

പ്രബന്ധസങ്ഗ്രഹം

ഗ്രന്ഥകർതാ:

പ്രൊ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ

M. A., M. R., A. S.

കോയിത്തമ്പുരാൻ

പ്രസാധകൻ:

പബ്ലിക്സ് ഇ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി

പ്രബന്ധസങ്ഗ്രഹം

ഗ്രന്ഥകർതാ:

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ

M. A., M. R. A. S.

കോയിത്തമ്പുരാൻ

കേരള സാഹിത്യ
പ്രസാധകൻ:

പണ്ഡിതർ ഹു. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി

പ്രകാശക:

മിസ്സിസ് ഐ. എൻ. നായർ

കമലാക്ഷി അപ്പാർട്ട്മെന്റ്,

തിരുവനന്തപുരം.

(പകർപ്പവകാശം)

പ്ര-പഞ്ചിപ്പിച്ച കോട്ടി ൧൦൦൦

ശ്രീ:

ഭാഷാഭിവാദ്യനിപുണ്യകുശാല, കമലാലയാമുദ്രാലയം, സമരംശീപത്രം മുതലായവയെ സ്ഥാപിച്ച്, ഭാഷാപോഷണവും രാഷ്ട്രസേവനവും സമുചിതമായി സാധിച്ച്, ശ്രീമദ്രാജരാജരാജർഷിയുടെ അന്തേവാസിയും ആശ്രിതനും സുഹൃത്തും ആയി പ്രശോഭിച്ച്, പരിശുദ്ധശീലത്തിനും പ്രസാധകസംഘത്തിനും മാതൃകാപുരുഷനായി വർത്തിച്ചിരുന്ന രാജശ്രീകേ.എസ്. രാമൻമേനോൻ അവർകളുടെ പാവനസ്തുതയ്ക്കും അനുഗ്രഹലാഭത്തിനുമായി 'തരീയകാരണ്യവശംവദ്യം' പ്രകാശിതമായ ഭാഗിനേരിയുടെ വിനീതസമർപ്പണം.



A. R. Rajaraja Varma Koil Thampuran,
M. A., M. R., A. S.

പ്രസ്താവന

‘കേരളപാണിനി’യെന്നും ‘പ്രൊഫ് സർ തമ്പുരാൻ’ എന്നും പ്രാധാന്യമായ രാജരാജരാജശാസിയുടെ ഏതാനും പ്രശസ്തപ്രബന്ധങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകസമ്പാദനം, സകലകേരളഭാഷാപ്രണാലികളുടേയും സാദരസംഗീകരണത്തിന് അത്യന്തശുപാത്രമാണെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചു പറഞ്ഞേ കഴിയൂ എന്നിവിട്ടു; പഠനശുക്ലകായ്ക്കും ഇല്ല. കാരോ മാന്വികപുസ്തകാഭികളിലായി ചിന്നിച്ചിതറിനാശോന്മുഖമായി നിലകൊണ്ടിരുന്ന പതിനാറു പ്രബന്ധങ്ങളാണ് ഇതിലുൾക്കൊള്ളിക്കുന്നത്. പ്രബന്ധങ്ങളിൽ പ്രകൃതശാസ്ത്രമുൾക്കൊള്ളിയുള്ള സംസ്കൃതസൂക്തികൾക്കു മറ്റും, യഥോചിതം, ചരിത്രാലങ്കാരം മുതലായവ, അവിടവിടെ ചേർക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അല്പമുതൽ, ചിലേടത്തു ചെലവത്തരങ്ങൾക്കായ മന്ദാഗർഭങ്ങൾക്കും ദിങ് മാത്രം പ്രദർശനം ചെയ്യാതിരുന്നിട്ടില്ല. അപ്രേരഡരായ വായനക്കാരുടെ ഉദ്ദേശിച്ച്, സുസ്തോതയ്ക്കും സന്ദേഹനിവാരണത്തിനും ഉതകുന്ന ചില കുറിപ്പുകളും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുവേണം. എന്നാൽ, ഒന്നിലും അനൗചിത്യം വരാതെ നിഷ്കർഷിയ്ക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പാകം കണ്ടെത്തും പ്രധാനമാണല്ലോ!

“പേഖകന്റെ നിലയിൽ ഇത്ര വളരെ ശോഭിച്ചിട്ടുള്ള ആർ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്” എന്നു മിസ്റ്റർ പി. അനന്തൻ പിള്ള എം. എ., അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘കേരളപാണിനി’ (പുറം ൨൧൮) യിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഏറ്റവും പരമാർത്ഥമാണെന്ന് ഈ പുസ്തകം തെളിയിക്കുന്നതാകുന്നു.

കേരളപാണിനിതിരുമനസ്സിലേ ലേഖനങ്ങൾ നിശ്ശേഷം ഇതിൽ ചേർപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സുഗ്രഹീതനാമാവായ ശേഷഗിരിപ്രഭുവിന്റെ 'കേരളപാണിനീയ'നിരൂപണത്തിനുള്ള മറുപടി, താലികെട്ടുകല്യാണം, മി: അനന്തൻ പിള്ള 'കേരളപാണിനി'യിൽ നാമഗ്രഹണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായ 'ഭാഷയുടെ ഉത്കർഷം', 'നമ്പൂരിമാരും ഭാഷാകവിതയും',—എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ ഇതിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവതന്നെ. തിരുമനസ്സിലേ പ്രധാനപ്പെട്ട പതിനാറുപന്ത്രാസങ്ങളാണ് ഇതിൽ എന്നു മാത്രം വെച്ചാൽ മതി. അമൃതമെന്തിനധികം സേവിയ്ക്കുന്നു! അഥവാ, അധികമായാൽ അമൃതം അന്യഥാ ഭവിയ്ക്കുമെന്നില്ലേ?

കൊല്ലം ഗവണ്മെന്ററുമായ കർമ്മം നാം- ചങ്ങനാശേരിയിൽവെച്ചു ജനിച്ചു, ഗവണ്മെന്ററുമായ മിഥുനം രാം- മാവേലിക്കരയ്ക്കുവെച്ചു ദിവ്യജനനായ 'കേരളപാണിനി' എന്ന വത്സരം തികച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നില്ലല്ലോ. എന്നിട്ടും, സ്ഥിരപ്രതിജ്ഞയും ചിരസ്ഥായിയും ആയ കേരളപാണിനി ബിരുദം നേടുന്നതിന് അവിടുന്ന് ആളായിത്തീർന്നു. പാണിനിമഹർഷി ചിരകാലം തപസ്സുചെയ്തു ശിവ പ്രസാദം ലഭിച്ചു, സർവ്വജ്ഞനായ മഹേശ്വരൻനിന്ന് ഉപദേശവും വാങ്ങി, അങ്ങനെയൊക്കെ "വൈയാകരണാധിരാജ്യപദവീസിംഹാസനാധിഷ്ഠിതൻ" ആയിബീഭക്ഷിച്ചത് എന്നു കഥയുണ്ട്. കേരളപാണിനിയും അന്നു ഗ്രഹം സിദ്ധിച്ച മഹാനായിരുന്നു. ബാല്യത്തിൽ അഞ്ചാറു വയസ്സാകുന്നതുവരെ അവിടുന്ന് കേവലം മൂകനായിരുന്നത്രേ. ചില്ലറ പ്രതിവിധികൾ പലതും ഫലിച്ചുകാണാത്താൽ, പിതാവായ കിടങ്ങൂർ പാററിയാലമനയ്ക്കൽ

വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി, കേരളത്തിലെ അഥവാ കേരളീയരുടെ 'മുക്താംബിക'യായ 'പനച്ചിക്കാട്ട്'ഗേവതിയുടെ സന്നിധിയിൽ പുത്രനേ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി 'ജേന'മിരുത്തി. ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവിയേ ദർശിച്ചു വന്ദിയ്ക്കുമ്പോഴെല്ലാം, പിതാവ് 'അംബ! പ്രസീദ' എന്നു ചൊല്ലുവാൻ പുത്രന് ഉപദേശിയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ജേനാവസാനദിവസം നട തുറന്നു ഭീപാരാധന നടക്കുമ്പോൾ, പതിവുപോലെ പുത്രനേ തൊഴുവിച്ചു 'പാററിയാല' മന്ത്രം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു. ദേവിയുടെ പൂണ്ണപ്രസാദപാത്രമായ പുത്രൻ, അതേപടി 'അംബ! പ്രസീദ' എന്ന് ഉറക്കെ പറ്റാത്തതു കേൾപ്പോണിനി ആദ്യമായുച്ചരിച്ച വാക്കുകൾ ഇവയാണത്രേ! മുകുതപം തീരെ മാറി, മുറയ്ക്കു പറയാറുമായി! ആ സരസ്വതീപ്രസാദമെന്നെയല്ലയോ, ഒടുവിൽ അവിടുത്തെ, 'മുക്ത'നേയും അതിശയിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന 'പാണിനി'യുടെ പ്രഥമയ്ക്കു പാത്രമാക്കിയത്? മഹാകവി കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ, കട്ടിക്കാലത്തു 'കുമാരധാര'യിൽ കിടന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒരു കഥ നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. കട്ടിക്കാലത്തു കളത്തിൽ വള്ളംകളിച്ച മുങ്ങിത്താണുപോയ കോയിത്തമ്പുരാനേ വലയിട്ടരിച്ചെടുത്തു കരകേറിയ കഥ മുൻ പറഞ്ഞ കഥയേ ഓർമ്മിപ്പിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു. അതേ, മഹാകവി മഹത്തരകൃത്യങ്ങൾക്കായി ഏതാപത്തിനേയും അതികൂമിച്ചു ജീവിയെന്നതിനേടി ലോകോത്കർഷം പുലർത്തു! ശ്രീശങ്കരഭഗവത്പാദരുടെ പൗരഗണ്ഡപ്രായത്തിൽ ആ പാദത്തിലൊരു നക്രത്തിന്റെ ആക്രമണം നടന്നതായി നമ്മുടെ കേട്ടുകേളിയിലുണ്ടല്ലോ. ശ്രീരാജരാജപാദാജ്ഞാലിയിൽ കട്ടിക്കാലത്തു് ഒരു സപ്തദശനം സംഭവിച്ചതു മുൻപറഞ്ഞതിനു സമാനമാണ്. അതേ, അതിമാനുഷന്മാരുടെ അവതാരങ്ങൾ അത്ഭുതമില്ലാത്ത

ആഗതുകകായ്ക്കുളപ്പ; ലോകത്തിനതിൽനിന്നു വളരെ ഉപകാരങ്ങൾ സിദ്ധിയ്ക്കുവാനാണ്; അതു ചെയ്തേ അവിടെ സമാധിയുണ്ടായുള്ളു.

സംസ്ഥാനത്തുവെച്ചു വരുന്ന ഒരു വളമായിട്ടാണ്, ആ ദേവിയുടെ പുരുഷാവതാരമെന്നു സർവ്വസമ്മതനായ കേരളവർമ്മദേവന്റെ വിനയനും രാജരാജരാജകുമാരനിൽ ഫലിച്ചത്. വാസ്തവത്തിലവിടുന്ന വിഭക്തിപ്രമുഖനും വീരവത്തരനുമായ ഒരു ഇന്ദ്രിയംകൊണ്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞു. പിന്നീടുള്ള അദ്വൈതസാദിനയങ്ങളൊക്കെ പ്രശസ്തിപരങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളാനേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും നമുക്കതിന്നേ മാനിയുണ്ടാം. സ്വസ്ഥമായതിൽ ഒന്നാമത്തേ ബി. എ. ബിരുദധാരി എന്ന പ്രശസ്തിയും, എം. എ. പരീക്ഷയുടെ അന്ത്യാട്ടശമായ ഉത്തരപത്രത്തിന്നും മറ്റും ഉദ്യോഗസ്ഥാനം അതാണല്ലോ. ആ ഘട്ടത്തിലും കേരളവർമ്മദേവന്റെ മേൽനോട്ടവും, സാഹചര്യവും, സാഹായ്യവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നതു സർവ്വമാ സ്മരണയുമാത്രം!

അവിടുത്തെ യോഗ്യതയേ അളന്നുനോക്കുന്നതിനോ, കീഴ്ത്തിയുവാൻപോലുമോ നമുക്കധികാരമില്ലെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. അവിടുത്തെപ്പോലുള്ളവരാണ് അതിന്റെ പരമാർത്ഥാധികാരികൾ. അവരതു വേണ്ടും വിധം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പ്രധാനമായ ഒരുഭാവമാണു മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തു പറയാം:—നക്ഷത്രസമൂഹമായി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന ഒരുജോടി വൈരക്കുടക്കൻ, “പാർവ്വതിയിൽ തലമുക്കുചന്ദ്രനേ ശ്രീവിശാഖോദ്ധക്ഷളെന്നപോലെ” സേവിയ്ക്കുന്നതു വായനക്കാരിൽ പലരും കണ്ടിരിയ്ക്കുമല്ലോ. അതിന്നു പുളകപ്രഭായിയായ ഒരു

പ്രശസ്തചരിത്രമുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അത്, “ശ്രീവിശാഖോദ്ധാരം”തന്നെ ആയിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ശ്രീവിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തുടക്കംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടു നക്ഷത്രരത്നചരിതങ്ങളായിരുന്നു എന്നർത്ഥം. എങ്ങനെയെന്നാൽ—മാതൃക-ൽ വിശാഖംതിരുനാൾ സേതുസ്താനം നടത്തി തിരിച്ചെഴുന്നള്ളിയതിനുശേഷം, വളരെനാൾ കഴിയുമുൻപേ, തുലാപുഷ്പക്കാനം അഥവാ തുലാഭാരം നടത്തുകയുണ്ടായി. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, ഗണപതിശാസ്ത്രികൾ, രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ, പദ്മനാഭശാസ്ത്രികൾ മുതലായി അക്കാലത്തു തിരുവനന്തപുരത്തു സ്ഥിരവാസം ചെയ്തിരുന്ന പണ്ഡിതകവീന്ദ്രന്മാർ മിയ്യവരും, ആ തുലാഭാരമഹോത്സവത്തേ വർണ്ണിച്ചും, മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു നിശ്ശേഷം പ്രാർത്ഥിച്ചും പലതരം കൃതികളെഴുതി തിരുമന്ദിരം സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ അയ്യയനം ചെയ്തുകൊണ്ടു (വിദ്യാർത്ഥിയായിട്ട്) തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിയ്ക്കുകയായിരുന്നു അക്കാലത്തു്. കേരളവർമ്മദേവൻ അരിപ്പാട്ടു താമസിച്ചു തന്നോപ്പരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ, തന്റെ ചില വിനോദഭേദിപ്പകളായ പദ്യകൃതികൾ ഗുരുപാദർമുഖേന വിശാഖംതിരുനാൾ തൃക്കണ്ഠാപാക്കാനം, തന്നെ അഭിനയിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുവാനും ഇടയായിട്ടുള്ള നിലയ്ക്കു്, ഇതയവസരത്തിൽ താനും എന്തെങ്കിലും നൈഴ്ത്തി അഭിനയവയ്ക്കാത്താലോ—എന്ന രാജരാജരാജകുമാരന തോന്നി. അമ്മാമൻ എഴുതുന്നതു ചമ്പുപ്രബന്ധമാണെന്നറിഞ്ഞു, മരുമകനും ചമ്പുപ്രബന്ധംതന്നെ എഴുതി അഭിനയവയ്ക്കാനുമു. പരിപ്പിന്റെ ഇടയ്ക്കു് നൈഴ്ത്തി തൃപ്പാ

ഭാഗ്യവും നടത്തി. പണ്ഡിതസാമ്രാജ്യമെന്നും പണ്ഡിത പക്ഷപാതിയും ആയിരുന്ന വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് എല്ലാകൃതികളും നിഷ്പ്രശ്ചിച്ചു വായിച്ചുനോക്കിയതിനു മേൽ, കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാനുൾപ്പെടെ എല്ലാക്കവികളേയും തിരുമുൻപാകെ വരുത്തി യഥാ യോഗ്യം അവരവർക്കു സമ്മാനദാനം ചെയ്തു. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനേ മാത്രം അപ്പോൾ ക്ഷണിച്ചതു മില്ല, അവിടുത്തേയ്ക്കു മാത്രം തൃക്കൈകൊണ്ടൊരു മുണ്ടു പോലും സമ്മാനിച്ചതുമില്ല. അനതീതബാല്യപ്രായനും, പോരെങ്കിൽ വൈകുണ്ഠീഷവിദ്യാർത്ഥിയും ആയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന കവിയ്ക്കു ഇതിനേപ്പറ്റി ഒരു ചിന്തയും ഉണ്ടായില്ല. താൻ 'ലഘുകിങ്ക'കരുതി ഒരു 'ചടങ്ങു'നടത്തി എന്ന് മാത്രമായിരുന്നിരിയ്ക്കും അവിടുത്തേ ഭാവം! എന്നാൽ, വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു വലിയ വേദനയും വിഷാദവും 'പരിഭ്രമ'വുമായി. തന്റെ പ്രിയഭാഗിനേയൻ വിശാഖംതിരുമനസ്സിലേ അപ്രീതിയ്ക്കു പാത്രമായിപ്പോയോ എന്നായിരുന്നു അമാമന്റെ ആശങ്ക. അതിസ്സേഹം അനിഷ്ടശക്തിയാണല്ലോ! "എന്തൊന്നെല്ലാമാണു തിരുമുൻപിൽ എഴുതിവെച്ചത്? ഞാനും അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായില്ല. ആകപ്പാടെ ഇതിനുകൊച്ചപ്പൻ പുറപ്പെടേണ്ടായിരുന്നു. തിരുമനസ്സിലേ അപ്രീതിയ്ക്കു പാത്രമായാൽ പിന്നത്തേ കഥ എന്താ! കഷ്ടം കഷ്ടം!"—എന്നിങ്ങനെ അമാമൻ മരുമകനേ ശാസിയ്ക്കുകയും, ഇനിയെന്തുവേണമെന്നറിയാതെ കഴിഞ്ഞുകയും ചെയ്തു. തന്റെ മരുമകൻ—പ്രിയശിഷ്യൻ—സമ്മാനമെന്നും കൊടുക്കാഞ്ഞതെന്താണെന്ന് അന്വേഷിച്ചാനോ, മഹാരാജാവിനോടു ചോദിച്ചാനോ പാടുണ്ടോ! തന്റെ നേരേകൂടി തിരുവുള്ളക്കൂട്ടം അണിപ്പോ

യാലോ! വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ കുന്നിനും പുറപ്പെട്ടാ
 ഒരു 'കൊത്തവ'ത്തിൽത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതാ
 കൊണ്ട മാസം കഴിയുമ്പോൾ, കൊച്ചുപ്പൻ കോയിത്തമ്പു
 രാൻ (A. R.) 'അനന്തവിഭാസം' (വലിയ)കൊട്ടാരത്തി
 ലേയ്ക്കു ചെല്ലുവാൻ കല്പനയായി. അപ്പോഴും വലിയകോ
 യിത്തമ്പുരാൻ ഭയമായിരുന്നു. എന്നതാണു സത്യം! എന്ന
 റികവണ്ണമല്ലേ, അകല്പനയല്ലേ, അജ്ഞാനിയല്ലേ!
 പോരെയിൽ, വിശ്വാസമില്ലാത്തതാ! ഏ! അതിഭാവ
 നീയോ! ഭൂസലാസം കൂടാതെ കൊച്ചുപ്പൻകോയിത്ത
 മ്പുരാൻ വലിയകൊട്ടാരത്തിലെത്തി, നിരന്ദുനപാകെ
 യായി. പിന്നെ എന്നതാണുണ്ടായത്? അകന്നൊത്തുണ്ടി
 'കൊല്ലാതി'ച്ചു നിന്നിരുന്ന രാജരാജകുമാരനെ അടുത്തു
 ചെന്നു കൈയ്ക്കു പിടിച്ച് തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ
 അടുത്തലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി; 'ഭയം തുറന്നു' ഒരു
 കടലാസുപാതി കൈയിലെടുത്ത്, മഹാരാജാവു മുഖ
 മന്ത്രനോക്കി നന്ദമൂലിച്ചുവാൻ ഇടത്തി—“പരിഭൂതി
 യ്ക്കുണ്ടു; കൊച്ചുപ്പന്റെ കവിത ഞാൻ നോക്കി; നിഷ്ക
 രംഭിച്ചു വായിച്ചുനോക്കി. കൊച്ചുപ്പൻ കവിതയുണ്ടെ
 ന്നും നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നും എനിക്ക് മുൻപുതന്നെ
 അറിയാമായിരുന്നു. ഇലാഭാരം സംബന്ധിച്ചു കൊച്ചു
 പ്പൻ വല്ലഭമുദാഹരിക്കാത്തുവരും, നല്ലൊരു സമാനം
 തരണം എന്നും വിചാരിച്ചിരുന്നു. വിചാരിച്ചുപോലെ
 എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നുവല്ലോ. പിന്നെ, സമാനം തരക
 യാണു വേണ്ടത്. കവിത വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ,
 മുൻപു അയാൾക്കു പദങ്ങൾ പോരാ സമാനത്തിന്
 എന്നു തോന്നി. അത്യാലം എന്റെ കൈവശവും,
 ഇവിടുത്തെ കമ്പോളത്തിലും അതിറ്റാതിരുന്നു. കൊച്ചു
 പ്പൻ കവിതകൊണ്ട് എന്നേ മറുപ്തിച്ചതിന്റെ ഒരു

വാസനാകവികലാശ്രമസ്വന്തായ ചങ്ങനാശേരി രവി
വർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ, അഥവാ—

“ലക്ഷ്മീപുരത്തു താമസംഗ്രഹൻ കവിപു-
രവർണ്ണപുരത്തിലാലത്തു മണിപ്പുരകാണ്ഡം.”

കേരളപാണിനിയുടെ ഭാഗമാകാം ആയിരത്തുവല്ലോ. അതേ, അവിടത്തെ പാണിത്യകവിതാലികളെല്ലാം പാരമ്പര്യപരമായിട്ടും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവകുടിയാണം. ഇതിൽപലരും നിറവും തിനവും ഏവിടെ? കോയിത്തമ്പുരാൻ വിശാഖത്തിനുമെടുപ്പിലേയ്ക്കും ഒരു കൃതികൂടി കാഴ്ചവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായതു “ചിത്രനക്ഷത്രമാലിക.” അവിടുന്നു ചിട്ടപ്പെടുത്തി ചിത്രകാര്യങ്ങളെ കർക്കശമായി ട്രയിക്കുമാറിയിട്ടുള്ളത്, ഒരുപക്ഷാൽ സാഹിത്യവിമർശകന്റെ നിലയിൽനിന്നുക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതു ഗ്രാമീയമാകെ, അവിടുത്തെ വാസനാശുഭ്രതയോ, വൈഭവവൈകല്യമോ തീർത്താകുന്നു. ജ്ഞിപുറം അല്ലെങ്കിൽ ഇതു പ്രത്യേകം മാർമിശ്ശലാകത്താകുന്നു. പ്രസ്തുത കൃതികൾ രണ്ടും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നില്ല. വലിയകൊട്ടാരം വക ഗുണമപ്പുരയിൽ പകർപ്പുകളുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടറിയാം.

കേരളപാണിനിയുടെ ‘കുലശ്രോമിക’യീവിതം ഏതുതരം വിശ്വാസനമായിരുന്നു എന്നു പറയുവാനില്ല. മൗനമുതൽ സംസ്കൃതപാഠശാലയുടെ പരിശോധനാധികാരിയായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടുത്തെ അഗ്രിമാധ്യമപകരംകൂടിയാപിട്ടു ശോഭിപ്പൂ, മൗനമുതൽ ‘മഹാരാജാസ് കോളേജിലേ ഭരതോത്സാഹിനാഥി ഉദയനും’, കടുവിൽ സംസ്കൃതഭാഷാധികാരിയായ ശ്രീമാൻ (പ്രവക്താവും), കുറച്ചുകാലം ‘ആക്ടറിങ്’ (നടകാല)

പ്രിൻസിപ്പാളും ആയി അന്ത്യധികം ഉദനജിപ്പുകൊണ്ട്, പ്രതാപവും പ്രൗഢിയും പരിപൂർണ്ണമാക്കിയതെന്ന വേദി— അങ്ങനെയല്ലാതെ അവിടുന്ന് ഉദ്യോഗക്കേന്ദ്രത്തിൽ വാണമുളിയിരുന്നത്. അവിടുന്ന് ആദ്യമായി അഞ്ചുവർഷത്തെ വിരമിയായതായ നിയമിത വാണമുളി. അവിടുത്തെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇരുപതുവർഷമാകാറായതിലും, ഇപ്പോഴും അതാ ആ സ്ഥാനം അതേപടി ഭരിച്ചു കിടക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാ! ആ സ്ഥാനത്തെയും തക്കതായി തക്കവണ്ണമായ ഒരാൾ ഇനിപ്പോയില്ലത്രേ! ആ സ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയത അന്നേയം അവിടുത്തെ കീഴ്ത്തിയുക പുണ്യത!

ഇനി നമുക്ക് അവിടുത്തെ ചെറുപ്പവും ബൃഹത്തായുമായ സാഹിത്യപരിഷ്കാരകർത്തൃപ്പറ്റി അല്പമൊന്നാലോചിച്ചുനോക്കാം. സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ശുദ്ധമായി ഉല്പത്തിച്ചിരുന്നു അവിടുത്തെ കൈരളാധികാരികൾ. എന്ന് എന്തു പറയാനില്ലല്ലോ. തത്ഫലമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശാസ്ത്രശാഖയിലും കാര്യശാഖയിലും കിട്ടുവളരെയുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിൽ—**മ.** ലാലുപാണിനീയം (Part I), **വ.** ലാലുപാണിനീയം (Part II), **ഘ.** കർണപരിഷ്കരണവും പഞ്ചാജ്ഞാലി പഞ്ചനിയം,—എന്ന മൂന്നു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ; **ഭ.** ആത്മസാമുദായം മഹാകാവ്യം, **ക.** വിടമ്പിതാവതി, **ന.** സാഹിത്യകുതുമലം, **ച.** ശ്രീവിശ്വജ്ഞാപ്രബന്ധം, **റ.** ചിത്രനാഷ്ടകമാലിക എസ് അഞ്ചു വിശിഷ്ടകാവ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; ഇങ്ങനെ എട്ടെണ്ണം നിശ്ചയമായും പരസ്യമുണ്ട്. ഭാഷയിൽ—**മ.** സൂത്രവൃത്തിമാണ്യാദികവും ആദ്യവികപ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ളതുമായ ആദ്യത്തെ കേരള

പാണിനീയം, ഐ. കാലികാവ്യങ്ങളായകവും, ആഗമിക പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ളതും, പരിഷ്കരിച്ചതുമായ കേരളപാണിനീയം, നവ. സംസ്കൃതവ്യാകരണവിഷയകവും, കാലികാവ്യങ്ങളായകുമായ മണിമീപിക, ര്. ശബ്ദശാധിനി, തി. മധ്യമവ്യാകരണം, ന്യ. പ്രഥമവ്യാകരണം, ഐ. ഭാഷാഭൂഷണം, വ്യ. വൃത്തമഞ്ജരി, ന്. സാഹിത്യസാര്യം—എന്ന് രൂപപ്പെട്ട ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ; മധ. കമാനസഭവം, മ.മ. മോഘട്ടത്ത് എന്ന രണ്ടു ഔദ്യോഗ്യതത്ത്വമകൾ; മ.വ. മലയവിലാസം, മ.വ. കരിയ്, മ.ശ്. പട്ടം, മ.തി. കരുവി, മ.ന്യ. പ്രസാദമാല എന്നു അഞ്ചു സ്വതന്ത്ര കവിതകൾ; മ.വ. സ്വപ്നവേദസഭവത്തം, മ.വ്യ. മാതാത്തൻ, മ.ൻ. മലയാളശാകന്തളം, വ.വ. മാളവികാഗ്നിമിത്രം എന്നു നാലു ഔദ്യോഗ്യപരിഭാഷകൾ; വ.മ. നമ്മുക്കെ മഹാത്മാർ ഒന്നാണുപുസ്തകം (കേരളവർഗ്ഗഭവൻ), വ.വ. പ്രബാധസന്ദേശം (ഈ പുസ്തകം തന്നെ)—എന്ന രണ്ടു ഗദ്യകൃതികൾ; വ.വ. മയൂരസന്ദേശത്തിന്റെ മാതൃപ്രകാശമെന്ന വ്യാഖ്യാനം, വ.ശ്. നളചരിതം കഥകളിയുടെ കാന്താരതാരകം വ്യാഖ്യാനം, വ.തി. പ്രസാദമാലയുടെ വ്യാഖ്യാനം, വ.ന്യ. 'കൈരവഭോഗ'ത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം—എന്ന നാലു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ; [അഞ്ചു ഭീഷവരിതം അനുകൂല്യം പ്രൊഫ്. സർ തമ്പുരാൻ വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻപറഞ്ഞതായ 'കേരളപാണിനി' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വ.വ.വ.മാർഗ്ഗമുള്ള പാഠങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, വ്യാഖ്യാനനാമം മേൽക്കാതെ, സംസ്കൃതവ്യാകരണകൾ പരിഷ്കരിച്ച അഞ്ചു ഭീഷവരിതത്തിന് മാർഗ്ഗം ഉണ്ടായത്, പ്രൊഫ്. സർ തമ്പുരാൻ പരിശോധിച്ചത് എന്നു മാത്രമാണ്;

അവിടുന്ന് വിമർശിച്ചത് എന്നല്ല ആ പുസ്തകംകൊണ്ട് വെളിപ്പെടുന്നത്. വ്യാഖ്യാനം വായിച്ചുനോക്കിയിട്ടാണ് അത് പ്രൊഫീസർക്ക് ആണെന്ന് തോന്നിയിട്ടില്ല. അവിടുന്ന് നേരെ പരിശോധിച്ചതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുവാൻ തന്നെ തെളിവുകളുണ്ട്. അതു കൂടാതെ, പ്രൊഫർ സർ അംബരീഷ് വരിതത്തിൽ വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയിട്ടുണ്ടോ ആവോ. ഏതായാലും, സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സജ്ജതയിലാണെന്നുവെച്ച് അതിവിടെ ഗണിച്ചിട്ടില്ല എന്നിത്രയുമാണ്. അവതാരികാദികൾ കൂടാതെ അവിടുത്തെ വകുപ്പാലിറ്ററേറർ അണുണുണ്. അവിടേയ്ക്ക് അവതാരികകൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യവും പ്രാശസ്ത്യവും ചെന്നതാലൊട്ടു എന്നുള്ളത്. യഥാർത്ഥനിരൂപണരീതികളുടെ നിർദ്ദേശനിർദ്ദേശങ്ങളോട് അവ എങ്ങനെയോ വിചിത്രമായിത്തന്നെ. സപത്താ കൃതികൾക്ക് എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന് പുറമേ, പാസ്തോറൽ, മാതൃകാവിജ്ഞാപനം, ഭാഷ്യരചനകൾ, പരിഷ്കരിച്ച കേരളീയഭാഷാശാക്തളം, നൂതനവിതരണകൾ, മധ്യസഭാസഭാ, ദൈവഭാരതം, നളിനി ഇന്ത്യാദി വിവിധഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെഴുതിയിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗാലോചനകളും ഇതിനിടയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നു.

ഇത്രയൊക്കെ എങ്ങനെ വിശിഷ്ട സാധിച്ചതെന്നാണ്? ഗദ്യശാഖയിലും പദ്യശാഖയിലും പ്രവർത്തിച്ചു എന്നാണ് ആവശ്യമുള്ള ശാസ്ത്രഗുണങ്ങൾ സമ്പാദ്യമാക്കുക; രണ്ടു ശാഖകൾക്കും ഉദ്യോഗാലോചനകളോടു പരിഷ്കാരങ്ങൾ എഴുപ്പുതുക; കവിതാഗ്രന്ഥമാണെന്നു പറയാത്തതെന്നു,

“അന്നുനന്നെക്കിടിക്കുകമാൾ” വിവരങ്ങൾ
 ശബ്ദങ്ങളുടെ അർത്ഥം;
 പ്രാസാദ്യഭാഷണങ്ങൾ വാങ്ങുവാനിനാ-
 യത്നം കരുതുന്നതിനാലാ;
 ഭാഷയെ നീക്കി, വളർച്ചകെട്ടുകയൊഴി.-
 ഉപവിത്യാഭാഷണാനുസരണം
 സത്കാരപ്രാദിഭാഷയെ വസ്തു, വിവിധം
 ‘വൃജ്ജ്വലം വിളങ്ങും വിധം.”

എന്നുള്ള സ്വപരീക്ഷയിലോത്തരസരിച്ച് ഒരു പരിവർത്തനം വരുന്നു; ധ്യാനാനുഭവത്തിൽ നിന്നുപോയിരിക്കുന്ന നിയന്ത്രണത്തിനീടുക; പാശ്ചാത്യമതപ്രകാരവും, പൗരസ്ത്യഗ്രന്ഥി പ്രകാരവും രോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഗുരുവിനുപണസരണിയെ സമാധാനപിടിക്കുക; ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ലഭിക്കുവാനും കൈവരിക്കുവാനും പ്രതിപാദിച്ചുവരുന്ന പ്രവാചകന്റെ വാഗ്ദാനത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുക; ഒന്നു വാചകത്തിൽ ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഏറ്റുവാങ്ങിയതിലും ഉയർത്തിയതിലേക്കെന്നൊക്കെയോയാണു് എന്നു ചോദ്യക്കാക്കാക്കും അങ്ങു കാട്ടിക്കൊടുക്കുകതന്നെയാണു് അവിടുന്ന് സാധിച്ചതു്. ഒരു ജീവജാലത്തെപ്പോലെയാണിതു് അതിലധികം ആക്കേണ്ടുവെല്ലോ?

നിജമാപ്പുലിയിലെ കൃതികൾ അപൂർവ്വതയെക്കൊണ്ടു് മാത്രം അറിയപ്പെട്ടുപോയവയല്ല; നേരെ മറിച്ച് ഗുണസമൃദ്ധിയെക്കൊണ്ടു് ഉപദേശാഭയാഗ്രന്തകൊണ്ടു് തന്നെ അറിയേ പ്രചാരപ്രവാചകങ്ങളായി വന്നതാണു്. നോക്കുക:-കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുമുമ്പ്,

രീതിയിൽ മൺ, കൊ-ങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പലത്തെ 'നാലമ്പാലംപല', കെ. റ്റി. നാരായണൻനമ്പ്യാലയെ 'മുളയലംപല', കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പലത്തെ 'രഞ്ചുണ്ണി'— ഇത്യാദിയെല്ലാം ഭാഷാപ്രണാമത്തിന് മുൻപുണ്ടാവേണ്ടതല്ലോ. കലാതിരുമുതൻതമ്പലത്തെ 'മണ്ണാലംപല', പാതളപ്പു കേരളവർമ്മനാട്ടാരന്റെ 'ശ്രീമുലപ്രകാശിക', ആറന്മുളിന്റെ 'പോണമുപ്പണം', രോത്രംകുട കൊച്ചുപ്പന്റെ 'മൊലാലംപലം', വടക്കുംമുറിന്റെ 'സാമിതീസർവ്വസ്വം' മുതലായി മിന്നീടും പലതുണ്ടായല്ലോ. ചോരാ, 'സാമിത്യപ്രഷണം' (കുട്ടിച്ചുണ്ണിചോരാ) ഭാഷാപ്രഷണത്തെ മിത്രവധം ചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. അതു സാമിത്യപ്രഷണമല്ല, 'ഭാഷാപ്രഷണ'മുഷണമാണു് എന്നും മിഥ്യഭാസിച്ചു. എന്തൊരു അധാർത്ഥ്യം, 'ഭാഷാപ്രഷണ'ത്തിന്റെ പ്രതിഫലം! കരിളക്കവും തട്ടിവിട്ടില്ലല്ലോ! ഗുണോത്തരമേതും സാധിക്കാതിരിയ്ക്കും!

കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പലത്തെ 'കാണവൃത്തം', കടത്തനാട്ടാരന്റെ 'സമുച്ചാരാലിക'—മുതലായി 'വൃത്തമഞ്ജരി'യ്ക്കു മുൻപുതന്നെ മില വൃത്തസാഹസ്യങ്ങൾ ഭാഷയിലമുവാക്കാതിരുന്നില്ല. അവ നല്ല കൃതികളെല്ലാം തീർന്നു. പക്ഷേ, 'വൃത്തമഞ്ജരി'യുടെ കമലം വേറെ; അതു മറ്റൊന്നിനും കൈവന്നു കാണുന്നില്ല. വരുവാനാവിഷമം.

കടത്തനാട്ടാരവർമ്മനാട്ടാരന്റെ 'കവിവാദഭരണം' ഒരു കൊച്ചു സാമിത്യസാഹസ്യമാണെന്നു പറയാം. ഗദ്യരചനാസഹായികളായി വേറെ ആറു (വളരെ) ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉള്ളവായി, ഇപ്പോഴും 'സാമിത്യസാഹസ്യ'മല്ലാതെ,

ആ സ്ഥാനത്തു് കൊടുത്ത കൃതി ഇല്ലല്ലോ. അതോ, ഇങ്ങോക്കത്തും സുസ്ഥിരം അവിവിധമേയ്ക്കൊക്കെത്തന്നെയുതൊൻ ഇവിടം ചുരുക്കേണം.

വിശേഷിച്ചിരിക്കുന്നത് നന്നായുള്ളതു്, പലതരം ഗ്രന്ഥങ്ങളെയുൾക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള ഗുണഭോജനവിധികളോടു സമുദായം തുറന്നിട്ടുമാ, ഭോജനങ്ങളെ കഴിക്കുന്നതു കഴിയുവാൻ തുടിയുമാ ആയിരുന്നു കോളാപാണിനിക്കിത മനസ്സിലെ സ്വഭാവമെന്നുള്ളതാണു്. സ്വപ്രകൃതികളിലേ വല്ല ഭോജനങ്ങളും തോന്നാകെയ്ക്കു കാണിയുന്നവർക്കു സമുദായാധിഷ്ഠിത കോപ്പു കളികളും കാപ്പുകെട്ടുകൾ ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തേ ഹില മഹാസ്ഥാപനം സ്വഭാവം അവിടത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നു. തുടിയേക്കുവീടിലുള്ള 'അടിപ്പുകെട്ടു്' കൊണ്ടാണു 'കേരളാപാണിനീക'ത്തിൽ നിരൂപണമെഴുതിയിരുന്നതു്. തിരുമേനിക്കും, അതിലെ വളരെ അടിനന്നിട്ടു; സപീകാശ്വങ്ങളെയെല്ലാം സപീകരിട്ടു; മറ്റുള്ളവയ്ക്കു തക്ക മറ്റൊക്കും പറഞ്ഞു, പലോരും, വൃത്തമാണു ഇവയിൽ ഹില ഹില ഭോജനങ്ങളെ 'രസിക്കുണ്ടി' നിർമാണിക ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ സ്വരമാതിട്ടുള്ളവയെക്കൊല്ലാം അവിടന്നു സപീകരിയ്ക്കുതന്നെ ചെയ്തു. 'മണിദീപിക'യ്ക്കും 'ഖണ്ഡപാണിനീക'ത്തിനും ഹില പററങ്ങളുള്ളതായി 'മണ്ണുളോളം' മാനിക് വെളിപ്പെടുത്തി. അതൊന്നും കുറുങ്ങുള്ളെന്നു പറഞ്ഞു്, മണിദീപികാനിരൂപണത്തിന്നു ആക്ഷേപിപ്പാനും ആ ക്ഷിപ്തഭാഗങ്ങളെക്കു സമുദായം പറവാനും, ആ വഴിയ്ക്കു പ്രൊഫു്സരക്കു സേവ പിടിയുമാനും ഒരു വിചാൻ ഇടയ്ക്കു ചാടിപ്പറച്ചുകാതിരുന്നില്ല. നിരൂപകൻ ആ വിചാരം നല്ല 'സമാഹാരം' കൊടുത്തു. എന്നാൽ,

‘പ്രൊഫ്സർ’ ചെയ്തതു നിരൂപകനെ നല്ലവണ്ണം അഭിനയിക്കുകയും, പരിഹാസനീയങ്ങളായ ഭാവങ്ങളേ അടുത്ത ‘പതിപ്പി’ൽത്തന്നെ തീർക്കുകയും ആണ്. നോക്കുക മഹാമനസ്സുത!

ഇരയിടെപ്പറപ്പെട്ട ‘രണ്ടു സാംഗിത്യനായകന്മാർ’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രൊഫ്സർതമ്പുരാന്റെ കവിതകളിൽ കളങ്കാങ്കുരണം ചെയ്യുന്ന ചില പ്രസ്താവനകൾ കാണുകയുണ്ടായി. പ്രൊഫ്സർ വാസനയില്ലാത്ത കവിയാണെന്ന് അതിൽ ധ്വനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വാസന എന്നാൽ ജ്ഞാനരസസ്വാദമാണല്ലോ. പ്രൊഫ്സറെപ്പോലെയുള്ള ഒരു മനോകവിയ്ക്ക് എങ്ങനെ വാസനയില്ലെന്നു പറയാമെന്നു ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. കേരളപാണിനിയുടെ പ്രാസതുരം ‘സാർവ്വത്രികമായി ഫലിക്കാത്തത്’ ‘അശക്തികൊണ്ടാണെന്ന്’ ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നുണ്ട്. ചില കൃതികളിലേ പ്രാസത്തിനു തുരം ചെയ്തിട്ടുള്ള എങ്കിൽ, അതു സാർവ്വത്രികമായി ഫലിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണു്, ഫലിപ്പിച്ചേണ്ടതെങ്ങനെയാണു്? ഫലിപ്പിച്ചാത്തത് അശക്തിയാലാകുമോ? പ്രാസത്തിനു സാർവ്വത്രികമായി ഭൂമിയ്ക്കുന്നതും, അതു സാർവ്വത്രികമായി ഫലിയ്ക്കുന്നതും, രണ്ടും—ഭവണോത്തമാണു്, അരുതാത്തതുമാണു്. പ്രാസം ഒരു ശബ്ദാലങ്കാരം; പല സ്ഥലത്തും രസവിശാസം ചെയ്യാൻ അതിനു സാമർത്ഥ്യമുണ്ടു്. അതു പറ്റാതിരിച്ചാൻ എത്രയും ഭൂമിയ്ക്കേണ്ടതുമാണു്. എന്നിരിക്കെയും, എല്ലാ സ്ഥലത്തും അവിടുന്ന് പ്രാസം പ്രയോഗിച്ചാത്തത് അശക്തിയാലാവുമെന്നുള്ള കല്പന പ്രാശരൂപിത്താൽ ഹമോ, പരിഹാസാസ്പദമോ എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതോ?

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഈയിടെ പുറപ്പെടുവിച്ച ശാകുന്തളപരിഭാഷയുടെ 'അവതാരിക'യിൽ, കേരളകാളിദാസൻ, കേരളചാണിനി, ആറന്മുള എന്നിവരുടെ ശാകുന്തളപരിഭാഷകൾക്കു വിപര്യായമായ ഉത്തരവു വരുത്തുവാൻ തത്കർത്താവു യത്നിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. വള്ളത്തോളിനെ വലുതാക്കിക്കാണിപ്പാനുള്ള ഒരു പ്രണയപാപല്ലവിജ്ഞാപനമെന്നുള്ളതിലധികം അതിനാൽ കല്പിതമായിരിക്കുന്നതാണല്ലോ നല്ലത്. അല്ലാതെ, പ്രസിദ്ധലേഖകനായ തത്കർത്താവ്, ഇതരപക്ഷത്തു വള്ളത്തോൾതർജ്ജമുള്ള ദോഷാധിക്യത്തെ കാണാതെ പോയതാണെന്നു കരുതാമോ? അവതാരികകാരൻ ആദ്യമായിക്കീർത്തിയുവാവെന്നടുത്ത 'മനികാവോളം' ഇത്യാദി തർജ്ജമയിൽ "അരളെല്ലം" എന്ന മൂലത്തിന്ന്, 'ശാത്രത്താൽ' എന്ന തെറ്റിത്തർജ്ജമു ചെയ്യുന്നു, "വീശേണമോളമമമം" ഇത്യാദി തർജ്ജമയിൽ, മൂലത്തിലേ 'ഏമം' 'മേളം' 'കരദോത' ഈ പദങ്ങൾ അതേപടി ഇട്ടിരിക്കുന്നു, 'നളിനീളെ'യ്ക്കു 'നാളീകശീതളമേ'മാക്കിപ്പുറത്തിയിരിക്കുന്നു, 'യഥാസുഖ'യ്ക്കു 'മന'മാക്കിത്തള്ളിയതും, വൃത്താന്തമായി 'അഥ' ചേർത്തു വിട്ടതും, "കാഞ്ഞാളി നാലടി"—ഇത്യാദി തർജ്ജമയിൽ ഒരു നകാരാധുത്തിയായി മാത്രം 'നാൽ' കടന്നുകൂടിയതും, അനാവശ്യമായി 'അഥ' ചേർത്തതും, 'അകുണ്ഡ'യേ അങ്ങനെയെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതും, കശിക്കിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഷപ്പെടുത്താമായിട്ടുണ്ടെന്നിട്ടും 'ഭോളം'യ്ക്കു 'കശാതാ'മാക്കിത്തൂപ്പിച്ചെടുത്തതും, 'ശാഖാസു' 'വിടപത്തിൽ' ആക്കിക്കളഞ്ഞതും മറ്റും സ്തോത്രസംഹാരത്തിൽ അദ്ദേഹം മറന്നുപോയാലും, സാമാന്യവായനക്കാർക്കു സുസ്സഹ്യമായി കാണാവുന്നതാണല്ലോ. ഇതു വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

“നമിപ്പതാക!”

രാജരാജകീർത്തിനും കറതച്ചാൻ ഇവിടെയിപ്പോൾ ചൊല്ലുന്നുവിലേയ്ക്ക് പ്രബന്ധസംഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രസാധകപ്രകാശകന്മാർ എന്നേ സൗഹൃദത്തോടെ ഉള്ളൂ. പണ്ഡിതാഗ്രണിയായ ആ കേരളപാണിനിയേ ഭക്തി വ്യക്തം പുകഴ്ത്തുന്നത് എനിക്കുപോഴും ആദ്യമാണെന്നു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ഉപന്യാസങ്ങളേ പലതിൽനിന്നുമായി വെളിയെടുത്തു പുസ്തകപ്പെടുത്തുന്നതായ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇങ്ങിനെയാകെ കീർത്തിനും ഉചിതമാണോ എന്ന് ആരെങ്കിലും ശങ്കിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആവോ എന്ന് എനിക്ക് കൈമലർത്തുവാനുളളി.

ഭാഷാവിഷയത്തിൽ മാത്രമല്ല, നാട്ടുകാഴ്ചത്തിലും ഇന്ന് മുന്നണിയേറി വിളിക്കാളെന്നവരിൽ, പ്രത്യക്ഷമായോ, പരോക്ഷമായോ, പ്രഫ്സർത്തനപ്രകാരം ശിഷിതാഗ്രന്തവരേ ഉത്തരോത്തരം നോക്കി നോക്കി ചെന്നാലും എണ്ണിത്തുട്ടവാൻ കിട്ടുകയില്ലാ. നശശ്ശരീരത്താൽ ഈ ഭാഷാലോകത്തിൽ ചിരഞ്ജീവിയായി എഴുന്നള്ളുന്ന അദ്ദേഹം സ്വർജനത്തിനും വന്ദ്യൻതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തരികളീവിതം നമ്മുടെയിടയിൽ നിന്നു മറഞ്ഞുപോയിട്ട് അധികമൊന്നും കാലമായിട്ടില്ലായ്കയാൽ ആ പുണ്യഗാന്ത്രത്തെ മനസ്സുകൊണ്ടു കാണുന്നവർ ഇപ്പോഴും വളരെപ്പേരുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പാവനസ്മരണ അസംഖ്യം ഏതെങ്കിലും ഉൾ കളിക്കേ തഴയ്ക്കുകയെന്നത് കൂടിപ്പൂടിവരികയാണിപ്പോൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദാരകർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള

പുണ്യസ്വ്യാപം ഭാഷാസന്നിധിയിലെല്ലാം നാരകതോരം കേൾക്കേണ്ടതാണ്. ഇക്കിളനയിരിക്കേ, അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് വല്ലതുമല്ലെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ കീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതായാണ് അതിന് ഇക്കിളിപോലും പത്തു തോന്നുന്നതല്ല.

ചെറു കീഴ്ത്തലയോടെ മറ്റൊരൊന്നാണ് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കു ചെല്ലുവാൻ കഴിയുക! രണ്ടു കൊണ്ട് ഉജ്ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിശിഷ്ടകർമ്മമുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തിൽ വേറെ വല്ലതും നമുക്കുണ്ടോ? കാരണവാൻ കേരളഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ് ആ മതിമൗനം ജനിച്ചത്. കേരളഭാഷയിൽക്കണന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതപ്രവർത്തനമെല്ലാം. എക്കാലത്തും എല്ലാവർക്കും വെളിച്ചം കാണിക്കുന്ന തേജോമൂർത്തിയായി അദ്ദേഹം ഭാഷാമണ്ഡലത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നു. ആ മറ്റൊരു ഭാവന ഈ ഭാഷാലോകത്തിൽ എപ്പോഴും കൈവരേ കണ്ടിടകയെ എല്ലാം ചെല്ലാവതുള്ള.

ആധുനികരൂപത്തിലുള്ള ഗദ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന് സാക്ഷാൽ കേരളകാലിദാസനാണ് ഒപ്പം ആഴി കടന്നുവെന്ന്. അക്കാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിലും പിമ്പിലുമായി വേറെ ചിലർ നിന്നിരുന്നതെന്ന് ശരിതന്നെ. വിമലേശ്വരൻ എന്ന അഭിമുഖേനവരുന്ന പുത്തൻ പരിഷ്കൃതികളെല്ലാം വെണ്മണിപോലെ താഴ്ന്നുവെന്ന് അക്കാലത്തും കോശാമൃതം ഇമ്മട്ടിലാക്കിയ മറ്റൊരാൾ അക്കാലത്ത് 'ഉൽപതി' പ്രവർത്തനമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്ന് 'വലിയകോയിത്തമ്പലം' തന്നെയാണ് നേതാവ്. വിശേഷിച്ച്, അന്ന് അദ്ദേഹം കേരളകോശാമൃതത്തിനായി അഭിഷിക്തനായിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് നവീന ഗദ്യരീതിയ്ക്കു വിധാതുത്വം കേരളവൽ വലിയ

കോയിത്തമ്പുരാനിൽ തികവോടെയും മികവോടെയും നിലകൊള്ളുന്നു. അദ്ദേഹത്താൽ സമാഹരിച്ചതായ നവ്യ ഗദ്യപ്രസ്ഥാനത്തെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുതന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം ഭാഗീനേയൻ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ സർവ്വഗമത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിവെച്ചുവെന്നത് ലോകത്തിലെ ഭാഷാചരിത്രങ്ങളിൽ മറ്റൊരു സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കേരളഭാഷയിൽ അത്യുജ്വലമായ വികാസത്തെക്കുറിച്ചു വിജയിച്ചുപോയതാണ്.

നമ്മുടെ രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ഭാഷാലോകത്തിൽ എത്രയെല്ലാം റിപ്രസെന്റേഷൻ നേടിയെടുത്തിരിക്കുന്നതെന്ന് അറിപ്പോൾ ആകെയും എണ്ണിയെണ്ണിക്കേൾപ്പിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതൊക്കെയും ഭാഷയുമായി ഇടപാടുള്ള എന്തൊരുവനും നാൾതോറും അനുഭവിച്ചുവരുന്നവയാകയാൽ അവയെക്കുറിച്ചൊന്നും ഇവിടെയേതും പണ്ണിക്കേണ്ടതുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതാനും ചില ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളുടെ സങ്കലനമായ ഈ പുസ്തകത്തിന്റേൽ അറനാരിലയങ്ങളാക്കി അമ്യിക്കുന്നത് അതിനേ ഒട്ടം വികാസമാക്കുന്നതല്ലാതാവണമല്ലോ.

ഒന്നു മാത്രമേ എനിക്കിവിടെ ചൊല്ലുവാനുള്ള കേരളപാണിനിയെന്ന് വിചിന്തനമായ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനവർകൾ ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ അഭിനവരൂപത്തെ സന്ദർശം സ്മരണിതവുമാക്കിയത് എത്രത്തോളമോ അതിൽനിന്ന് എത്രയോ ഇപ്പറമാണ് ഇപ്പൊഴത്തെ ഗദ്യസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളെല്ലാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യം നമ്മളിൽ നിന്ന് എത്ര ഉയരെയാക്കി, എത്ര അത്ഭുതസംഭവങ്ങളായി, എത്ര ഹൃദയംഗമ

മായി ഉപശോഭിക്കുന്നുവെന്ന് ഇതാ, നമുക്ക് നോക്കാമല്ലോ. ജനപദം മുതൽ നഗരംവരെയുള്ള എല്ലാ ജനത്തിനും സുതരാം എളുമാകമാറ് എത്ര ആകർഷകമായ കാണ്ഡിപ്പോകെയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മട്ടമൊഴികൾ ഉല്ലസിക്കുന്നത് എന്ന് നാം പർവ്വത കാണുന്നതുതന്നെയാണല്ലോ. വിഷയം സാരേതികളോ അസാമാന്യമോ ആയാൽപ്പോലും ആത്മാലവൃദ്ധം സർവ്വജനത്തിനും സമാവഹമാവേണ്ടതും മേലോടേ മെയ്യുന്നതിനുള്ള ആവാണീപ്രദോം രാജരാജഗദ്യത്തിൽ എത്ര സമുദായമായിട്ടാണു തിരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നാം അതുതത്തോടെ നോക്കുകയായിരിക്കണം. അതിന്റെ ആ ആഭിജാത്യം—അതിന്റെ ആ താഴീട്ടും—അതിന്റെ ആ സർവ്വാംഗപുഷ്ടി—ആ ഹൃദയമോഹനത്വം—ആ അത്സംഹൃത്തി—ആ അലങ്കാരവിഭാസം—എന്നിതെല്ലാം എത്ര വിശിഷ്ടതയിലാണിതാ, ഉയർന്നു നില്ക്കുന്നത്! ഇതൊന്നു മതിയല്ലോ ലോകത്തിൽ സുപ്രതിഷ്ഠയ്ക്ക് ആളാകുവാൻ!

മഹാനഭാവനായ രാജരാജവർദ്ധയേ നാമേവമം നാമതോറും കവചിക്കേണോണം. അദ്ദേഹത്താലാണെന്ന് നമ്മൾക്കൊക്കെയും ഇരുട്ടിലോരോന്ന് എഴുതാമെന്നായത്. പാശ്ചാത്യമോ പെസസ്സ്യവുമോ ആയാലും, പ്രാചീനമോ നവീനമോ ആയാലും നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ എത്ര വിഷയത്തെയും എല്ലാവർക്കും രണ്ടുകമാകമാറ് ഉൾപ്പെടുത്താമെന്ന നമുക്കിത്രയും കാണിച്ചതുന്നത് അദ്ദേഹമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ മഹായശസ്വിതേ നാമൾ ഭക്തിവൈഖര്യത്തോടെ നമിച്ചതാക!

തിരുവനന്തപുരം,
൧൧.൧൨. ൧൯൫൨. }
കണ്ണൻ ജനാർദ്ദനൻ.

വിഷയസോപാനം

	വരൾ.
മ. ആധുനിക മലയാളഭാഷ	൧
൨. നിരൂപണത്തിന്റെ മാതൃക	൧൯
൩. നവ്യതീരിമാരും സാഹിത്യവും	൩൦
൪. നാട്യഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസം	൫൧
൫. മലയാളഭാഷാപോഷണം	൬൧
൬. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദം	൬൪
൭. സഭാഭാഷ്യസിദ്ധി	൭൩
൮. ഉച്ചാരണം	൮൦
൯. അക്ഷരകാരം	൮൮
൧൦. ഭാഷാപരിഷ്കാരം	൧൦൧
൧൧. ശ്രീമഹാഭാരതത്തിൽ	൧൨൦
൧൨. ഒരു നിരൂപണം	൧൨൭
൧൩. കാലഗണന	൧൩൨
൧൪. കേരളത്തിൽ ജ്യോതിഷം	൧൫൨
൧൫. ഒരു ചിലമ്പിയുടെ ചരിത്രം	൧൭൩
൧൬. ജീവിതസ്തംഭം	൧൭൮



പ്രബന്ധസങ്ഗ്രഹം

I

ആധുനികമലയാളഭാഷ

ഒരു ഭാഷയുടെ ഉത്കർഷവും അപകർഷവും, അതു സംസാരിയ്ക്കുന്ന ജനസാമാന്യത്തിന് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തിന്റെ മാത്രമേ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുക. ഉദ്യമമായ ഒരു ജനസമുദായം ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഭാഷ ഉന്നതപദവിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു; പാശ്ചാത്യജനങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷ പ്രാകൃതസ്ഥിതിയിലുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ഉള്ളിൽ വ്യാപരിയ്ക്കുന്ന ആശയങ്ങളേ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഉപായമാണു ഭാഷ എന്നിൽ, ഓരോ നാട്ടുകാരെക്കൂടി പഠിപ്പിക്കാനിട അവയുടെ നാട്ടഭാഷയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണാതിരിക്കുകയില്ല. ജനസമുദായങ്ങൾക്കും അവയുടെ ഭാഷകൾക്കും ഈ വിധം ഒരു ബന്ധമുള്ളതിനാൽ, ഒന്നിന്റെ നില അറിഞ്ഞാൽ, മററതിന്റെ നില ഉറപ്പിയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ഇന്ത്യയുടെ പുറംപരിത്രം മിയ്യത്തും, സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് ഈവിധം ഉറപ്പിച്ചു തിട്ടപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നമ്മുടെ പുറികന്മാർ അന്നു നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളേ രേഖപ്പെടുത്തി സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നതിൽ വിമുഖരായിരുന്നതിനാൽ, ഭാരതീയരുടെ പുറംപരിത്രം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ, ബ്രിട്ടീഷ് മതീതിമാസപുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും തിലാശേഖനങ്ങളുമെല്ലാം ഒരു ഉപാധാണ് ആധാരം?

അതിനാൽ, ഭാഷയ്ക്കും അതു സംസാരിയ്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കുമുള്ള ഈ പാരസ്പര്യബന്ധമനുസരിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്കു സാമാന്യം ഉത്തമമായതും നിലയ്ക്കുതന്നെ അവകാശമുള്ളതായിട്ടാണ് ഇദ്ദേഹം ഇരിയ്ക്കുന്നത്. 'കോരപ്പ'കുടുംബം കിടം കിടം എന്ന കരുതി ഏതായിരുന്നവർ, ഇക്കാലത്ത്, പുഴകളല്ല അനേകം വർക്കുകൾകൊണ്ടെന്ന കടന്ന്, പരിസ്ഥിതിയായ പല ചീപ്കരങ്ങൾലും പ്രവേശിച്ചു അമിടിച്ചും സഞ്ചരിച്ചും, ഭാരം സജ്ജതികളിലും പ്രത്യേകനിലയ്ക്കുന്നതും ലോകപരിചയവും സമ്പാദിച്ചും മണ്ണ്, പൊതു ജനങ്ങളുടെ ഉത്കൃഷ്ടത്തിനായി പ്രയത്നം ചെയ്തുവരുന്നു. ഇംഗ്ലോകവാസത്തിൽ ഓരോന്നോന്നുവേദം മാത്രം, സഹൃദിപ്പിടം മറവുതന്നെല്ലാ പോയിരുന്നതു നിമിത്തം, 'മേലോന്നും പോയി' എന്ന പാട്ടോട്, ഇഹ ലോകവ്യാപാരം വെറുത്തു എന്നതിനും മനസ്സിലാക്കി കൊണ്ടിരുന്ന മലയാളികൾ, ഇദ്ദേഹം ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെ സകലഭാഗങ്ങളിലും ചെന്നുകൂടി, ഇംഗ്ലോകവ്യാപാരത്തിനുപുറത്തുള്ളതും നല്ലതല്ല ഉപകരണങ്ങൾ നിറഞ്ഞതല്ല ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സ്വാതന്ത്ര്യം നാട്ടുകാർ വഴിയ്ക്കും, ഉത്കൃഷ്ടതയ്ക്കുവേണ്ടിയും മറ്റു നാട്ടുകാരന്മാരിലും പല വിധത്തിലും വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള ഇടപാടുകൾ വഴിയ്ക്കും പൊതുജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയിലും സാമാന്യമായ കരുത്കര്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഉത്പത്തിക്കുള്ള മേൽനോട്ടം അങ്ങനെയുള്ള ആവക പ്രയത്നങ്ങൾ നിമിത്തം, മലയാളഭാഷയുടെ പ്രസിദ്ധിയും മറ്റു ഭാഷകളിൽ ധാരാളം എത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, കല്പന മൃതമായ പ്രദേശങ്ങളിലെ സകലമാതാപിതാക്കളിൽ മലയാളം ഉപഭാഷ

കളിൽ നന്നായി നിശ്ചയിക്കേണ്ട സജ്ജതയും അധികൃതന്മാരുടെ ആലോചനയ്ക്കും വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നായിരുന്നു. മുഴക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, മലയാളഭാഷ സംസാരിയ്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ സാമാന്യനല്ലാത്ത നിലയിലെത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഈ ഭാഷയും, ഏകദേശമെങ്കിലും അതിനു തക്ക ഒരു നിലയിൽ, എത്തിയിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. എന്നാൽ പ്രസ്തുതഭാഷയുടെ കാല്പത്തിൽ, ഈ സജ്ജത വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട കാണുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷാധിമിതിയിൽനിന്ന്, മലയാളികളുടെ ഘടിയിൽ മുഴക്കിയെന്നതായാൽ, വാസ്തവത്തിലുള്ളതിൽ നിന്ന് എത്രയോ അണ ഒരു നിലയിൽ നാം ഇരിക്കേണ്ടതായിത്തീരും.

പാശ്ചാത്യസമൂഹത്തിന്റെ വസ്തുക്കൾ സ്വഭാവവിശേഷമായി ഇക്കാരണ പാശ്ചാത്യ ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, അതിനു ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടല്ലോ. മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കു തക്കതെന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്, അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ അവകാശപ്പെട്ടവരുടെ ഇടവൃത്തിയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, അല്ലെങ്കിൽ ഉദാസീനത. ഈ രണ്ടിലൊന്നോ, രണ്ടും കൂടിയോ തന്നെയാണു്. വിദ്യകൊണ്ടും ലോകപരിചയംകൊണ്ടും മറ്റും, ജനസാമാന്യത്തിനാൽ കർഷകജ്ഞാക്കീർത്തിക്കുന്ന മാന്യന്മാരാണ്, ഏതുകാലത്തും ഓരോരുത്തരും അനുസരിയ്ക്കുകയും അനുകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ ഭാഷയുടെ മാരക തരത്തിലുള്ള നശിയ്ക്കും പ്രധാന ഹേതുവുതന്നെ അവർതന്നെ ആയിട്ടേ ഇരിക്കുകയുള്ളൂ. അതു നല്ലമട്ടിലാക്കേണ്ട ചുമതല അവരിൽനിന്നൊഴി

മുഖമൊഴിയുന്നതുമാത്രം. അവർതന്നെ അത്താള ഭാഷയുടെ കലവും സ്വഭാവവും നോക്കാതെ പെരുമാറിയാൽ, അതു മോഷ്ടപ്പെട്ടപോകാനേ സിദ്ധിക്കൂള്ളൂ എന്നു വേറെ പറയേണ്ടതായില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ ഭാഷയ്ക്കു നഷ്ടം കുന്ന കേടുകൾ, വാസ്തവത്തിൽ അവർ മനസ്സിലാക്കി വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും, കേന്ദ്രീകരിക്കാത്തതിട്ടു വന്നു കൂടുന്നതാണെന്നുള്ള സത്യത്തിന്നുപ്രകാരം ആശ്ചര്യമായിത്തീർന്നു.

ഉള്ളിൽ വ്യാപരിയ്ക്കുന്ന ആശയം പുറത്താക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവനവന്റെ തന്റെ കാലസൗകര്യം മാത്രം നോക്കി, സാധാരണ സംഭാഷണങ്ങളിലും, പ്രായേണ എഴുത്തുകളിലും മലയാളഭാഷയ്ക്കു നോക്കിയുറക്കായിലും ഇങ്ക്ലീഷവാചകകളും, ഫിഡപ്പാൾ ഇങ്ക്ലീഷവാചകങ്ങൾ തന്നെയും കൂട്ടിക്കലർത്തി, ഒട്ടവിൽ ഒരു ഭാഷാപരമോ, പ്രത്യയമോ ചേർത്തു ഭാഷ ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം തുടങ്ങിക്കൊണ്ടു മുതലാക്കും, മലയാളത്തിന്റെ നന്മയും “ഭാഷ”യെന്നു മാറിയ മട്ടിലായിത്തുടങ്ങിയതു് ആദ്യത്തിൽ ഈ മാതിരി ദുർദ്ദൈവമായോ, ഫിഡ പ്രത്യേക വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിയ്ക്കുമ്പോൾ മാത്രമായി അനുവദിച്ചും, കൂടത്തലതു വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു ആശയം വെളിച്ചപ്പെടുന്ന കാര്യത്തിൽ സൗകര്യത്തിന്നു ലേഗം പോലും വ്യത്യാസമില്ലാത്ത സത്യങ്ങളെക്കൂടി കൈയേറി ഓടാക്കിയുറക്കുക. - ആകട്ടാകെ മലയാളം സംസാരിയ്ക്കുമ്പോൾ, ഒരു വാക്യത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഇങ്ക്ലീഷവാചകമോ, ചുരുങ്ങിയതു് ഒന്നൊരിക്കൽ ഇങ്ക്ലീഷവാക്കെങ്കിലുമോ, തന്നെ അനവധിയായതെ വന്നുകൂടാതെ വിധത്തിലായിത്തീർന്നിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ഭാഷയ്ക്കു വല്ലാത്ത പൂഴക്കുറു പിടിച്ചിട്ടു കേടാവതെന്നു സത്യം

യിൽ വല്ല അർത്ഥമുണ്ടോ എന്നുള്ളതും നോക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ക്ലീഷ് ഭാഷയെ അറിയുന്നവരോടാണു സംസാരിച്ചു നടത്തിയത്, ഇംഗ്ലീഷ് രണ്ടുകൈ മുതിർത്തിൽ അല്പം കോലപ്പെടുത്തിപ്പറയുന്നതുകൊണ്ട് വിശേഷിതമായ ഫലവും കിട്ടാനില്ല. അതറിയാത്തവരോടു സംസാരിച്ചു പോയാൽ, ഇതു അറിയാത്തതുകൊണ്ടുമാണ്. കോളെ കിങ്ക് ചോറും ചരിച്ചു പലിക്കുമ്പോൾ ഇതിനുള്ളതായിത്തന്നെ അയാൾ, “കോളെ കിങ്ക് ന്നുപിള്ള പൊഴി എല്ലാ മിന്നേണൻ ചാപ്പാകാതിരിയ്ക്കു” ന്നത് ആക്കം നല്ലതായാൻ തരമില്ല. സാധാരണ മലയാളികൾക്ക്, “തൃക്കരക്കപ്പൽ-യ്ക്കു ഫീറ്ററപ്പുറമെഴു താഴ്ന്നിട്ടു”യോടും, പുതിയതായ ഗുണം വാങ്ങി കയ്ക്കുകയുണ്ടാകുമ്പോഴും കപ്പൽത്തൊണ്ടാണോ അല്ല തോണത്തൊണ്ടാണോ വിചാരിച്ചേക്കാം. കേൾക്കുന്നവരുടെ നിമിത്തം നോക്കേണ്ടതുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരംകൊണ്ട്, താൻ പറയേണ്ടതു പറയുക എന്ന ഒരു മാത്രമേ പ്രധാനമായി നിൽക്കുന്നുള്ളൂ എന്നുള്ളതു സ്വപ്നമാണല്ലോ. അതാണ്, പ്രധാനകാരണങ്ങളിലൊന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെത്തന്നെ മുൻപിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

ഇനി, മിഥ പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പറയേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ട്, മലയാളഭാഷയിൽ അതായിത്തന്നെ വാക്കുകൾ ഉണ്ടാകാത്തതുകൊണ്ട് ഇങ്ക്ലീഷ് വാക്കുകൾ അന്നു ഇടകലർത്തേണ്ടിവരുന്നതായിത്തന്നെയും, അതിനെപ്പറ്റിയും അല്പം പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു ഭാഷയിൽ സംസാരംകൊണ്ട് വേർതിരിക്കത്താളും ഫലം സിദ്ധിയ്ക്കുകയില്ലെന്നുള്ള സത്യം ഇവയ്ക്കുള്ള; അതിന്നു പുറമേ, ലോകസ്വഭാവത്തിനും ഇതൊന്നും യോജിക്കുന്നതല്ല. എന്തു

കാലത്തും പുതിയ പുതിയ സംഭവങ്ങളും വസ്തുക്കളും ആശയങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണല്ലോ ലോകതരിയുടെ സ്വഭാവം. അതുതന്നെ, സമാധാനകാലങ്ങളിലും മനസ്സാണെന്നും, ചരിത്രശരീരം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അധികമുള്ള ജനസമാഹൃത്തിന്റെ ഇടയിലും വിഭജിച്ചും ക്ഷണപ്രതി വലിച്ചുവലുകയും ചെയ്യും. ആ വക സംഭവങ്ങളേപ്പറ്റിയും മറ്റും പറയുന്നതിനു വേണ്ടി പ്രത്യേകപക്ഷേപം അനുതകാലങ്ങളിൽത്തന്നെ മറ്റൊറ്റാപ്താക്ഷകളിലും ഉണ്ടാകേണ്ട വരുന്നതല്ല. അപ്രകാരം തന്നെ, മനം സമാധാനത്തിനിമുതലായതിന്റെ രീതിയോ നിമിത്തവും, കാരോരോ ഭാഷകളിലുള്ള വാക്കുകൾക്കു തക്കതായ ഒറ്റ വാക്കുകൾ മറ്റു ഭാഷകളിൽ ഇല്ലാതെ വന്നേയ്ക്കാം. മോളം, ബലിക്കല്ലം, കിട്നാട്ട്, താലച്ചൊലി മുതലായതോ, കാളൻ, കാളിപ്പഴം, കവണി, കണ്ണശരം മുതലായതോ, ഇങ്ങ്ളീഷിലേ ഒറ്റപ്പാക്കൊക്കെ പറയു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. അതുപോലെ തന്നെ, ഇങ്ങ്ളീഷിലേ ഒരു വാക്കിനു മലയാളത്തിൽ ഒരു വാക്കോ * വാക്യം തന്നെയോ വേണ്ടിവന്നേയ്ക്കാം. അതിനാൽ, പുതിയ സംഭവങ്ങളേപ്പറ്റിയും മറ്റും പറയുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേകപക്ഷേപം കാരോ ഭാഷയിലും ഉണ്ടായി നട

* അന്യോന്യം അനവധമുള്ളതും, എന്നാൽ ഒരു ക്രിയാപദത്തിൽ ചേർത്ത് അർത്ഥത്തിൽ വരാത്തതുമാത്രം പദസമൂഹം വാചകം.

ആകട്ടെ മറ്റും ആശ്വാതത്തോടുകൂടി, ഒരു പരിപൂർണ്ണമായ മനസ്സേ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചമസമൂഹം വാക്യം. (പ്രസാധകൻ)

കൂട്ടുകുന്നതുവരെ, ആ വക വംശങ്ങൾക്കുള്ളതും എട്ടുപ്രാ-
കളേയും എല്ലാം, വാമകങ്ങൾക്കുതന്നെ, വാമ്യങ്ങൾ
കൊണ്ടോ വിവരിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതോ ലോകസംസാരം
വഴിനന്നു മനസ്സിലാക്കാ മോഹനമായിത്തീരുകയുള്ളു.
ഇമ്മൂട്ടീക്കികൾക്കു “മോണക്കി” മലയാളത്തിലെത്തും
വേഗം “വേദാന്തപരിചി” എന്ന പഴയ സംസ്കൃത
വേഷത്തിൽ വരുന്നതു പുതിയ മോടിയും പിടിയുന്നി-
ല്ലെങ്കിൽ, സ്വതന്ത്രരാജ്യമെന്നതോ, ഭാരതീയന്റെ സ്വ-
തന്ത്രമെന്നതോ ആയി വന്നു കരകൊല്ലം പൊക്കമോടെ
താഴും. “ഡാൻകോട്ട” മനസ്സെപ്പോലെയായാലും
നായികം വീട്ടുന്നതല്ലല്ലോ. “കാളർ” കഴുത്തുപട്ടവും,
“സ്റ്റോക്കിസ്സ്” നാടിയറയും ആയാലാണു മലയാ-
ളികൾക്കധികം വേദിയെന്നതെന്ന് തോന്നുന്നു. ഈ
മാതിരിയിൽ അസംസ്കൃതമായിത്തീരും അത്ഭുതം
മാത്രമനുസരിച്ച്, വേഷം തീരെ മാറിത്തന്നു, ഭാരത-
ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതൊന്നായി വന്നു. സംസ്കൃതമാലകൾ
അല്ലെങ്കിൽ യുക്തശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്ന വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട
വർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിനോക്കുന്നതും ഈ മാർഗ്ഗം നല്ല ശി-
ക്ഷാവി വരുന്നതല്ലെങ്കിലും, ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളിലും
മറ്റോരോ മോശങ്ങളുടെ വർഗ്ഗമാണനുസരിച്ചു ചില
വിശേഷമോടി വരുന്നതെന്നതുകൊണ്ടു സർഗ്ഗത്തി, ചില
സ്വതന്ത്രമാലകൾ ചിലശോധിച്ചാൽ ധാരാളം അറിയാ-
വുന്നതാണു്.

തിരുവനന്തപുരം, കൊല്ലം, ചിറ്റാട്ടത്തൂർ, കോഴി-
ക്കോട്ട മുതലായ വാമകൾ ഇമ്മൂട്ടീക്കിനോടുകൂടി
ഇക്കൊല്ലത്തോൾ, ടിബൽഗ്രന്ഥം, കൊടുമുണ്ട്, ബോളൂർ,
കാലിക്കൂർ എന്നെല്ലാമാലി വരുന്നതു്, ഉച്ചാരണ

[illegible]

[illegible]

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കാരണങ്ങൾക്കു പുറമെ, ചില നവീനഗ്രന്ഥകാരന്മാർവഴിയ്ക്കും ഭാരത പ്രാചീനതയ്ക്കു കൽ ഭാരമുണ്ടാവാൻകൂടാ. ആ വക ഭാരങ്ങൾക്കു പരിഹാരമില്ലെന്നു, മിശുനർ ഭാരമുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നവർക്കു കഷ്ടതയുണ്ടാകുന്നു. ഭാരത ഭാരം കളിപ്പറമ്പിലും വെക്കുകയാണെന്നുപോലെ വാചകങ്ങൾക്കു വാക്യങ്ങൾക്കു ഭാരമില്ലെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നവർക്കു നീതിയുണ്ടാകുന്നു. പ്രാദേശിക വാക്കുകളുടെ ഉപയോഗം ആ സ്വഭാവത്തിന്നടിസ്ഥാനമാകുന്നു. അതു നല്ലവണ്ണം പ്രകാശി

പ്ലാൽ മാത്രമേ വാചകത്തിനാവാം ജീവനാകുകയുള്ളൂ. വാചകത്തിന്റെ ജീവനാണല്ലോ വാചകപുഷ്പിയ്ക്കു് പ്രധാനാസ്ഥമേ. ആ വക സൃഷ്ടനികൃിദമാണം ഇല്ലാതെ വെണ്ണാതെ, ആത്മമുദാജയമുളക്കുമ്പോൾ മാത്രം നോക്കി, വാചകം നിർമ്മിച്ചു ഉപയോഗത്തിന്റെ ജീവൻ കൈക്കൊണ്ട് ഉദ്ദം ആഗ്രഹിയ്ക്കുത്തക്കതല്ല. നാം ഭാഷ പഠിയ്ക്കുന്നതിന്നു ചേരും, ഭാഷ നിർമ്മിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ, അതു നല്ല ഭാഷയല്ലെന്ന് വരുമെല്ല. നേർവഴി ഉപയോഗത്തിൽത്തന്നെ ആശയം വെളിപ്പെടുത്താൻ നോക്കേണ്ടതെ. ഇങ്ക്ലീഷിൽ വാക്യം നിർമ്മിച്ചു്, അതിന്നു ഉപയോഗമൊക്കെ കെട്ടിപ്പാൻ പറ്റാത്തതുണ്ടെന്നാണ് ഈ വിധം ഭാഷാശാസ്ത്രം നിരൂപിക്കുന്നത്. കാരോ ഇങ്ക്ലീഷ് ഭാഷയിന്റെയും സ്ഥാനമു് കാരോ ഉപയോഗമേ വെച്ചു പ്രകടിപ്പി വാക്യങ്ങളാക്കേണ്ടിവരുന്നതും, ചേർത്തിന പദം കിട്ടാതെ കഴങ്ങി പോയിത്. വാക്കില്ലെന്ന് ആവശ്യം പറയേണ്ടിവരുന്നതും, നാലിക്കും ഈ വളരെ വഴിയും പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന അനന്തരമാണ്. ഭാഷയിൽ നോക്കേണ്ടതെ പറയുന്നതായാൽ ജിയ്യ സൃഷ്ടനികൃിദം നടന്നൊരു കഴപ്പത്തിന്നും സൃഷ്ടനികൃിദല്ലെന്ന് മാത്രമല്ല. ഇങ്ക്ലീഷിലും മറ്റും പദാർത്ഥം കൊണ്ടു ഉപയോഗത്തിൽ വാക്യാർത്ഥം പറ്റി വരുന്നത് അങ്ങനെയും നോക്കേണ്ടതല്ല. ഭാഷാ ഭിത്തിൽ അങ്ങനെയും അന്നത്തൊന്നിയാത്തവിധം എളുപ്പത്തിൽ ശിശുക്കൾ വന്നുപോകും. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു്, നമ്മുടെ വാചകം ഉപകാരം ചെയ്യാൻ മതിയ്ക്കു സ്ഥിതിമുട്ടവാൻ കാരണമെന്ന ഭാഷാ സ്വീകരിച്ചിട്ടാണ്, ഈ വിധത്തിൽ ഭാഷയുടെ ജീവൻ കാക്കുവാകുന്നതെന്നതെന്ന പാശ്ചാത്യനായിക്കാണും.

വേദവാദവിധത്തിൽ ഭാഷാക്കൈലിയ്ക്കു കേട്ട തട്ടി
 യ്ക്കുണ്ടാക്കോ, പുതിയ ഗുണമുള്ളിലും മാറ്റം അധിക
 ഭാഗവും സ്ഥലംപിടിച്ചുപിടിച്ചു കർമ്മനിപ്രയോഗമാ
 രം. ഭാഷയിൽ അതു കൃത്രിമമാകുന്നതും, അഭ്യർത്ഥന
 ന്നെന്നും ഈ ഭാഷകൾക്കുവന്ന പല നവനായം പ്രസ്താ
 വിപ്പിച്ചുകൾ. എങ്കിലും മുൻപറഞ്ഞ ഭാഷകളെക്കാൾ
 എത്രയോ മാറ്റംപിടിക്കു ഭാഷാക്കൈലിയേ ഭാഷിച്ചിട്ടുള്ള
 ഇതിനോട്പറ്റി ഇവിടെയും രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞേണ്ടതും.
 സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ ഭാഷകളിൽ “കൃഷ്ണം”
 അർത്ഥത്തിൽ “പേരെച്ചം” എന്നും ഇനത്തിൽപെട്ട പേ
 രുൾക്കൾ അനാതു കൃഷ്ണകൾക്കു മാത്രമേ
 പ്രധാനമായിട്ടുള്ളൂ. സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രം ചില
 കാലങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ടു നിന്നിട്ടുള്ളതും, ആ വക
 ശബ്ദങ്ങൾ മിക്കതും, പേരെച്ചം എന്ന അർത്ഥം നി
 ശ്ചയിച്ചുപോകവഴിയിൽനിന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ ഭാഷയി
 യെപ്പറ്റിപ്പ്, കർമ്മകർമ്മപ്രയോഗങ്ങളിൽ ഉപേ
 ശ്യാക്കും വേർതിരിയായ വാക്യങ്ങളുടേപ്പോലെ കേവലം
 കർമ്മകർമ്മപ്രയോഗങ്ങളും ആ വക ഭാഷകളുടെ കൈ
 ലിയ്ക്കു ഭാഷിച്ചവരാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ പേരെച്ച
 മൾക്കും എല്ലാ കാലങ്ങളിലും കേവലം പ്രധാനമായി
 തന്നെ നിന്നിട്ടു. അതുകൊണ്ടു പേരെച്ചങ്ങൾ വേർതി
 രിയായ വാക്യങ്ങളിൽ, കർമ്മപ്രയോഗവും, അധികരണ
 പ്രയോഗവും എല്ലാം അടങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്.
 അവയെല്ലാം ശബ്ദങ്ങളും ഒന്നാകുമെന്നാണ്. ആ
 സ്ഥിതിയ്ക്കു കർമ്മത്തെ മാത്രം കൂട്ടത്തിൽനിന്നു പിരിച്ചു
 കൊണ്ടു പെടുത്തുന്നത് അനാവശ്യകവും, കൃത്രിമപ്രയോ
 ഗവും ആവാമെന്നു വഴിയുള്ളു. ഇതിന്നും പുറമേ, “പെടുക”

എന്നതു വാസ്തവത്തിൽ നാമങ്ങളിൽനിന്നു ക്രിമകളുടെ
 കവാഹം മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം ശബ്ദവുമാണ്.
 ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ, പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ
 ഭൂപ്രാദികൾക്കുതോളവും, മറ്റു ഭാഷകളുടെ കർശി-
 സ്തും മലയാളത്തിന്റെ ശൈലിയും തമ്മിൽ വലിയ
 വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നുള്ളതു സ്വയംതോന്നും, സ്പഷ്ടം തോന്നി-
 യാൽ, ഭാഷയിൽ കാർന്നിപ്പയോഗമെന്നു പറഞ്ഞുവര-
 നമാതിരിയിലുള്ള വാക്യങ്ങൾതന്നെ അപരംപ്രകാരം
 ഉണ്ടെന്നും, ആ അപരപ്രകാരം പരിഭാഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട്
 ചില പ്രത്യേകനിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുമെന്നും
 ഉള്ള സങ്കല്പനിയം ഭാഷാതന്ത്രപരമായാൽ അനഭവപ്പെടു-
 ന്നതാണ്. ഏതായാലും, ഇത്രും വേണ്ടതെ വരുത്തി-
 ട്വാന ഒരു ശൈലീഭൂമിയാണെന്നു തീർത്തതെന്നു.

ഇനി, “വാക്യങ്ങളെവകാക്കെ വെളിച്ചപ്പാട്”
 എന്ന ആചാരമാണിപ്പൂ, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരാധിഷ്ഠി-
 ത്തിട്ടുള്ളവരേറ്ററിതാണ് അപ്പം പറയാനുള്ളത്. ഇതിൽ
 വഴിയുള്ള ഭാഷയ്ക്കു വന്നപ്രകാശിപ്പിച്ചു വ്യത്യസ്തത, ഇതിന്നു
 തെല്ലാമാണെന്നും, ഇതിന്നുതമ്മിൽ പെട്ടെന്നുതന്നെ
 നോ പറയത്തക്ക ധർമ്മിയിലുള്ളതല്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങ-
 ലിൽ ഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കുന്നതും യോജിക്കുന്നതും ഏതൊ-
 തെല്ലാമാണെന്നും നോക്കുക, ഒരു ഇഷ്ടീയസംസ്കൃത
 നിവർത്തനത്തിന്റെ സാമാന്യതാപ്രകടി, ഇഷ്ടീയിൽ
 വാക്യം രചിപ്പൂ, സംസ്കൃതത്തിൽ മലയാളീകരിച്ചാൽ
 ഏതെല്ലാം ഭാഷങ്ങൾ വരാമോ അതെല്ലാം ഭാഷയ്ക്കു
 കിട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു വ്യാക്കത്തിൽ പറയാം.

ഭാഷയെക്കുറിച്ചു് ഇത്രത്തോളം വിസ്തരിച്ചു
 പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, മലയാളഭാഷയിൽ മുൻപിപ്പാത്ത

അനവധി മോഷ്ടങ്ങൾ കടന്നുകൂടി അതു പൊതുജനതയിലധികം ഭക്ഷിക്കുവാനും വെട്ടിക്കൊന്നും അതിനാൽ ആധുനികകലയോടുപോലെ പുരാതനകലയേക്കാൾ വളരെ അപരിവർദ്ധിയാണ് ഇതിജ്ഞാനത്തന്നെ ധരിയ്ക്കുന്നത്. ഏകദേശം കുപ്പനുകൊല്ലത്തിനിപ്പുറമുള്ള കാലംകൊണ്ട്, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ആശാസ്യമായ അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാമന്ദിരം, ഗദ്യപദ്യകൾക്കു കാര്യം തന്നെ നോക്കാം. മർദ്ദ്യം ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളും, ഭരണാഭരണാ പദ്ധതിഗ്രന്ഥങ്ങളും മാത്രമേ അക്കാലത്തു ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലെന്നതന്നെ പാശ്ചാത്യ വിഭാഗത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു കലയല്ലെങ്കിൽ, ഇപ്പോൾ വിവിധവിഭാഗങ്ങളിലും ആ കല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതുമുണ്ടെന്നു പറയാവായിരിയ്ക്കുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ച്, ഭാഷാഭരണലിപ്യും ന്യായവും വിവിധ വാക്യങ്ങളുണ്ടെന്നായിലും, വാക്യങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു വെട്ടുകയ്യിട്ടുള്ള പഴയ സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്ന്, നല്ല ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം സ്വീകരിച്ചും, പോരായ്മയെ പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിച്ചും, അതിൽ തെറ്റായ ഗദ്യരീതി വിശദീകരിക്കുന്നതിനുള്ള കലയും, വിശദീകരിച്ച കല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നു. പട്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമ്പൂർണ്ണ ഭാഗങ്ങളായും, അതുപോലെതന്നെ അനാവശ്യമായതായും വേർതിരിച്ചാണ് ഈ അദ്ധ്യക്ഷത്തിന്നുള്ളിലുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. പരമ്പരാവിശ്വാസപ്രകാരം “കണ്ടക്കം കൈരളിപ്പാ”യെ എണ്ണാമുണ്ടി ഒരു

“ബാറ്റൽ”മായിരുന്നു നമ്പൂക്കോടം വിട്ട്, സുകുമാരമാരു നെല്ലായ മലയാളപച്ചശീശി തിരുനില്ക്കുന്ന ദിശപോയി യ്ക്കുറായിട്ടുള്ളതും ഈ അപരത കാവത്തിനിഷിദ്ധമാണ്. പക്ഷേ, ആ വക ഗുണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും മേൽ പ്രസ്തുത വിധി മോശങ്ങൾ ധാരാളമുള്ളതും, ചിലപ്പോഴെ വേണ്ട പ്രത്യേകതണങ്ങളില്ലാത്തതും ആയി പലതും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ മിഥിയാഭയം പാലായനത്തു വളരെ ഉൾപ്പെടാതിരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ, ഏതു കാലം ഹിൽ നോക്കിയാലും നന്നായി ഗുണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മേന്നാ മേന്നാ മാത്രമേ ഗുണം തികഞ്ഞ കവിതയെന്ന ഗണിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് കാണുകയുള്ളൂ. അതു വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവമാണ്. കൈമുദിയുടെ സ്ഥിതിയെന്ന നോക്കുക സ്വാഭാതന്ന കൈമുദി ചിഹ്ന ഭാവങ്ങളിലും ഉണ്ടാകുന്നവയില്ല, മനോഹരമായി യ്ക്കൽ മാത്രമേ ഗുണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞു കാണുന്നുള്ളൂ. അതുതന്നെ വിവരപ്പാൾ മറ്റു മോശങ്ങളും വന്നപ്പോൾ മതിപ്പാകയാൽ പരം. * മാനിക്കുകമുദിയും മാനത്തിലായിയ്ക്കൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കും, എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും വേർതിടത്തോളം നന്നുകൾ തികഞ്ഞതെന്ന ചുരുക്കുപട്ട് എന്നു വന്നുതല്പര്യം. വാസ്തവത്തിൽ, ദൈവമാളാണല്ലോ “ഇക്കാവത്തിനുള്ളിൽ പല മോശങ്ങൾ വന്നുകൂടിയുള്ള തിരേറയും തത്തം, ഇത്രകാലമുള്ള ഒരു സ്വഭാവവിശേഷം തന്നെയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്ന. ഗുണങ്ങൾ സ്വാഭാതന്നയിൽ കാണുന്ന വേദത്തിൽ ആകൃഷ്ടമായി വന്നവെഴുത്തോർ, മാത്രമാണ്.

* നിന്നുപോയ “കാണുകമുദി” മേലില.

(പ്രസാധകൻ)

അതിന്റെ ഏതെങ്കിലും വിധ ഭോജനരീതിയും കടന്നുത്
പോയ അതേപോലെ, സാമ്പത്തികത്തിൽ നിരന്തരം ഈ
ചെയ്യവെണ്ണുന്നതിനോ, പ്രത്യേകം പഠിക്കാമായിട്ടു രേ
ഖപ്പെടുത്തുന്നതിനോ കേന്ദ്ര പാതിര ഉപയോക്താക്കളായും,
കൊണ്ടിട്ടുണ്ടോയോ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭോജനരീതി
പിന്നീട് പഠിക്കാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതല്ല, അങ്ങന
ത്തിനു ചുമക്കപ്പെട്ടവരുടെ കർമ്മശൃംഖലയിലാണു
വിചാരിച്ചേണ്ടതെന്നും.

ഭാഷയെക്കുറിച്ചു കൈക്കൊണ്ടു വെള്ളാർ മലയാളികൾ
കൊല്ലാം കടന്നുപോയി. അധികാരങ്ങളുള്ളവർക്കു്,
അതിന്റെ കേൾക്കീയു നന്നാണെന്നതിനുള്ള ചുമക്കയും
അവയെക്കൂടാ പ്രത്യേകം കൈനടക്കേണ്ടതിലും, കൈത്താ
തിട്ടു ചലയെക്കൂടി ചങ്ങിയെടുത്താവാൻ ഉണ്ടു്, ഒന്നോ
രണ്ടോ ആൾ മാത്രം ഇവിടുത്തുകൊണ്ടു പോയും സാധി
ച്ചാൽ പഴിയുന്നതല്ല. മലയാളത്തിലെ അനേകങ്ങളും
കൂടി ഈ ഭാഷയിൽ തുനിഞ്ഞിറങ്ങുക എന്നുള്ളതു
നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നുള്ളതു്. ആ വിവരങ്ങൾ കേൾക്കുക
സന്ദർഭം പഴിയാവിട്ടു പ്രസ്തുതകൾ വേറെതുപോലെ
വിശദീകരിക്കാൻ നിവൃത്തികാണുന്നതല്ല. എന്നാലും
മറ്റു ആ വിവരങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം എന്നുള്ള
തിനെ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇക്കൂടെ നമുക്കു സിദ്ധിച്ചി
ട്ടുണ്ടു്. വിദേശഭാഷകളുടെ കൈക്കൊണ്ടു് വിചിത്രം,
തമിഴ്, തിബുൽ മുതലായ സമുദായഭാഷകളും മല
യാളംപോലെയോ, അതിലധികമായോ ചർച്ചകൊ
ണ്ടാണു് ഇക്കൂട്ടാട്ടിലിട്ടെന്നതു്. ആ വശം ഭാഷയെക്കൂ
പഠിക്കാൻ ഉണ്ടെന്നതിനും, ഭാഷാപോഷണത്തിനും ആയി,
കാരോ സന്ദർഭം ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ആ പഴിയുമാണു് തമിഴ്

ല്ലാതെ, ശുദ്ധഭാഷാപ്രകൃതിയാവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളതല്ലെന്ന്, അധികം ആലോചന കൂടാതെത്തന്നെ ആർക്കും അറിയാത്തതുകൊണ്ട്. എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ, ഈ ചരണിയിലൂടെ, “ഈപ്പെട്ടൊരാൾ പോയൊരാൾ ഈട്ട കൊട്ട” നാടിക്കലാശിപ്പാനാണ് എളുപ്പം. ഇങ്ങനെയുള്ള പല മെമ്പഷ്യങ്ങളും അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു സഞ്ഘമാണായേ, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും നമ്മെ വരുവാൻ വഴിയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ എന്ന് ഇനി വേറെ പാരയെഴുതില്ലല്ലോ.

ഭാഷാസംസ്കരണത്തിനായി എളുപ്പമുള്ളതായ ആ ചരണിയി സഞ്ഘത്തിൽ, അഭിജ്ഞാതരേപ്പോലെത്തന്നെ, ഉപസാഹതുണം നികത്തേണ്ടതുള്ള ചിലതും, പ്രധാനാത്മ്യങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമേ, ആ സഞ്ഘം നിലനിന്നു വേണ്ട കാര്യം വേണ്ടതുപോലെ നടത്തുവാൻ ചതിക്കുകയുള്ളൂ എന്നുള്ളത്, “മനോരമാ” പത്രാധിപർ ആയിരുന്ന വർഗ്ഗീസ്സുമാപ്പിള അവർകളുടെ ഉപസാഹതാണ്. പ്രൗഢസമ്മതിയേക്കുറിച്ചതന്നെ ഏപ്പെട്ടത്തിരിയുന്നതും, കുറച്ചുകാലം ശരിയായി നടന്ന് ആ ഗുണസമ്പന്നന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയോടുകൂടി ജീവൻ പോയതും ആയ “ഭാഷാപോയിണി” സഭകളെ വാറാളും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകട്ടാലെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയതിൽ, “കൊച്ചി മഹാശാസ്ത്ര രാമവർമ്മാപ്പൻതമ്പുരാൻ” തിരുമനസ്സിലേ ആധിപത്യത്തിൽ ഈയിടെ ഏപ്പെട്ടത്തിട്ടുള്ള “സാഹിത്യസമാജം” വഴിയ്ക്കുതന്നെ പ്രസ്തുത

* പ്രസ്തുതസാഹിത്യസമാജം, അമിരേണ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നിഷ്ക്രിമിച്ചു വിർദ്വാണമെന്നു വാനാണു സഞ്ചരിക്കിയതാണ്. (പ്രസാധകൻ)

കാലം നിർവ്വഹിക്കുന്നത് എല്ലാവിധത്തിലും നന്നായിരിക്കുമെന്നാണ് ഭയപ്പെടുന്നത്. മലയാളികൾക്കെല്ലാം പൊതുവായി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഈ ഭാഷാശാസ്ത്രകാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് മധ്യമലയാളഭാഷ കൊച്ചിതന്നെ തലസ്ഥാനമാകുന്നതാണ് ഉദ്ദേശ്യം. മറ്റു ഭാഷകളുടെ സംസ്കാരകാര്യങ്ങളും കൂടാതെ കാര്യമായ നിമിത്തം, ഭാഷാശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവും മധ്യമലയാളികൾക്കുണ്ടല്ലോ അധികം ഉണ്ടാകാവുന്നത്. തെക്കൻ വടക്കുള്ള മലയാളികളോടുകൂടി ആലോചിച്ചു, ഭാഷാശാസ്ത്രപ്രയത്നങ്ങൾക്കും അഭിരുചിക്കും കൊള്ളാമെന്നും നോക്കി, മധ്യസ്ഥനിമിത്തം മധ്യമലയാളികൾ നീർപ്പുറത്തുനിന്നു മറ്റുള്ളവർ കൈക്കൊള്ളുന്നതായിരിക്കുമല്ലോ നല്ലതും.

ഭാഷയ്ക്കു വന്നുകിട്ടിയ ഭാഷാശാസ്ത്രം ഇങ്ങനെ യോഗ്യമായ വാഗ്ദാനംവെച്ചിട്ടു പരിഹരിക്കാവുന്നതല്ലെങ്കിലും, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മലയാളികളെല്ലാം പ്രത്യേകം തന്നെ മനസ്സുവെക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണയായി മലയാളഭാഷയിൽ പ്രസസ്തിക്കുന്നതും, ചിലപ്പോൾ സമ്മതിക്കുന്നതുമായ വലിയ കുറ്റമാണെന്ന്, പല മന്ത്രിമാരും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. “ഇങ്ക്വിയിലാണെങ്കിൽ പ്രസസ്തിയും; മലയാളത്തിൽത്തന്നെ വേണമെങ്കിൽ എന്തിനും കഴിക്കുകയുണ്ട്” എന്നും കുറ്റം ഇറങ്ങുവാൻ പോലും ചിലർ മടിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ യോഗ്യമായ നിമിത്തം, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിക്കാവുന്ന അനേകം ഗുണങ്ങൾ മിക്ക ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനപ്രകാരത്തിൽ എന്തും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ്, സർവ്വതലവും മറ്റുള്ള പ്രസസ്തങ്ങൾ

എന്ന പാരമ്പര്യവുമുണ്ട്. തമിഴ്ഭാഷയിലും മറ്റും, പലവിധത്തിലുള്ള ഭാഗ്യവശങ്ങളും തികഞ്ഞ മഹാത്മാർ സ്വദേശഭാഷയിൽ പ്രസരിപ്പിക്കുന്നത്, തങ്ങളുടെ കർമ്മവും അഭിമാനമേന്മയും ആയിട്ടാണ് ഇക്കാലത്തു കഴിയില്ലെന്ന്. ഏതായാലും, സ്വദേശയിൽ സ്നേഹമുള്ള മഹാത്മാക്കൾ, ദേവിയെക്കുറിച്ചും ആരാധനയെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്നതായാൽ, നമ്മുടെ ഭാഷയോടടുപ്പമുള്ളതായാൽ, ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു നിലയെന്ന നമ്മുടെ സിദ്ധിയെന്നതാണെന്നു മാത്രം പറയാം കൊള്ളുന്നു.

II

നിരൂപണത്തിന്റെ മാതൃക

അഥവാ

ഗുണദോഷനിരൂപണം

മലയാളത്തിൽ ഇക്കാലത്തു വിദ്യാവിഷയമായ ഒരു അഭ്യന്തരാനുഭവം (പ്രസംഗം, ഇദ്ദേഹം) ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്ന് ഒരു ഗുണദോഷം തന്നെ. എത്ര താണു നിലയിലിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അനുകൂലമെന്നു മാത്രമല്ല ചില അംഗങ്ങൾ, വർത്തനപരമ്പരകൾ, വാചനശാലകൾ, സഭകൾ നാടോടെ പരന്നു. എത്ര കൗശലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നോക്കിയാലും, ഒരു രണ്ടു കവികൾ ആ നാടുകാരായി

കാണാനിരിക്കുകയുണ്ടായില്ല. കാരോ കിഷ്കന്ധത്തിന്റെയും, കാരോ സാർവ്വതത്തിന്റെയും യോഗക്ഷേമങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു അഭിവൃദ്ധി നേടുന്നതിലേയ്ക്കു മാസികകൾ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാസികകളിൽ കന്നിന്റെ പേർ മറ്റൊന്നിന് ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ എന്ന് ഒരു നിരക്കം ഉള്ളതുപോലെ, ഒരു ചുരുപ്പെടുന്നതിനു വെച്ചിട്ടുള്ള ഭിക്ഷുസം അതിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച്, അന്നു മറ്റൊന്നുള്ളി പുറപ്പെട്ടുകൂടാത്തതാകുന്നു, എന്ന് ഒരു ചട്ടം ഏല്പിക്കുന്നതായാൽ, ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയ്ക്കും, മാസത്തിനു നീക്കത്തിലേയ്ക്കും, എന്ന് തയ്യാറാക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടുപോകണം. ഈ അവസ്ഥ വരുമെന്നു കരുതുന്നതല്ല! ഇവിടെ ഇതിന്റെ മറ്റൊരു നോക്കുക. എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും അകവും പുറവും ഉണ്ടല്ലോ. “സർവ്വമനോഹരം” എന്നു കവികൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ചന്ദ്രന്റെയും, സൂര്യന്റെയും മറ്റും ഭാഗമേ, വസ്തുവിനനുസരിച്ചായി ശോഭിക്കുന്നുള്ളു; ആ വശം തരുന്നിടത്തു കരുതുന്നതിനുള്ള മനോഹരമുദയമായ മനോഹരമായ മനോഹരമാണെന്നിടത്, മറ്റൊരു അവസ്ഥയുടെ മുഖത്തിന്റെ തന്നെ കണ്മയായുള്ളതായ വിൻസാഗത്തിനു തുല്യം ഇരുട്ടത്താകുന്നു. കേരളത്തിലേ നവീനവിദ്യാഭിരുചിയുടേയും അവസ്ഥ ഈ ദൃഷ്ടാന്തത്തിനു ചോദ്യത്തിലുള്ളതാണ് എന്നു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി വരുന്നതിൽ ശോചിക്കുന്നു.

കൃതികളുടേയും കൃതിനിരൂപണങ്ങളുടേയും എണ്ണത്തിനും വണ്ണത്തിനും ചേർന്ന് അന്യസ്സും അന്യസ്സുമാകും കാരണമില്ല. “വെള്ളത്തവൻ കൈക്കൊള്ളിച്ചപ്പോൾ” എന്നുള്ള പഴയൊഴിപോലെ, നാലുപേരും കൂട്ടിയെഴുതാവുന്നവൻ എല്ലാം “കവി” എന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. കവി

കൃതിയാലിരിയ്ക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ കകാരം വിട്ടിട്ടുള്ളതാ
ലിരിയ്ക്കുക, ഒരു കൃതി കകാരം അതിന്റെ ഗുണഭോജ
നിത്രപന്നത്തിലും മാധികകളും ഒരുക്കമുണ്ട്. പുസ്തക
പരിശോധനയ്ക്കു മാധികകളുടെ മുഖ്യകൃത്യം. അതി
നാൽ, ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ പ്രസ്താ
വിയ്ക്കാം. അതിൽനിന്ന്, പരിശോധകകൃത്യവും വെളി
പ്പെടുത്തുമല്ലോ.

൧. “തന്റെ അഭിപ്രായം വിട്ടുപറയുന്നതിന്
പരിശോധകൻ മടിയ്ക്കരുത്. “മുഖം പരപ്രത്യയനേയ
സ്വധി:” * എന്നല്ലെ അഭിമുഖമാകണം? തനിയ്ക്കു
സ്വപന്തമാറി അഭിപ്രായം ഇല്ലാത്ത പുരുഷൻ തന്റെ
മിറ്റാത്തവൻ ആകുന്നു. തനിയ്ക്കുള്ള അഭിപ്രായം വെളി
പ്പെടുത്തുവാൻ മടിച്ചാൽ, അതു ചെയ്യുമാറവായി.
സർവ്വീയപാപപ്രയോഗംകൊണ്ടോ, വശോക്തികൊ
ണ്ടോ പാപതിത്തരം പറയുന്നതിൽ ആവശ്യമെന്നും സ്തംഭ
മാണ്. അതുകൊണ്ട്, സ്വാഭാവിപ്രായം പറയുന്നപക്ഷം,
അതു സ്തംഭവും നിഷ്പക്ഷവും ആയിരിയ്ക്കണം. സ്വാഭാ
പ്രായപ്രകടനം എറിയെ അപര്യംകൊണ്ടു തോന്നു
ന്നുപോ, അങ്ങനെയുള്ള വിഷയത്തെപ്പറ്റി വിമർശനമേ
ആരംഭിയ്ക്കരുത്.”

൨. “നാൽ സ്വാമനം ഇളക്കാൻ പാടില്ലാത്ത
വിധം സ്വാമിപ്പുകകളാണു; അതിൽ എല്ലാവരും യോജി
പ്പുകൊള്ളണം—എന്നും മറ്റും ഉള്ള ഭാവന വന്നുപോ

“അങ്ങനത്തെ വല്ലാത്തതോളവരും പ്രമാണം”

(മാതൃവിക. A. R.)

കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. സ്വപ്രത്യയകൈമയ്യംകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതാണ് ഇത്. സപാതിപ്രായം, ഉഷ്ണരോഗമെ പരയണം. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെ തുറന്ന പായുന്നതിൽ വിനയപ്രദം എന്നും വീഴ്ച വിന്യസിച്ചുപോകരുത്. 'പ്രതിപക്ഷികളുടെ ആക്ഷേപം തെരിച്ചു'. "ഇതു മരപക്ഷത്തിന് കണ്ണെകാരമാണ്"—എന്നും മറ്റും വീരവാദം കൂടാതെ തന്നെ, "പ്രതിപക്ഷികളുടെ ആക്ഷേപത്തിന് ഇതു സമാധാനമാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു", "ഇതു പ്രതിപക്ഷവാദത്തെ മർദ്ദിച്ചുപോകുന്നു" എന്നോ മറ്റോ ചാഞ്ഞൊഴുക്കാതെ കാവും വരും. സംസ്കൃതഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ പ്രാചീനർ, "ഇതും വിന്യസം" (ഇതു കരേ ആലോചിച്ചാനുജ്ഞാണം) എന്നും മറ്റും വണക്കത്തോടു കൂടിയ വാക്കുകളെ ഉപയോഗിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളു. നവീനന്മാരാരും "കണ്ണെകാരം"വും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചു, ദാഹമു കൂട്ടുന്നു."

൩. "തെരുവുവഴിയിലായിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ; പ്രതിപക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായത്തെ ബാഹ്യമാനപുറത്തു അനുവദിക്കുകയും വേണം. പ്രതിപക്ഷി നിസ്സാരനാണെങ്കിൽ, അപരനോട് എതിർപ്പെന്നതും തനിയ്ക്കു ഗൗരവക്കാരവസ്ഥയോ? സമന്താരോ? വേണം സന്ധി വെട്തം. സിംഹത്തിന് പ്രതിപക്ഷി ആണെന്നാണ്; മനുഷ്യ.

“ജേതാക്കളെക്കാലമാനന്ദം,
സമുക്തമെപ്പിതേശ്വരമ്”;

രാമസ്ഥിതകൈരവം-

മരാതിം ചെറുചെമ്പുത.

എന്ന മരാകവി, പ്രീതയോദ്യമിപ്പാദായു നോക്കുക. ശരണിനെ ചെറുചെമ്പുതനിടത്തോളം, ചെറുചെമ്പുതനിൽ അതിയുമാരെ ചെറുചെമ്പുത അധികം ചെറിയുമാനുള്ളു."

൪. "ചെറുചെമ്പുതപനവൃതനകൈരവം മതി മറന്നോപാകയ്ക്കു. സ്വപക്ഷം ജലിച്ചാലും ശരി, തോറാലും ശരി; കാര്യം കാര്യംപോലെ തുടിയുമാ. നന്കാലത്തേ ആവേരുകൊണ്ടു, സ്വപക്ഷവും താനും ഒന്നതന്നെ എന്നു വിചാരിച്ചുപോകയ്ക്കു. തക്കതായ യക്ഷികൾ കാണിയുമാനിടത്തോളമേ തനിയ്ക്കു മോരമുള്ള, അതുകൂട്ടേ സ്വപക്ഷിയുമാ നിരാകരിയുമാ ചെറുതാണു വായനക്കാരെ ചെറുതാലോക്കു."

൫. "പ്രതിപക്ഷിയുടെ പക്ഷത്തോട് അല്ലാതെ, പ്രതിപക്ഷിയായ പക്ഷത്തോട് (അല്ലോട്) മോക്ഷം വരുന്നോകയ്ക്കു. സ്വരം വരുന്നോക ഉണ്ടാകുന്ന മോക്ഷമാണു ഇതു. സ്വരം വരുന്നോക ഇതു വരുന്നോകയ്ക്കു."

൬. "അതുകൂട്ടേ ചെറിയുമാ അറന്നു വരാത്ത വിധത്തിൽ വാദം നീട്ടുന്നതിനു "വിതണ്ഡനം"

* "വെൺ മിക്വതികളെ, സ്വപക്ഷത്തോ-
ലിപ്പുരയോടൊപ്പം ചെറുത.

ചെറുത ചെറുതാലും ചെറുതാലും—
നാണം മാരാതിയിൽ ചെറുതാലും."

(ചെറുതാലും—മരാകവി കണ്ടുതു)

എന്ന ചേർ. അതിൽ പ്രവേശിക്കാനെ സൂക്ഷിക്കണം. കഷ്ടിപ്പിന്നക്കും മുക്കുമ്പോൾ ആണ് ഇതിന് പ്രസരത്തി. വിതസ്ഥയ്ക്കു പറപ്പെടുന്നവൻ ആത്മാഭിമാനം ഇല്ലാത്തവൻ ആണെന്നു മനസ്സാൽ വിചാരിയ്ക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്, അങ്ങനെയൊരു ചെറിയപ്പോൾ കൃത്യമായ സമാധാനം വീരോചിതമല്ല. “നമോപദേശിഷ്യം”—യക്ഷി മനു നിവന്ദിയാത്തതാണു്. താൻ ഒരു വഴിയെ ആശുചിയാൽ, മരകത്തി മരറാവ വഴിയെ നമോ ആശുചിയും; യുദ്ധം അവസാനിയ്ക്കുമ്പോൾ, നേരിട്ടു പോർത്തലിൽ ഇറങ്ങി, ആവിക്കൽ ആയുധംകൊണ്ടു മരിക്കുവാൻ മാറാത്തതാണ്. വല്ല മുഖം കിടന്നു പ്രമാണവചനത്തെയും ശരണം പ്രാപിച്ചു കൈപ്പെടാൻ ഇനിഞ്ഞിടും ആവശ്യമില്ല.”

ഇപ്പോഴത്തെ എല്ലാ സ്ഥിതികളും വിമർശകന്മാർ പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കൃതികൾ ഇക്കണകാസന്ധ്യയ്ക്കുള്ളോ മോക്ഷൈക പ്രവൃത്തിയ്ക്കുള്ളോ ആയി വരുകയില്ല. സാമാന്യേന ഇന്നു മോക്ഷസമ്മിളയ്ക്കുള്ളോയിട്ടേ ഇരിക്കുന്നുള്ളൂ. അതിൽ പ്രാധാന്യം എന്തിനോ, അതിനേക്കാൾ നിരൂപകന്മാർ വിസ്തരിച്ചു പറയേണ്ടതു്. അങ്ങനെ സ്വാഭാവിപ്രായം നിഷ്പക്ഷപാതയോടെ ഇറങ്ങു പറയുന്ന വിമർശകന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കം. ഇക്കാലത്തുള്ള നിരൂപകന്മാർ, ഇണഗ്രാഹികൾ, മോക്ഷഗ്രാഹികൾ എന്നു രണ്ടുതരക്കാണു്. ഇവരിൽ ഇണഗ്രാഹികൾ, മോക്ഷഗ്രാഹികളാണെന്നു കിട്ടും, ഇണങ്ങൾ മാത്രമേ എടുത്തു പറയാറുള്ളൂ. ഇതു നരം മോക്ഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയ്ക്കു യോജിയ്ക്കുന്നതാണോ എന്നു സംശയിയ്ക്കേണ്ടി

തിരിയുന്നു. ദോഷമുള്ളൊരുതെ മരുന്നും പ്രയുക്തം
വിജ്ഞാപിപ്പുന്നു ശാശ്വതമല്ല കൂടാതെ ദോഷഗ്രാഹി
കൾ. ഇവയുടെ സ്വാഭാവികത കരുതിയത്തിലും ക്ഷണവും
മല്ല. അവയുടെ മട്ട്, താഴ്വ ഉദാഹരിച്ചു കാണി
യ്ക്കുന്നു:—

ലോകത്തിലുള്ള സകലഗുണങ്ങളിലും വെച്ച്
ഉത്തമമെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു “ശാകന്തള”യ്ക്കേ എല്ലാ
വരും കൊണ്ടുകണ്ടുത പ്രശംസിച്ചു കാണുന്നു. എന്നാൽ
ഈ വിഷയത്തിൽ എനിയ്ക്കു സ്വല്പം വിപ്രതിപത്തി
യുണ്ട്. പക്ഷേ അതെന്റെ മെരുവുതായിരിയ്ക്കും;
എങ്കിലും സ്വാഭാവികതയ്ക്കു പറയാൻ മതിയ്ക്കുന്നതു
ഭീരുപദമാണെന്നും, കൃഷി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ സർവ്വഥാ
ദോഷരഹിതമാകുന്നത് അസംഭവമാണെന്നും ഉള്ള അഭി
പ്രായം പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, എനിയ്ക്കു
ഈ ഗുണത്തിൽ തോന്നിപ്പുള്ള ചില ആശങ്കകളോടു
പറയാതിരിയ്ക്കാൻ നിർബാധമില്ല—എന്നു മുഖവുര.

൧. ശാകന്തളത്തിന്റെ തിരിച്ചറച്ചാകത്തന്നെ കട്ടു
നന്നായില്ല. രാജാവു രഥത്തിൽ കയറിയാൽ വേട്ടയ്ക്കു
പുറപ്പെടുന്നു. നാട്ടിൽത്തന്നെ രാജപാതകൾ വളരെ
മടങ്ങിയിരുന്ന പൂർക്കാലങ്ങളിൽ, കാട്ടിൽ വെളി
പോയിട്ടു മറ്റും പോകത്തക്ക വെട്ടുവഴികൾ ഉണ്ടായി
രുന്ന എന്നു കല്പിയ്ക്കുന്നതെങ്ങനെ? ധാരാളം കോട്ടക
ളുള്ള വനഭാഗങ്ങളിൽ ജനസഞ്ചാരമുണ്ടാകാൻ ഇടയുണ്ടാ
യിരിക്കയ്ക്കു മൃഗങ്ങൾക്കു സൈപരമായി വസിയ്ക്കാൻ മാറ്റം
മെവിടെ? ദൃഢവാസമുണ്ടായിരുന്നാലും, ദുഷ്ടജന്മൻ
വേട്ടയാടിയ ആ കൃഷ്ണസാരം കാട്ടിൽ കയറി കാടാതെ,
ആ ചന്ദാരാജാവിന്റെ തിരുവുള്ളത്തിന്നു വേണ്ടി രോട്ടിൽ
പ്രദിക്കത്തന്നെ കൊടുത്തോ? ഇതെന്തു നേരംപോക്ക്!

൨. കോട്ടാര ആശുപത്രിയിൽ കയറിയ ചുണ്ണ് ആശുപത്രിയിൽ
 ചെലവഴിക്കുകയും ചെലവഴിക്കുന്നതിന് ആശുപത്രിയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നതിന്
 ന്യായമായാണ്.

൧ “വിശ്വാസോപമാദഭിന്നഗതാഭ്യന്തരം
സമാന്തേ മൃഗാഃ”

എന്നല്ല ആതുരലക്ഷണം പറയുന്നത്? ഇനിക്ക് സ്പോർസിഫിക്കേഷൻ ആതുരമാകുന്നു പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലോ.

൨. സേനാപതിയേക്കകം; ഭൂഗന്ധവെണ്ണയും ഭാഷിപ്പിച്ചതും, സേവനം സേവാവിടിച്ച് വേട്ട കൂടാതിരിക്കാൻ അമിപ്പിച്ചതും കടം ഉചിതമായില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ കവി പാത്രാനുപണനിയ്ക്കുവാൻ തീരെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന ചിന്തയെക്കുറിച്ചാണ് ചർച്ച.

[illegible]

ഉ. പട്ടപ്പുഴ, തിരുവനന്തപുരം, ഗവണ്മെന്റ് ഹയർ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ, കേരളം

• “ഭാഷിക്കാരുടെ മൃഗസ്വഭാവം അന്തരംഗീകരിക്കാനുള്ള
അനീകൃത നിഷ്ഠയുമാണ്”

(മലയാളശാഖനുള്ളം. A. R.)

3. “ഭാരതവർഷത്തിന്റെ നിയമം.” (2. 10)

വീടന്റെ മട്ടിലായിപ്പോയി; യാഗരക്ഷയ്ക്കു മഹർഷി മാർ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ആശ്രമത്തിൽപാറ്റിച്ച രാജാവ്, അവസരം കിട്ടിയപ്പോഴൊക്കെ, കന്യകയോടു ചേർന്നു രമിച്ചതു കഴിഞ്ഞായോ? ഈ കാലാവസ്ഥ നല്ല അതിഥി തന്നെ, സംശയമില്ല! ഗൗരവമുള്ളും മുന്നികമാരന്മാരും— എന്തായാലും, ആരുംതന്നെ, ഇതൊന്നും അറിയാതിരുന്നതു സംഭാവ്യമോ? അറിഞ്ഞെങ്കിൽ സമ്മതിച്ചത് കഴിഞ്ഞു നന്നായില്ല. പക്ഷെല്ലാം യാഗശാല; രാത്രിയിൽ ഭോഗശാല—രാജാവിനു നല്ല സൗകര്യം! ഇതാണു ഗാഢ വിവാഹമെങ്കിൽ, ചിത്രം ഭൂമിമാന്യവമെന്നോ?

ആ. മഹാസാവിതർക്ക ശാപം നല്ല നേരമൊക്കെ തന്നെ. മനോഹര്യത്തിൽ മുഴുകിയ ആൾ, അതിഥി വന്നതു കണ്ടില്ലെന്നു വരുവുന്നതത്രേ. എന്നാൽ, അതിഥി കോപിച്ചു, 'എന്തീ അതിഥിയിഷ്ടാരിണീ'— എന്നും മറ്റും വിളിച്ചു, "വിവിധരത്നീയമനന്യമാ നസാ" * എന്നു ശ്ലോകംകൊല്ലി ശഠിച്ചതായിരുന്നെങ്കിൽ കേട്ടിപ്പോയിൽ, അന്യർക്കു സ്വപ്നം ബാധിച്ചു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. സമീപം ഈ സജ്ജതി പ്രാധാനസമയത്ത് † പ്രസജ്ജം വന്നപ്പോൾക്കുടിയം പാരാതിരുന്നതു കവിതയുടെ ആവശ്യത്തിനു മാത്രം വേണ്ടി, എന്നേ വരുക്കയുള്ളൂ. ‡ "മാ കൈഷീ ഹി സ്തേഹഃ

* "ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവനായിത്തീരുന്നതുമേ സന്തതം നീ" (മ: ശാ)

† പ്രസജ്ജം=അവസരം.

‡ "ഭയപ്പെടേണം, അതിസ്തേഹം അനിവാര്യതയ്ക്കു ഇടം കൊടുക്കുന്നതാണു്." (മ: ശാ)

പാപശക്തി"—എന്ന് അവർ ശക്തമായോട് ചർച്ചയ്ക്കു വെറും പദ്ധതിയല്ലയോ?

ഒ. ശക്തമായേ നിരാകരിയ്ക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ശക്തിയുള്ളതായിത്തീരുകയും, ആ സമസ്തതി അന്ധരായി പിന്നീടായിട്ടും അറിയാത്തതു കണ്ടു കണ്ടുമായിപ്പോയി. "കാമം പ്രത്യാഭിഷ്ഠാ" f എന്ന രാജാവിനാണു ഉള്ളിൽ സന്ദേശമിരുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കും, മനസ്സുമാധാനത്തിന് ആ സമസ്തതി വിദ്യയ്ക്കുനോട്ട പാത്രമായിത്തീർന്നു എന്തുകൊണ്ട്? ആ രാജാവ് ഒരു ജ്ഞാനകൃത്യകൾ നിർവ്വഹിച്ചു എന്നും. അവളേ ഒരു ശൈശവ വസ്ത്രം ആകാശത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി എന്നും മറ്റുമുള്ള അമര വസ്ത്രമാനം, പാവപ്പെട്ട ഉദ്യാനപാഥികമാർപോലും അറിഞ്ഞ അവസ്ഥയ്ക്കും, മാത്രമേ മാത്രം കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരോ? കേട്ടാൽ, കാട്ടിൽ നടന്ന ശക്തമായൊന്നായ അന്ധരും രാജാവിനെയ്ക്കുമാ? രാജാവിൽ ചിന്ത പാത്രമായിത്തീർന്നുമാ?

വ. ശക്തമാക്കിത്തീർന്നു രണ്ടും ശാക്തവ്യവ്യക്തികൾ മുമ്പേ, അല്ലെങ്കിൽ ദിവ്യവക്തവ്യമുമാ എങ്കിലും, കണപർ അറിയാതിരിയ്ക്കുമാ? അറിയാത്തതായിത്തീർന്നു പിന്നെ മൗനം ഭീഷ്മിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിയ്ക്കും ഒട്ടം നന്നായില്ല.

൯. സാമന്തതി ദിവ്യവക്തവ്യമിരിക്കാ മാത്രം വക്തവ്യസ്ഥ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചു കല്പിച്ചിട്ടു പാ

f "നിനമില്ല നിരാകൃതത്വം"

മനികൃത്യത്തെ ബോധനമെന്നിയ്ക്കും. (2: ശാ) ഇത്യാദി അർത്ഥമുണ്ടെ മുഖത്തോടുകാശം.

പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതെന്തിന്? ഇതുകൊണ്ട്, ക്രമസ്ഥി-
രമിയ ഉപയോഗമെന്നും കാണുന്നില്ല. മേനകയ്ക്കു-
ത്തന്നെ ഭിഷ്യമകന്നപ്പില്ലയോ? പിന്നെ എന്തിന് സാന്നി-
ധ്യമയ അയച്ചു വന്നെന്നും ശരിയല്ലേ?

മം. ഇത്ര വിളിച്ചാലും, ഉദ്യാനത്തിലിരുന്ന
രാജാവു പരിചരിക്കുകയെന്ന മന്ത്രിയെ മാത്രമേ അയച്ചിട്ടു-
ള്ളൂ. സമർത്ഥനെയും സവാരിപോകുന്നതു കഠിന സാഹചര്യ-
മെന്ന. അയ്യംനില്പിങ്ങപ്പറ്റി വിളംബരം ചെയ്യു-
ന്നതും, അന്തിമമായി പെരുന്താർ സന്തോഷിച്ചെന്നതും
ജാതിമതപോലെയെ എഴുപ്പത്തിൽ കഴിഞ്ഞു!

ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് അർത്ഥം ശബ്ദശൃംഗാരം തീരെക്കുറ-
വാണ്. ശബ്ദാത്മകമായ കവ്യം? അതിൽ അത്ഭു-
തമായ സർവ്വധാരാപിതത്തിച്ചു മിസ്റ്റർ കാളീദാസ-
ന്റെ ശക്തിക്കുറവുകൊണ്ടല്ലയോ?

ഇങ്ങനെ ഇന്ദ്രിയം പല ദോഷങ്ങളും പെറവാ-
യെന്ന്. വിസ്തരമേക്കാൾ തത്കാലം നിറഞ്ഞു.

ഈ മാതിരിയിലാണ് ദോഷഗ്രാസികളുടെ നിര-
പണം. ഇതുകൊണ്ട് ഭാഷയ്ക്ക് സാധാരണമല്ലാത്ത.
ഒരു കാലത്തും മുമ്പ് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സമ്ഗ്രന്തികളുടെ
എണ്ണത്തിനും വണ്ണത്തിനും കാരണമാകുന്നതിനും ഉള്ളവ-
രുടെ പ്രധാനത്തെ പറയുന്നതിനും ഇതിന് ഇക്കാല-
ത്തിന്റെയിൽ മറ്റൊരു കാലത്തിലെയതിലും ഭേദമില്ലെന്നും
ഒരുതരം വരാം. നൂതകൊണ്ട് ദോഷപോഷണവിധമെ-
ന്നതായാ റിമർക്കുകയാൽ ഇതാദോഷനിരോധനവിഷ-
യത്തിൽ പ്രത്യേകം അദ്ധ്യായം കൊള്ളാം.

III

നവ്യതിരിമാരും സാഹിത്യവും

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വിശദമായും വിസ്താരമായും ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതുന്നതിന് എനിയും കൗതുകവും ഉത്സാഹവും ഉണ്ട്; എന്നാൽ ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ട് എന്റെ അഭിലാഷം പൂർണ്ണമായി ഫലിയ്ക്കുന്നതിന് പാലകല്പം കിട്ടിയില്ല. എങ്കിലും വായനശാലാപ്രവർത്തനങ്ങളെ നാലോക്ക കൈനോർപോലത്തിനായ്, എങ്കെങ്കിലും ഒരു 'കാട്ടിപ്പുത്ത്' നിർമ്മിച്ചാൽ സിർച്ചാറുണ്ടാകുന്ന വസ്തുതകൊണ്ട്, വ്യക്തമായ ഒരു താക്കട്ടെ എന്നവെച്ച് എഴുതീട്ടുള്ളതാണിത്. അതിനായ്, ശ്രോതാക്കൾക്ക് ഇല്ലാത്തതറിയിക്കുകയെന്നത് ആദ്യമേ മുഖവുരയായി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളണം.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ നവ്യതിരിമാർക്കുള്ള ഉണർപ്പുതോന്നും ഉത്തേജനം നേറിയുള്ള പ്രാബല്യത്തിൽ, അവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം വിശദീകരിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഇതിലൊക്കെയാണ് വീരോത്സാഹം നിറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേൾക്കുമ്പോൾ സ്പഷ്ടിച്ച ചാക്കെത്തുന്നതിനും ഗുണമെന്നോ കൈമാടുന്നത് അവർക്കായി ആ പ്രമി മുഴുവൻ ഭാരം ചൊല്ലു എന്നോ, ഭിന്നം പിടിയ്ക്കുന്നതും മറ്റു പാലകല്പങ്ങളും നിർമ്മിച്ചുപോയിത്തുടങ്ങിയ നാലോക്ക വിഭാഗം കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്ന്, വീണ്ടും അവർ നിർമ്മിച്ചു പോകാതിരിപ്പാനായി അവർക്കു വിധി ആനന്ദവിശേഷങ്ങൾ കൂട്ടിച്ച്, അവരുടെ ശിഖ, വസ്ത്രധാരണരീതി മുതലായവയിൽ ഗണ്യമായ ഭേദം വെച്ച്, അവരുടെ രചനയ്ക്കും

വേണ്ട സിരമങ്ങളും എണ്ണപ്പട്ടണി എന്നും മറ്റും കേരള മാനദണ്ഡം മുതലാക്കി പല ഗുണങ്ങളും വാഗ്ദാനമുണ്ടാകും. എന്നാൽ ഇരുപതിയോളം കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചു ഉണ്ടാക്കുന്നത് എന്നുള്ളതിലേയ്ക്കും സമ്പന്നമായ മറ്റേ ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നതുകൊണ്ടല്ല; പലപ്പോഴും മറ്റും അതിമനോഹരമായ അപരനങ്ങൾ, നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തോടുമല്ലാതെ വരാം എന്നുമ്പോൾ, മതാചാര്യന്മാർ ഇവിടെ വിസംബലിയായിത്തീർന്നു വരികയും അതിനാൽ മതസംബന്ധവും, ദിവ്യശക്തികളുടെ സഹായവും കൂടാതെ ചരിത്രപരമായ സാക്ഷ്യവുമുള്ള ഒരു മതാചാര്യന്മാർക്കുള്ള നമ്മുടെയും ചുമതലയാകുന്നു.

ഇപ്പോൾ 'കേരളം' 'മലയാളം' എന്നീ വ്യവഹരി
 സ്തുന്ന ഈ സാഹിത്യം സാ-ഇതു മുൻപ് മാത്രം നടന്ന അനുഭവങ്ങൾ
 പ്രകാരമകാണാം. മഹാഭാരതത്തിലും കർമ്മങ്ങളാലോ
 കൽ കയറി ആകൃഷ്ടമായി തെളിയുന്നുണ്ട്. പിന്നീട്
 ക്രമേണ കര തെളിക്കാതെത്തന്നെത്തന്നെ ആയിരിക്കും.
 പക്ഷെമാമൻ സമുദ്രത്തിൽ നിന്നും കൂടിയെ വീക്കുകയും
 എന്നും മറ്റും പൂർണ്ണമായും പൊലീസ്സായത്ത്. 'ഭൂമി'
 രാജ്യത്തിന്റെ പാടിത്തോറേ കടലിലകന്നു കേരളം;
 വസ്തുതയായ്ക്കൊള്ളു പ്രത്യേകവിദ്യയുണ്ടായി ഉണ്ടാ
 യിട്ടുള്ള മഹാവിദ്യയ്ക്കിന്റെ മത്സരവകാശം മറ്റൊ
 രോ ഈരമ്പസരത്തിൽ പൊലീസ്സുകൾക്കു കേരള
 പ്രതിപദ്ധ്യയെ ഉപകർണ്ണസമാധാനത്തിന് ഉപകരി
 യ്തിരിക്കും. പൂർണ്ണപ്രകാരം അടുത്ത കഴിഞ്ഞ സമാ
 നതപ്രകാരം 'ഭൂമി'മേൽത്തന്നെ" ആരംഭിച്ചത്. ഭൂമിയാ
 യിപതിയായ സത്യവ്രതൻ കൃഷ്ണാലാത്തിയിൽ സന്ധ്യ
 വരുന്നതിനായിട്ട കൈയിൽ കോരിയെടുത്ത ജലത്തിൽ

നഗരവിളിച്ച് വിനയപൂർവ്വം കടന്നു തെക്കോട്ട് ഡ്രോവിച്ച്, മേൽമിന്നലാകത്തക്ക ആകുലിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ പുത്തൻ ജൂറുകാർ മുഖ്യാനതന്മാരായ സ്വപന്യക്കാരെ കണ്ടു മുട്ടിനമുപ്പാൻ, ആചാരലോപത്താലും, അന്യോധാരസ്വീകരണത്താലും വിവർണ്ണനായായ പഴയ ജൂറുകാരെ കൃഷ്ണമാക്കുന്നു, ഷണിയിയതുല്യമാക്കുന്നു, വേദാനന്ദന്മാരെന്നും മറ്റും വിവർണ്ണി. പുത്തൻജൂറുകാരുടെ സത്സംബന്ധത്താലും ശക്തിക്കുതലിനാലും അവർ ഉത്തമപുരാമിണരായും, ആചാരലോപം വന്ന പഴയ ജൂറുകാർ വേദാനന്ദന്മാരായ (കാത്തില്ലാത്ത) വർഗ്ഗക്കാരായും പരിണമിച്ചതായി ഉറപ്പിയ്ക്കാനും സാധിച്ചില്ലെന്നില്ല.

ആനന്താനന്ദന്റെയും മയൂരവർമ്മരാജാവിന്റെയും കേരളത്തിൽ പ്രവേശനപ്രതിഷ്ഠ കഴിച്ച കഥയും, ആചാരനിരന്തരമായ ഈ നൃത്തസത്സംബന്ധത്തിൽ പെട്ട വരുപ്പറ്റി ആയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം കേരളം ഒട്ടേറെ ഭൂസ്വത്തും, അധികാരപദവിയും സിദ്ധിച്ച നമ്പൂതിരിമാർ, ധീരശക്തിയുടെ സകലാധാരങ്ങളിലും അടിസ്ഥാനമായ വേദത്തിന്റെ സപാധീനതകൊണ്ടും, ഭരണം മുതൽ ഉൾക്കാര്യവും, ഉൾക്കാര്യ മുതൽ അഭിരുചിതം ചെയ്യത്തി, കാലാനുരത്തിൽ കേരളാധീപന്മാരായി ചമങ്ങു എന്നു പറയുന്നതിൽ അസംശ്യാവുമാറു.

ഇപ്രകാരം കേരളനഗരന്മാരായിത്തീർന്ന ആദ്യന്മാർ അഥവാ ആദ്യന്മാർ, മതസംബന്ധമായ സകലവ്യവഹാരങ്ങളിലും വേദസപാധീനതകൊണ്ടും, വൈയക്തികകാര്യങ്ങളിൽ സത്സംബന്ധവും ഭൂസ്വത്തുംകൊണ്ടും നാറേക്കനാൾ പ്രബലന്മാരായി. ആവൃത്തി സപന്താക്ഷയായ

സംസ്കൃതത്തിന്നു പ്രാമാണ്യവും സിദ്ധിച്ചു. അക്രമത്തിൽ എല്ലാമെങ്കിലും യോഗ്യത തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടാൽ രാജസ്ഥാനവും രാജകുടുംബർ കലാപരിസ്ഥാനവും സിദ്ധിച്ചു. ഏകദേശമായികാലം 2000-ൽ പ്രാചീനരായ സകല വിധത്തിലും മാതൃകാപുരുഷന്മാർ എന്നു തോന്നാവുന്ന ആശ്ചര്യമായിട്ടും ആശ്ചര്യപരമായിത്തീർന്നു. തന്നെ, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, ജ്യോതിഷം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എന്തായാലും പ്രാവീണ്യമുണ്ടായി. മന്ത്രശാസ്ത്രം, തന്ത്രശാസ്ത്രം, തത്വശാസ്ത്രം മുതലായ മറ്റിനങ്ങളിലും അനേകംപേർ ജ്ഞാപിച്ചു. രാജകുടുംബവും സ്വയംവർദ്ധത്തിൽ അന്നെ ചിലർ തുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം ഭാരതവർഷത്തിന്റെ ഒരു കോണിലുള്ള കേരളത്തിൽ, എണ്ണത്തിൽ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ ഒരു ജനസമൂഹം, കാലക്രമത്തിൽ യാതൊന്നിനും അന്യോന്യരുംകൂടാതെ, സകലവിദ്യകളിലും നൈപുണ്യം നേടി ഒരു നാട്ടു നവീകൃതരായിത്തീർന്നു.

ആദ്യവർഷത്തിൽനിന്നും വിദഗ്ദ്ധപണ്ഡിതർ കടന്നു തെക്കോട്ടുവന്ന ആദ്യന്മാരിൽ ചിലരാണ്, കേരളത്തിൽ കടികേറിച്ചാണെന്നു വരുകയും, കേരളീയർ കാലക്രമത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസംസ്കാരമായിത്തീർന്നു. വടക്കു കിഴക്കു മലയാളത്തിലേയ്ക്കായും, തെക്കു വടക്കു മലയാളത്തിലേയ്ക്കായും പരിവൃത്തമായ മലയാളനാട്ടും മറ്റു നാടുകളും ആരള സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്ക് അവസരം കൊടുക്കാനായതും, നവ്യതീവിചാർണ് മറ്റന്തിരിഞ്ഞ ഒരു സമൂഹമായിത്തീർച്ചയാൽ സൈകല്യം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. കേരളത്തിന്റെ സമ്പത്സമൃദ്ധി, സാമൂഹികമായും മതസംബന്ധമായും തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മേന്മ, ആദ്യപരിഷ്കാരങ്ങൾ നാട്ടിൽ പരത്തുന്നതിനുള്ള ആധാര

സ്ഥാനം, സഹജമായ ഉദാരബുദ്ധി, ആന്തരാളികകലാ
ങ്ങളാൽ നാട്ടുകാരായ പ്രാചീനജ്ഞാതീയരെ ശക്തി
കലയും—ഇതെല്ലാം നന്മയിലിമാൻ മലയാളശൈത്യ
പ്രതിബദ്ധിത്തന്നതിനും അത്യന്തം ഉപകരിച്ചു.

ഇരുവിധം തെന്തുഴുസമുദായമായിപ്പരിണമിച്ചു. നാനിസ് അവർ കിട്ടിയ അവസരത്തെ അവർ വേണ്ടും വണ്ണം ഉപയോഗിച്ചു.യും ചെയ്തു. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിപ്പിള്ളി, കർവാറ്റം, സൗജന്യം, മഹാമനസ്സുതപം, വിദ്യ അത്ഥം, പ്രാദേശം മുതലായ ഗുണങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ ഒരു പദപ്രദമായിത്തീർന്നു. ആദ്യം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആചാര്യന്മാരായിരുന്നതിനാൽ, വിദ്യാസംസ്ഥാനമായ സകലനാമധികളിലും നേതാക്കൾ അവരായിരുന്നു. അതു മറ്റുള്ളവയ്ക്കു കൈവന്നപ്പോഴേക്കുതെ, തങ്ങൾക്കു മാത്രമുള്ള ഒരു കലധനമായിത്തീർന്നതിൽ അവർ ഇവർക്കുണ്ടാകട്ടെ ഇതിന്നും ചെയ്തു. അതിനാൽ വിദ്യാധനം പാവമാറുക വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു, ഇവരുടെ മുഖ്യജോലിയായിത്തീർന്നു. ആ ജോലി അവർ വേണ്ടും വണ്ണം കാലോചിതമായ മട്ടിൽ നിറവേറുകയും ചെയ്തു.

നവകുറിപ്പിനോടുകൂടി ആചാരങ്ങൾ, മരണാക്രമികൾ ആചാരങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നിച്ചവയെന്നൊരു വാദമുണ്ട്. ആചാരങ്ങൾപോലെ തുറന്നുകൊണ്ടു വിചാരങ്ങളും ഭിന്നരീതിയിലായിത്തന്നെ. മരണാക്രമികളിലെ സ്വയംതൃപ്തിയോടുകൂടിയ നാട്ടിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതായിത്തന്നെ മറ്റൊരു തരത്തിൽ കൈവന്നതായാൽ, ഇവയ്ക്കു വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുനിന്നു നാലുകൾ അവസരം കിട്ടുകയും, അതു പ്രശ്നമുൾക്കൊണ്ടും, പ്രാസംഗികമായതും ആയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം നൽകുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. എങ്കിൽ

തവും ലാളിത്യവും, അവരുടെ വാക്കിനുള്ള സരസതയുണ്ട് മാത്രം. “മിത്രം മേ സാരം മേ വചോവാദി വാഗ് മിത്രം” * എന്നുള്ള വാഗ്ദിലക്ഷണം അവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത അർത്ഥം എന്നു തോന്നിപ്പോകും. വോളഭേരണീകരിൽ കാണുന്ന രാജാക്കന്മാരും അവരെ ലേക്കെങ്കിലും ചൊല്ലിയിട്ടില്ല. താൻ എന്തൊക്കെക്കൊണ്ടോ ചില ഗുണങ്ങൾ നോക്കി ഉത്തരമെടുത്താൽ, തനിക്ക് ഇണവിദ്യയിൽ പ്രചാരമുണ്ടെന്നുപോലും, ഒരു നമ്പൂതിരി പറയുകയില്ല. വോളഭേരണീകരിൽനിന്ന് ഒരു ശാസ്ത്രി പണ്ടു മലയാളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, തനിയ്ക്കു നാലുമ്പേരും ആറശാസ്ത്രവും വരുമെന്നു പറയുകയും, പരീക്ഷിച്ചതിൽ ഒന്നു അരികു വരുന്നതു കണ്ടിറങ്ങിപ്പോൾ, “ശാസ്ത്രികൾ മുൻപേ വന്നായിരിയ്ക്കും; ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പുറകേ വരുന്നതേ ഉള്ളൂ, ഇല്ലേ?” എന്ന് ഒരു നമ്പൂതിരി ചിരിപറഞ്ഞിട്ടും ചെയ്തതായി കേൾക്കുകയുണ്ട്. അങ്ങനെയൊരു പരിഭാസമില്ലാത്ത, നമ്പൂതിരിത്തക്കപ്പിള്ളത്തൊട്ടെ മറ്റൊരാൾ ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഇന്ദ്രവിധം മാരാത്തുമേറിയ ഒരു ജനസമുദായത്തിൽ, സകലകലാവല്ലഭനായ കൊല്ല ആട്ടാച്ചി എടുത്തു ഉദാഹരിച്ചേണമു്, അവതാമുഖ്യം, അന്യാദൃശങ്ങളായ മാനിമകളാൽ അകൃഷ്ടനീയനും ആയ സാക്ഷാൽ ലോകത്തെ തുറുത്തു ശൈലാചാര്യസ്വാമികളെത്തന്നെ എന്നുള്ളതു നിവിചാരമാകുന്നു. അതിബാഹ്യത്തിൽത്തന്നെ സമ്പന്നരിച്ചു്, സ്വസ്ഥകാലീനന്മാരായ സകല പണ്ഡിതന്മാരേയും, മതാചാര്യന്മാരേക്കാളേ

* സാരമായും മിത്രമായും പറയുന്നതാണു വാഗ് മിത്രംപക്ഷേപം. (പ്രസാധകൻ)

കിരും സമയേയാബദ്ധംകൊണ്ടു മടക്കി, ഭാരതത്തിൽ അതിപ്രവഞ്ചമായ ഒരുമായി പ്രകാശിച്ചുവന്ന ചാലുഖ്യ മതത്തെ ഭരണാഭേദം വ്യവസ്ഥിച്ചു, അതൊന്നാലോ ധർമ്മമായിട്ടു, നിമഗ്നതയിൽനിന്നു ഇല്ലാത്തതാകുന്ന കിരീടത്താൽ ഭാഗ്യവശിസ്തനായ ഈ ഭാരതഭൂമിയിൽ കലാകിയും ഇന്ത്യയായ ചാലുഖ്യയിൽ ജനിച്ച ഒരു നമ്പൂതിരി സ്തംഭാസി, ഭാരതത്തിൽനിന്നു പഞ്ചാബ്നാണുഭവപോലെ അന്ത്യമരണമുൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു, കാശ്മീരത്തിലെത്തി സന്ധ്യസമീപമുൾഭാവം വാങ്ങിയതു്, ജലഭരിതമായി സർവ്വജനാധീന കരനി, ശാശ്വതമായ കീർത്തി പതാക പെറ്റുപിള്ളുന്ന മഹാൻ, കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽപ്പെട്ടു കൊളുക്കുന്ന ജ്ഞാനമെന്ന, നമ്മുടെ സമുദായക്കാൾ ഗോകോത്തരമായ കൃതാർത്ഥിയെ കാണുന്നതാകുന്നു.

ശാസ്ത്രവിജ്ഞാവിവേകം, സകലകലകളിലും കലേനായി അതിമാനങ്ങളോടെ വിശേഷാലഭാവത്താൽ സമ്പൂർണ്ണസമുദായത്തിൽ നട്ടനാലകമായിരുന്ന ആചാര്യസ്വാമികളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ, ചിന്ന നമ്മളു പ്രമാണികളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും എന്തു വേദങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതും അധീനമാവാകുന്നു. ഭാരതജനങ്ങൾ മുഴുവൻ പരമ പ്രസിദ്ധിയിലിരിക്കുന്ന സമുദായമായ പാരാതികർമ്മിതസമ്പ്രദായത്തെ തള്ളി, സമുദായമായ 'കൃഷ്ണിക'പ്രസ്ഥാനം നൂതനമായി കണ്ടുപിടിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തിയ മഹാനായ പരമേശ്വരനമ്പൂതിരി അമ്പലകൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ പ്രാമുഖ്യം നേടുന്നതാകുന്നു.

ശ്യാതിർത്ഥാസത്തിൽ ആദിമാനമായ വാക്യം വിളിച്ചു വരുന്നതിനും ഒരു നമ്പൂതിരിയെന്നു എന്ന

മെത്രാപ്പോലീത്താക്കൾക്കു മുമ്പേ? പ്രസിദ്ധ ജ്യോതിഷിയായിരുന്ന തലക്കമെത്തു മേതിരിയുടെ ചരിത്രങ്ങൾ വാചാമരഗോപാലമുഖരകൾ.

മത്തശ്ശാശ്ശാ, തമ്മശ്ശാശ്ശാ, തത്തശ്ശാശ്ശാ, സജ്ജീത ശാശ്ശാ ഇവയിലും നമ്പൂതിരിവർമ്മാജിയിൽ നിപുണനായ പാണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നതായി കാണാമെങ്കിലും നല്ല മനസ്സിലാക്കണം. സൂര്യകലട്രിബ്ബട്ടിനി, വേണാശ്ശാ നമ്പൂതിരി, മാപ്പാർ നമ്പൂതിരി മുതലായവർ മുൻപൊന്നു തന്നെ ഇവരുടെ കീഴിൽ വെടിയിരുത്തപ്പെട്ടവർ.

ഇങ്ങനെ ശാശ്ശാശ്ശാകൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഏതൊരു മരണാജകനായ കാവ്യസാഹിത്യപണ്ഡിതൻ ഇവരും അറിഞ്ഞും ലോകത്തെക്കുറിച്ചും ആചാര്യസാഹിത്യം അറിയുന്നതായ മുന്നറിയിൽ വിട്ടുപോയത്. ശാശ്ശാശ്ശാകൾക്കു മുമ്പേയ്ക്കു നമ്പൂതിരിയായ “കൈതവ്യമഹാശി” എന്നൊരു പുണ്യമായ ഉപാസനം—

* “ദശാ ദ്രാവിഡസ്യാ ദൈവീത-

നീലോത്പലതാ

ദ്രാവിഡാസം ഭീനം സ്തവ്യം ദ്രാവിഡ

മാമഹി ശിവേ!

* ഫലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നീലാംബുജമുഖനീലം

പുഷ്പ നീലം, കണ്ണാൽ

തെളി ദ്രാവിഡാസം ഭീനനിരുദ്ധിപ്പി

വൃണും വേദവീ!

ഇല്ലല്ലോ മേതമെല്ലിയിലുടനീളം

ധന്യനായ്ക്കിട്ടമല്ലോ;

ഇല്ലം വൃണു ചന്ദ്രൻ കരമുഖിയിലും

മോടിയാം മേടമേലും.”

(മഹാകവി—കുമാരനാശാൻ)

അനേകാൽം ധന്യോ ദേവതി ന ധ ര്തേ
 ധാനിവിജ്ഞാ
 വന്തേ വാ ഹരജ്യേ വാ സമകര-
 നിശാരതോ ഹിമകരഃ.”

വിഷയം ശുശ്രൂഷയെക്കുറിച്ചു; ധനസമൃദ്ധ്യായ ദേവ-
 ജ്യോതിഷം ധനവികളായും അന്യോപദേശങ്ങളായും അന്യ-
 ജ്യോതിഷവും, അല്ലെങ്കിൽ വാസ്തവ്യമായും ഭോജനിയ്ക്കു-
 ന്നതും ആരും “അമയകൾക്കായും”, ധനം നീടിരിക്കുന്നതി-
 നായി പരമാർത്ഥം ശിപ്രമാകുന്നത് ആഭിജ്ഞാ പരകാര-
 പ്രവേശം ചെയ്തു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ പഴയ.

• “പലായധം പലായധം
 രേ രേ ദൃഷ്ടവീകഞ്ചരാദി
 ദോഷാഭവനസഞ്ചരീ
 ദൃഷ്ടാഭവനസഞ്ചരീ”
 എന്നും, വായന വായിക്കുന്നതും—
 § “ദോഷാഭവനവിവരോപ-
 ദോഷാഭവനം വിവരം”

എന്നും മറ്റും കേരളഭാരതം, കേരളീയവിദ്വാന്മാരേയും
 ദർശനം ചെയ്യുകൊണ്ടു പ്രതികരിക്കുവന്നു, കേരളീയ-
 കാര്യങ്ങളെ പണക്കിടി മുഴുവൻ ‘ആഭിജ്ഞാൻ’ തുടങ്ങിയ
 പ്രവർത്തനപണ്ഡിതനായ ഉദ്യോഗസ്ഥ ജാതിയ്ക്കുനായി

• അതേ, ദൃഷ്ടവീകഞ്ചരാദി നിശ്ചയം രാദി
 കോശവിൻ, രാദിക്കോശവിൻ; ദോഷാഭവനം വന്ന
 അതിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നവനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ പണ്ഡിത
 കേസരി ഇതാ വരുന്നു.

§ ഈ ദോഷാഭവനപണ്ഡിതം, ദോഷാകര (ചന്ദ്രനെ
 ന്നും, ദോഷങ്ങളുടെ വിളനിയെക്കുറിച്ചും) സൂത്രമായി രോ-
 ദിയ്ക്കുന്നു.

പ്രത്യേകം അംഗമാം നവമാഷ്ടിമിതന്ന കഥ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്.

* “മനിയുയം നമസ്കൃത്യ
തദകരീഃ പരിഭാഷ്യ ച
വൈയാകരണസിദ്ധാന്തം-
കൗമുദീയം വിരച്യതേ.”

എന്ന തുടങ്ങി കേരളഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ ഉദ്ദേശം തോന്നിയെന്ന സിദ്ധാന്തകൗമുദീകർത്താവായ ഭട്ടോജിദീക്ഷിതർ, ഭട്ടവര്യനായ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേ പ്രതിയാശ്വാസപം എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റു ഉപാഖ്യാനം:—

ii “രാസവിഭാസവിഭോലം
ജേത മോദജേതോമോദം രൂപം
പ്രകൃതിഷു യത് പ്രത്യയവത്
പ്രത്യേകം ഗോപികാസു സമീഭിതമ്”

* സൂത്രവാക്യങ്ങളോടുകൂടിയതായ പാണിനി, പരമഹി, പതഞ്ജലി ഈ മൂന്നു മൂർത്തികളെയും നമസ്കരിച്ചിട്ട്, അവരുടെ വാക്കുകളെ കൈ നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചും ചെമ്മിട്ട്, വ്യാകരണശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചെന്നു വരികയായിട്ടുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ (സിദ്ധാന്തകൗമുദീയം) ഞാൻ നിശ്ചിച്ഛകൊള്ളുന്നു.

(പ്രസാധകൻ)

ii ‘പ്രകൃതി’കളിൽ ‘പ്രത്യയം’കെ-
ന്നതുപോൽ, പ്രത്യേകമേതു മേളിച്ചു
ഗോപികളിൽ; ഗോപാലക-
രൂപമതഭാരതമോൽ രാസരസം.

(പ്രസാധകൻ)

എന്നതിലേ സരസതുംനേരീതി കണ്ടു വിസ്തൃതനായിട്ട്; ഇത്രത്തോളം പ്രസന്നപണ്ഡിതനായ ഭട്ടതിരിയെ കാണാൻ കൊതിച്ചു പറപ്പെട്ടവരുമായി ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേ നിജാണുത്താനും കേട്ടു നിരന്തരവനായി തിരിച്ചു പോയി. ഇപ്പോഴും എന്നും ഏവക്കും ആരോണീയമായ യശസ്സുതീരത്തിൽ ദമിനികവയ്ക്കുന്ന ഒരു മഹാപുരുഷനേ മഹാമായ സമുദയത്തിലും കാണുന്ന കാഴ്ച സംശയമാണ്.

‘ആചാരവികലൻ’ എന്ന് ആമിശങ്കരാചാര്യസ്വാമിയെ അനാദിച്ച് അപകടത്തിൽപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിമാർ തന്നെ, പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു ‘ഭവദത്തിന്റെ ഗന്ധംപോലും ഇല്ല’ എന്ന് ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതിനു മടിച്ചില്ല. എന്നാൽ സ്വാധീനവിദ്യനായ ആ മഹാനഭാവം, മധ്യമഹാസ്വരണ പാഠിയ ഉപശീലാപംപോലെ, അവരുടെ ആക്ഷേപം ഒരു അന്യഗ്രഹമായിട്ടാണു ചമഞ്ഞത്.

സന്ദേശത്തിൽ, കവികലശ്രവണയ കാളിമാസരുടെ രീതി മാത്രം അനുകരിച്ച്, മേഘസന്ദേശത്തിന്റെ മേഖ്വിക എന്ന പാഞ്ചരൂകുകയിലും, കട്ടു കീഴെ നാല്ലാത്ത ഗുഹസന്ദേശം എഴുതിയ ‘ലക്ഷ്മീഭാസ്’കവിയും ഒരു നമ്പൂതിരിതന്നെയാണല്ലോ.

കാളിമാസങ്ങ് അത്പ്രതിപത്തിയും ധ്വനി പന്തരാശിമാണു രസമെങ്കിൽ, ലക്ഷ്മീഭാസങ്ങ് അതു രണ്ടിന്നു പുറമേ. ശബ്ദനിഷ്ഠവും കൂടുതലായുമുണ്ട്.

ഇവിടത്തിപ്രവാളസാഹിത്യസരണിയിൽ സഞ്ചരിച്ചുനോക്കാം.

ഈ വിഷയത്തിലും വിശതനായിക്കാണുന്നത്, 'ചെറുശ്ശേരി' എന്ന കീഴ്ന്നിടമായ ഒരു നമ്പൂതിരി തന്നെ. മധുരകോമളകാന്തപദാവലികളാൽ സരസോല്ലാസരീതിയിൽ, ചിറകുകെട്ടിപ്പായുന്ന മുങ്ങൻവഞ്ചിയുടെ ഭാഗങ്ങളുപോലെ, താളമേളങ്ങളോടുകൂടി മേവ്യമേൽ തുളുക്കുതിച്ച ചാഞ്ചാടിക്കളിയാടുന്ന സാക്ഷാത് 'കൃഷ്ണഗാനം' കേട്ടു സ്വപ്നാത്മരവങ്ങൾ, ചെറുശ്ശേരിയെ കൊക്കത്തവരം കോളത്തിപ്പുറങ്ങളിൽ, അവർ ഷണ്ഡന്മാരെന്നുള്ള ശാപത്തിന് മാത്രം അർഹന്മാരാകുന്നു. ചാല്ക്കുടൽമാനീനിയുടെ കണ്ണിന് ആരൻപ്പെട്ടത് എന്നപോലെ, നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന് ചെറുശ്ശേരി ചാല്ക്കുഴമ്പ് എന്ന പദത്താൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയാകുന്നതല്ല.

മണ്ണിനമ്പൂതിരിമാരുടെ പരിഹാസപാത്രമായി അവർ, ദൈവവിശ്വാസത്താൽ 'ആധിപതിരവിജയ'കർത്താവായിത്തീർന്ന വാസുദ്ധ്വദ്വേതിരിയും പ്രസ്താവയോഗ്യനാൺ.

പരമമൈത്ഥ്യം, നാരായണീയകർത്താവിന്റെ സരസരീതിയും ആയിരുന്ന 'പുന്താനം', "ഭൂതിരിയുടെ സംസ്കൃതസ്തുതിയേക്കാൾ പുന്താനത്തിന്റെ ഭാഷാസ്തുതിയാണ് എന്നിയ്ക്കു പ്രിയം"—എന്ന ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ 'സർട്ടിഫിക്കറ്റ' ലഭിച്ച മഹാനാൺ, സ്വാർത്ഥത്തിലെയിലും, മനഃശുദ്ധീഭൂതോടുകൂടി വൈകുണ്ഠഭഗവദ്ദർശനം ചെയ്ത ഈ ഭാഷാകവി, തന്റെ 'സന്താനഗോപാലം പാഠ'യിൽ, വിഷ്ണുഭക്തനെ ദർശിച്ച രീതിയിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കുക.

ഭാഷാഭിജ്ഞാലയവസ്ഥകർത്താവായ മഴമണ്ണലം, സാഹിത്യശാസ്ത്രീകൻ ആയിരുന്നതിന പുറമേ, യോഗീശ്വാസ്യ വിശാരദനും, വൈദികമാർഗ്ഗപ്രവർത്തനംകൂടി ആയിരുന്നു.

കാലദക്ഷിണാൽ ഭൂഷ്ട സംഭവിച്ച എങ്കിലും, പഴമക്കാലത്തു ഫലിതപ്രധാനിയും വിദ്യാലകകവിശ്ലേഷനും ആയ 'തുകലൻ' എന്ന വികടകവിയും ജന്മനാ ഒരു നാഡ്യതീരിതനെന്നാകുന്നു.

എന്തിനെന്നൊ കേൾക്കാളിച്ഛ്, ഭഗവത്പദാഭാരവിനാശമേ ഹിത്തേ ചേർത്തു, മിഥിയാകളിയില്ലാത്തൊരു തോന്നിയ മാരവിതത്തും, മന്ദസ്ഥിതപ്രൗഢിയും, പരൈത്തത്തും, മറ്റൊരു മറ്റൊരു, ബാലശൈലിയും, കോടീരവും, ഗണ്ഡയും, ബ്രഹ്മദർശനാലയും, ഗുഹയും മറ്റുമായി അരക്കുണാകൊണ്ടു് തൊതിയ്ക്കൊന്നേ കളിപ്പിച്ച ഭൂജ്ഞാതീലകനായ 'മോലപ്പുറനും' ഒരു നാഡ്യതീരിതവശജൻതന്നെ. വിപ്രഷിതായ മനോരമത്തമ്പാട്ടിയുടെ അഞ്ചിടൊഞ്ചി അഴഞ്ഞിട്ടുതുലാലിയും പുഞ്ചിയില്ലും, മാഞ്ചറ്റിപ്പീലത്തല്ലും, നെഞ്ചിതക്കിടക്ക കനടിയ കടിമതയ്ക്കും കൂടി ഒന്നിച്ച യൊഴുതു, കണ്ണിയെങ്കിലും വണ്ണത്തോന്നിച്ച ഈ രാസികശിരോമണിയാകട്ടെ; "പലുലയയാളകവിതാ പ്രാഥമാനം തങ്ങൾ കണ്ടു നിട്ടുപോയി" എന്നു കെളിയുന്ന മേനിക്കുണ്ടപ്പന്മാരേ,

"പാടത്തുകൾ നീക്കു നീലതിനമായ്"
 വേലിയൊരാലോലമായ്"
 ആടിത്തുങ്ങിയലത്തുലത്താ"

നില്ക്കുന്ന കല്പവല്ലി മൊറ്റമുള്ള പൈതങ്ങളെപ്പറിയ്ക്കാൻ നീട്ടിയ കൈ കായിൽ പെരിയ്ക്കുംകൂർപ്പ ചൊല്ലിയ ഭാഷാ

അടുത്ത കഴിഞ്ഞ ഗവർണ്മെന്റ് ജനസംഖ്യാക്കണക്കിൻപ്രകാരം, ഉദ്ദേശം ഒരു കോടിയോളം ജനങ്ങൾ അധിവസിച്ചിരുന്ന കേരളത്തിൽ, ജനസംഖ്യായുടെ ആയിരത്തിയൊന്നാം ഭാഗവും വകകാണാനുള്ളതും, സന്താനവൃത്തിമാർക്കും സന്താനവൃത്തിയിൽ എപ്പെട്ടപ്പോയിരിയ്ക്കുന്നതുമായ ഒരു സമുദായക്കാർ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഗുരുകുലവുമായും ഗുരുഗുരുഷ്യമല്ലാതെ മറ്റെന്തൊരു പരമകൃത്യമുള്ളില്ലാതിരുന്ന മുൻകാലങ്ങളിൽ, നിവൃത്തിയോടെ വേണ്ടുന്ന ഭാരം വിഷയങ്ങളിലും പ്രയത്നിച്ച പരിപൂർണ്ണയോജന സമ്പാദിച്ചുകയും, വിശേഷിച്ചു സ്വാമിത്വസരണിയിൽ അഗ്രതപ്തമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതോർക്കുമ്പോൾ, ഉദ്ദേശം നൂറ്റാണ്ടുവരുവർഷങ്ങൾക്ക് ഇപ്പറം നവ്യതീരിസമുദായത്തിന്റെ സകലവിശുദ്ധ ഉന്നതികളും അടിച്ചുറപ്പില്ലാതെ നേരിടേണ്ടുന്ന പോയിരിയ്ക്കുന്ന എന്ന പശ്ചാത്താപിച്ചാൽ വക കാണാനുള്ള.

കാലോ ഒരു കാലം ഇപ്പോൾ മാത്രമാണ് കാൽപ്പിൽ വന്നത്. വെണ്മണിനവ്യതീരിമാരും, നവവത്സരവും, തീവോളിയും മറ്റും നവ്യതീരിമാരല്ല, എന്ന് ഇന്നത്തെ ഈ യോഗത്തിലുള്ളവർ തന്നെ വല്ലാതെ ഒരു ചോദ്യം വെക്കേണ്ടതും. അതിലേയ്ക്ക് അറുപ്തൊന്നിനകത്തുവർഷങ്ങൾ സമസ്തിയിൽ പലരും അവരെ നേരെ കണ്ടു പരിചയിച്ചുവരാതിരിയ്ക്കാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ട്, ഞാൻ പ്രത്യേകിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടുന്ന എനിയ്ക്കു സമാധാനമുള്ള.

ഇനി കൈവിയം ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിയ്ക്കുന്നമല്ലോ.

പരിപൂർണ്ണവും, വിധിവത്തും ആയ ഭാവോപാസന; ഇന്ദ്രിയഭേദങ്ങളിലും ഇന്ദ്രിയസമുദായങ്ങളാക്കും ഇല്ലാത്തതും, 'അനാചാരങ്ങൾ' എന്നു മനോരൂപർ അർത്ഥം തെറ്റിപ്പറിച്ചിട്ടില്ലെന്നതും ആയ ആചാരവിശേഷങ്ങൾ; ബ്രഹ്മജ്ഞാപ്തിയുപരൂപമായ ബ്രഹ്മമാത്രാനുഷ്ഠാനം; ഗുഹാസ്ഥാനുഭയം; ഏകപുഷ്പമായ അന്വിരിപ്പുജ്വലം; പരിശുദ്ധമായ മനോധർമ്മം; നിഷ്പാടങ്ങളായ സ്വാചാരങ്ങൾ; അഹിംസ, ദയ, സമഭാവന മുതലായ അനേകവിധീകൃതങ്ങളാൽ ആധാരപ്രതന്മാരായ നന്മുതിരിവഴിയായ കാര്യം എത്രതന്നെ ശുദ്ധീകൃതവും മതിയാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തേ വഴിയിൽ കരെ മോശപ്പെട്ടാണെന്നുള്ളതും വക്തവ്യമാണ്.

ജീവിതകൃത്യത്തിൽ നമ്മുടെ ദണ്ഡിനി, രണ്ടു വഴികൾ തമ്മിൽ പിരിയുന്നിടത്താണ് ഏറ്റവും ദൈവാനുഭവം, കേട്ടു കേട്ടു മുഖിഞ്ഞതാണെന്നിലും വാസ്തവമാകുന്നു. പുതിയതും പ്രചലനമായ ഒരു പരിഷ്കാരരീതി, നമ്മുടെ പഴയ ഏറ്റുപാടുകളെ എല്ലാം അകിയോടെ കലക്കി മറിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയുടെ ദണ്ഡാനുഭവത്തിന് പുതിയ ഏറ്റുപാടുകൾ ഇനിയും സ്വതന്ത്രപിച്ഛകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭീഷകാലമായിട്ട് ഒരു ജാഗ്രതനിമയിൽ മരുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഇന്ത്യാനിവാസികളുടെ മനസ്സ്, ഡെക്സി ഉണർന്ന്, പുതിയ അഴിപ്പാതങ്ങളാലും അദ്ധ്വർച്ചാഭനകളാലും ചുറ്റുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു വൈദേശികമായ പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗം, നമ്മുടെ ഇടയിൽ അത്ര വലിയ ഭേദഗതികളെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എത്ര എന്നാൽ, ഇനി ലോകചരിത്രത്തിൽ നമ്മുടെ ഭാഗം വിചിത്രമായി വിവരിക്കപ്പെടും. പഴയ കാലത്തു പരമനീദർശനങ്ങളായി വിചാരിച്ചുപെട്ടിരുന്ന വസ്തുക്കൾ എല്ലാം, ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ദണ്ഡിനെ അതി.

അവരുടെ സമാനതയ്ക്കു പുതിയ വസ്തുക്കളെ സ്ഥാപിച്ചു നവതാ നമ്മുടെ യുഗം. ഇന്നത്തെ റിവിവർ, കരേണകാലിദം സമാധാനപരകാലമായി നിലനിൽക്കേപോയതാ സ്ഥാപിതായ സ്ഥിതിപാവകം സ്വഭാവത്തിന്റെ മനോഹൃദയമാകയാൽ ഒരു പരിണാമമാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിപാവനസ്വഭാവം, അവനോ, ഏഷ്യായിലുള്ള മറ്റു കുറഞ്ഞ മനുഷ്യരുടെ ന്യൂനത, യൂറോപ്പിലേ വെള്ള താലകളോടൊപ്പം ആതുരതയെക്കുറിച്ചും, ഇന്ത്യയിലേ ഉദ്ദീപകമായ ഡാറ്റിത്തയെ ഉയർ ഉത്പാദിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചപ്പോഴുള്ള നീലമായ കൃത്യലനമനുഷ്ടനും ഏതിക്കുന്നതിനും ശക്തനാക്കിയു ണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഏഷ്യായിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിന്, സ്വഭാവത്തിൽ ഡാറ്റിക്രമികവും, ചിലത്തിൽ ധ്വംസകവും ആയ ഒരു അസ്വസ്ഥത കാണുന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സ് ഒരു സന്തോഷമുദ്രത്തിന്റെ തീരകളിൽ അലോലനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. പലപ്പോഴും ഒരു പരമ റിമർശനത്തിൽ എത്തുന്നതിനുള്ള സാധനത്താൽ, നാം പ്രകാശകൊണ്ടു നോക്കു ആകർഷിപ്പിക്കുന്നതായ വല്ല ജ്യോതിസ്സിന്റേതും നേരെ പാഞ്ഞുപോകുന്നു; എന്നാൽ, ഭൂമിയിൽ, കൈകൾ പോകുന്ന അഗതി, വീഴുന്ന വായുവിന്റെ ചുരുക്കത്താൽ അപരിവൃണതയോടെയോ ഉള്ള ആ ജ്യോതിസ്സിന്റെ സ്ഥിതി എന്ന വസ്തുത, കൈകൾക്കുളയ കിരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രശാന്തമായ വിശുദ്ധമാനത്തിന്റെ ഉറപ്പു തരുന്നതും, സ്ഥാപിതവും, വാസ്തവവുമായ ഒരു പ്രകാശമാകട്ടെ, അപൂർവ്വമായി വല്ലപ്പോഴും ഒരിയ്ക്കലേ നാം കാണുന്നുള്ളു. കൈവര നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലം കളിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്, പ്രബലങ്ങളായ രണ്ടു പരിഷ്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇടത്തു 'കടിപിടി' കൂട്ടുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്ന്,

നമ്മുടെ ഉപജാപി വളർന്നതും, വിപർ ക്ഷെപ്തിലുൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും പാപ ക്ഷയിച്ച ദർശനമുണ്ടായതും, നേരമറിച്ച് പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുതയ്യാറായിത്തീർന്നതും വിശേഷഗുണമാണെന്നാവും വ്യക്തമായ അറിവുള്ളതും ആകുന്നു; മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യരോഗിയെ നീണ്ട വലി, ദൈവത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതും ദൈവത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതും ആകുന്നു; ദൈവത്തെ എല്ലാം സർവ്വീനസാധനീകൃതമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസന്നമാർഗ്ഗം സ്വസ്തി വാഗ്ദത്തമാകുകയും അവനപ്രായത്തിൽ മരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പൊതുജനങ്ങളും ഈ മതപരത്തിന്റെ പരിണാമത്തിന് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. രണ്ടുപക്ഷത്തിലുള്ള ബലത്തെ നമ്മുടെ ഗണിയെക്കൊണ്ടുണ്ട്. ഭൂതത്തെ മിഥ്യയാക്കുകയും, നാതിന്റെ നരപരാമിയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ദീപിപ്പിക്കുന്നതും നമ്മുടെ വസ്ത്രങ്ങളെ നിവൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതായ ഒരു മട്ടിലേയ്ക്ക് ഈ മതപരത്തിന്റെ പരമ്പരയെ നയിക്കുന്നതും ഞങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ കൃത്യം.

ഈ കൃത്യം നിറവേറ്റുന്നതിന് ഓരോ ജാതിക്കാരും, സമുദായക്കാരും താഴെത്തന്നിട്ടുള്ള ശക്തിയെ സ്വീകരിക്കണം. അതായത് പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ചെല്ലാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പ്രാർത്ഥനപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉദയം കൊമ്പിൽ കരുണിപ്പിക്കുന്നവർ, കീഴിൽ ഇരുന്നിരുന്നവരോടും, നവീനപരിഷ്കാരത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ആവശ്യവും സൗകര്യവും ഇല്ലാതെ വന്നു. പഴയ പാരമ്പര്യപരിഷ്കാരനിശ്ചയികളെ അനേകം പലിക്കുക ഉള്ളതിൽ, ഒരു ജാതിക്കാർ എത്തിയിരുന്ന പടി എത്രത്തോളം ഉപരിയായിരുന്നോ, അത്രത്തോളം ആ ജാതിക്കാർക്ക്, അവിടെ വിട്ട്, പുതുതായി അകർഷിച്ചുവരുന്ന പാശ്ചാത്യ

പാർലിയാമെന്ററിയിൽ കടന്നുപിടിക്കുന്നതു ശ്രമപരമായതിലൊരലക്ഷണമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഒരു പാർലിയാമെന്ററി പ്രതിരോധനത്തോടു കൂടി സമുദായത്തിൽ ഒരു ക്ലിപ്തതയോടെ ഉദിച്ചു. പുരോഗതിസമുദായപ്രകാരം ഉദയത്തിനുമുമ്പ് അധികാരസമുദായപ്രകാരം അധികാരത്തിലായിരുന്നു. സമുദായപ്രകാരം പഴയതിനുള്ള മാറ്റം വന്നു നിൽക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതിനാൽ, സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ പ്രതിരോധം പരിഹരിക്കുന്നതന്നെയാണു പുതിയ വഴി. അതിനാൽ പാർലിയാമെന്ററിയിൽ അധികാരം എല്ലാം അടിച്ചുമാറ്റുന്നതായ ഇന്ത്യയിലെവിദ്യാഭ്യാസം ഈ നാട്ടിൽ പ്രബലപ്പെടുന്നതോടെ അതിൽ വൈകാരികത വന്നിരുന്നു. ഉന്നതമാക്കിക്കൊണ്ടു മറ്റൊരു വഴിയിൽ സമുദായം കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഇവിടെ ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള കലാപം നാഷണലിസം ആണു് അധികം കലാപിച്ചത്. അതിനുള്ള കാരണം, പണ്ടു സർവ്വോത്കൃഷ്ടരത്തിൽ ഇന്നതും ആണു്. 'നീമെന്ററി'യായി ഉദയം ചെയ്തതുകൊണ്ടു് (ചെറുപ്പം മുതൽ വയസ്സിന്റെ കീഴ്ഭാഗം മുതൽ വരെ) എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം. അതിനാൽ അതിൽ പൊതുവെ വരുന്ന സാധാരണജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാധാരണപരമായൊന്നു് ശോചിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്നു അതിൽ നാളെ പൊതുവെ ആകാമല്ലോ. അതിനാൽ, അധികാരികളുള്ള കാരണം അതിനാൽ അതിനെ പരിഹരിക്കുന്നതായ വഴി പെട്ടെന്നു നാഷണലിസം കൂടുതലായിത്തീർന്നിരുന്നു. ഈ കൂടുതലായ ഉണ്ടായിട്ടു്, നാഷണലിസം കൂടുതൽ അധികാരം നേടുന്നതിനാൽ ഇവക കാരണം അന്നു പൂർണ്ണ

— 1998 —

നാട്ടിരക്കാരെല്ലാവരും

ഇന്നേഴിവുവരെ ഈ മാനദണ്ഡത്തിൽ സന്നി
ഹിതമാകാൻ ഭവനങ്ങൾ അഭിവർദ്ധമാനം ചെയ്യുന്ന
തിന് എന്തെങ്കിലും ഷാജിയുടെ, നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാ
ഭവനകെട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ നോ
ട്ട് ചെയ്തിട്ടുള്ള മാനദണ്ഡത്തിൽ ഉൾക്കൊ
ള്ളാത്തതുകൊണ്ട് അതിനവിരുദ്ധം. ഈ മാനദി
ഷ്ട അതാൻ അനുസരിച്ചതാണ്. അപ്പോഴായിട്ടേ
വെറുപ്പായിരുന്നു. അതിനാലാണ് ഇക്കാര്യം എല്ലാ
ജനങ്ങളുടെയും അറിയാത്തതിനാൽ അങ്ങനെയേ
നടക്കുക നാട്ടിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് ഇപ്പോൾ കൊല്ലം
നടക്കുന്ന കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നാട്ടുപ്രതിഷ്ഠാലയം കഴി
ഞ്ഞാൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉത്തരം നാലു

ദിവസം കഴിഞ്ഞതിനു തേലാഞ്ഞു വിധിയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ പ്രകൃതപ്രതിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്ന ഉത്തരവത്തിനു കാലം ഇതുതന്നെയാകുന്നു. ൨-ദിവസമല്ല, ൩-സംവത്സരമല്ല ഇപ്പോൾ ആയത്. എന്നൊരു ചോദ്യം ഉണ്ടായേക്കാം; എന്നാൽ അതിനുള്ള സമാധാനം ലഭ്യമാണ്. അപ്പോഴേവിധിയുടെ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും മറ്റും ദേവീദേവന്മാരുടെ പ്രതിഷ്ഠകൾക്കും തമ്മിൽ വളരെ ദൂരമുണ്ട്. ശിരകൊണ്ടോ മോരൊക്കെണ്ടോ ഒരു ബിംബമുണ്ടാക്കി ഒരു ആലയത്തിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രതിഷ്ഠ അല്ലല്ലോ ഇത്. അതിനാലിപ്പോഴും കൂടാതെ, സകലമാനജനങ്ങളുടെയും ബുദ്ധിമുട്ടലാപിതമാണ് ഇതിന്റെ അധിവാസസ്ഥാനം. അതുകൊണ്ട് ഈ ദേവീയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാലമാനം, മറ്റും ഈശ്വരനാൽക്കുറുത്തുപോകുക, മാനുഷമാനംകൊണ്ടല്ല, ദേവന്മാരുടെ മാനുഷകാർഷണം വേണ്ടത്. മനുഷ്യരുടെ ഒരു സംവത്സരം, ദേവന്മാർക്ക് ഒരു ദിവസമാണല്ലോ. പ്രതിഷ്ഠ കഴിഞ്ഞിട്ട് കാലം ഏതൊക്കെല്ലെങ്കിലും മുഴുകിയു കയെന്നും ദിവസംപ്രതി വരിച്ചുതന്നെ വരുന്നു എന്നുള്ളത്, ഉപാസനക്കാരായ ഏതു ഭക്തന്മാർക്കും അനുഭവവിധിമാകയാൽ, അതിനെ പുറം വിട്ടു കിഴ്ക്കേണ്ടതില്ല.

ഈ അവസരത്തിൽ, നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മാതൃ ഭാഷയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രധാന സ്ഥലവേദങ്ങളും, നമ്മുടെ കാർത്തിക വരുന്നു. ആദികാലത്ത്, ശിശുവാസ മലയാളഭാഷ, ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിൽ ജ്യോതിസഭാരാദിയാലു തമിഴിന്റെ രക്ഷാകർതൃത്വത്തിൽ വളർന്നു, അന്നു ഗുഹത്തിനുള്ളിൽ മാത്രം

സഞ്ചരിയുൾക്കാരുടെ, പാലാഴിക്ക് നഗരങ്ങളിൽ ഇറങ്ങാൻ സൗകര്യമില്ലാതെ പോയിട്ടുള്ളതും, ചിന്നീടുകൾക്കിടയിൽ ചിരിച്ചിരിക്കുന്ന വിട്ടിട്ടും അന്തർദ്ദേശത്തുള്ളയാൽ സംസ്കൃതത്തെ ആശ്രയിച്ചതും, വളരെക്കാലം സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഗുണകംഭോദിയാക്കിയിട്ടുള്ളതിനും എല്ലാം സമാന്തരമായതെ അപരോദാനം ചെയ്യുന്നു.

ഭാഷാചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതായാലും തിരുവിതാംകോട്ടകാരായ നമുക്ക്, വിശേഷാൽ അഭിമാനത്തിന് കാരണമുണ്ട്. സാമൂതിരിരാജാജാവിന്റെ സദസ്സിലെ എട്ടാമക്കുമാർ മാത്രം ഭാഷാഭാരതത്തിൽ പ്രസാദിച്ചിട്ടുണ്ട് തുടങ്ങുന്നതിന് വളരെ മുൻപുതന്നെ മലയാളത്തിൽ കവിതയ്ക്കു വഴി കാണിച്ചു നമ്മുടെ പ്രമാണതാഴ്വരയായതിൽ കൊടുത്തിരുന്ന എന്തെങ്കിലും പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. മലയാളത്തിലെ ഇടപ്രദമരദാകാവ്യമായ രാമചരിതത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കാത്തവർ വരുത്തും. ഭാഷാഭാരതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കണ്ണൻനമ്പ്യാരും ഒരു വാചിമഹാരാജാവിന്റെ ആത്മീയനായിരുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള ഇരട്ടിമുതൽക്കു, അശ്വതിതിരുനാൾ ഇടയരാജാവ്. സ്ഥാനിതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് മുതലായ അനേകം മഹാകവികൾ നമ്മുടെ രാജകുടുംബത്തെയും, അസന്മാനങ്ങളേയും അമൃതവിംഗ്നമാണ്. എന്തിനേറെ വിചിന്തിക്കുന്നു? അതെ കാലത്തെയും ഈർക്കി നേരത്തേയും, സാമൂഹ്യസാമൂഹ്യത്തിൽ സർവ്വ

പ്രമാണികളെക്കുറവായ 'ചീരാമ' കവിയാണു ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

(പ്രസാധകൻ)

സമരപ്രകാരം ഏരിയോടുകൂടാതെ ഏകപ്രകാരമായിത്തന്നെ ഇപ്പീകരോടൊന്നിച്ച്, കൈകളാലിദോഷമന് എന്നൊരു ജോലി ചെയ്യാതിന്റെ ചിന്തയ്ക്ക് എന്നോ കീഴ്തിപ്പെട്ട മനസ്സ്. ഇവയൊക്കെത്തിൽ നിന്നും നാശമുണ്ടായിട്ട് ഇന്ന് രണ്ടു കൊല്ലം തികഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. ആ മനോധർമ്മം ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നവനോവ്യാസത്തിലോ കല്പമുഖ്യത്തിൽ സിദ്ധോദയാണു നവകല്പാലികളോടൊന്നിച്ച്, സമുദായവാദിത്വമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണിതിൽ വ്യത്യസ്തമായിത്തന്നെത്തന്നെ, നമ്മുടെ ഈ രേഖാത്തിന്റെ സമാധാനം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും നാശമുണ്ടായിട്ട് ഇവിടെ സമാധാനം ഉണ്ടായിത്തന്നെ, ഏരിയയ്ക്ക്, നമ്മുടെ അദ്ധ്യായമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും.

[illegible]

കരയിൽ ഏത്തിയിട്ടില്ലാതിരുന്നു. കണ്ണുകൾ വാഴ്വര
 കീഴ്വരക്കൂടം താഴെ അറിയാതെ മുക്കിയിട്ടുണ്ട്.
 കൂടിയാൽ മഴ-വൃത്തം തന്നിപ്പോയതും വെളിച്ചി
 യും അല്ലാതെ, ആ വരദാപനങ്ങൾ തരുന്നതും വിദ്യാ
 പ്രാസത്തിന്. ആയിരക്കണക്കായ കൈയ്ക്കിട്ടുകൈ എന്ന
 സംശയമാണ്. ഏതെങ്കിലുംകളിലെ ആശാസനങ്ങൾ
 കിഷാകൃഷ്ണന്റെയും മറ്റും പാഠി കന്നം പ്രസ്താവിയ്ക്കു
 ന്നിയിരുന്നതാണ് നല്ലത്. ആശ്വനികവിദ്യാപ്രാസത്തെ
 മാനുഷനും വിദ്യാപ്രാസം എന്ന പദങ്ങൾക്കു വ്യത്യാ
 മേയിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ നമ്പൂക്കര, എന്തു പ്രകാരം
 നോക്കിയാലും, ഭക്തന്റെ ശിഷ്യനെന്ന ആയിരുന്നു.
 പാശ്ചാത്യചരിയ്ക്കാരെപ്പോലെ ശരിയായ വിദ്യാപ്രാസ
 രീതി ആരംഭിച്ചത്, ചുവട്-യ്ക്കു ആകാശം അതിന്റെ
 കനംകൂടിയിരിക്കാൻ നാം ഇന്നാശ്വനികമെന്ന്. ഇത്
 മനോഹരം അകാശത്തെ പരിശുദ്ധീകരിക്കാൻ, നാം ഇവിടെ
 വാഴിച്ച കേരളം ചെയ്തു. ഒരു വടവുണ്ടു കയ്യി
 ത്തിൽനിന്നുണ്ടായിട്ട്, തടി വിവിധവ്യവസ്ഥയെ അപോ
 പാശാപാശി പരമ്പര നടത്ത ആകാശമേൽത്ത ആശു
 ചിപ്പു വ്യാപിപ്പിക്കാൻ, പ്രദോഷരീതിയായതായ
 മരയിലാണ് നാം നാട്ടോഷാവിദ്യാപ്രാസത്തിന്റെ ശക്തി
 യെ അതിർത്തിയെക്കൊണ്ടെന്ന്. അതിനാൽ നാം നമ്മുടെ
 നാട്ടോഷയുടെ അപ്രകാരത്തെ അടിസ്ഥാനിയ്ക്കും, നമ്മുടെ
 അതര വരദാപനമെന്തും, ഇതിന് നമ്മുടെ നല്ലതി
 രാക്കിത്തന്ന പരമകാരണികനായ പൊന്നത്തമ്പുരാൻ
 തിരുനല്ലിലെ ദിവ്യസന്നിധിയിൽ നമ്മുടെ കൃതങ്ങൾ
 തമ്മെ പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, “ഏതെ
 സി കേന തുച്ഛേ?”—എന്നല്ലിൽ ആക്കാണ് അലം
 ഭാവം?—എന്നാണ് അഭിരുചിയെന്നും, ആശയ്ക്കും

അവസാനിച്ചു. ഒരു കിട്ടുമ്പോൾ ഒരു വേണമെന്നു തന്നെന്നതു സ്വപ്നപദമാവാൻ. ആൾ ഉപാധ്യപതി ഉൾപ്പെട്ടിനി ആയിരിയ്ക്കും. ആർ ആവശ്യമല്ല. “സാധാ സാധനിയെന്നോ വേണ്ടി സ്വപ്നപതിയെ, കൃത്യമേന്മ വിധിമേന്മ ന വർദ്ധിപ്പി അതു താമ.” * എന്നാൽ അതിരിക്കാത്തുരവല്ല.

മറാട്ടി, മിറടി, മലയാളി മുതലായ നാട്ടുകാർ കള്ളൻ സ്ഥിതി നോക്കുക. ആ കാലകളെയും മലയാള കാലത്തെയും അതിൽ കള്ളനാക്കുന്നതായാൽ, നമുക്ക് അഭിമാനത്തിൽ വക കണ്ടു. കാണുകയില്ലെന്നാൽ എന്റെ വിശ്വാസം. ഇതിനുള്ള കാരണം എന്താണു്? പൗരസ്ത്യന്മാരായ ആന്ധ്രന്മാരെ പൂർത്തനവിജ്ഞാന നെക്കൾകൊള്ളാം. ഏകദണ്ഡാനന്മാരായ സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു കേൾ, പൗരസ്ത്യന്മാരായ ആന്ധ്രന്മാരെ ദൃഷ്ടന്മാരായ നാഗരികത്വത്തിന്റെ സങ്കേതനന്മാരായ ഇന്ത്യയ്ക്കു് ഭാഷയ്ക്കേയും സഹായം. മറാട്ടി മുതലായ ഭാഷകൾ സ്വസ്ഥാഭിഷ്ഠന ജനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുവാനായിട്ടുള്ള പൊതു തന്നെ, മലയാളികളായ നമുക്കും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതിലേക്കു സംശയമില്ല. അവർ ഉപയോഗിച്ചുവരേണ്ട, പൗരസ്ത്യത്തിൽ നിന്നും ഇന്ത്യയിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവുകളെ നാം ഉപയോഗത്തിൽ വരുത്തിയില്ല എന്ന സത്യമിതാണു്, മലയാളഭാഷയ്ക്കു തരണമിത

* സ്വപ്നമായ സ്വപ്നമുള്ളകൊണ്ടു തന്നെ, താലവർ വന്നാടി എന്ന യാകതാക്കത്തൻ കലയുണ്ടാവാ, അവനെ സ്തംഭപഥിമ കൂടത്തെയും കൃത്യമേന്മനായ വിധി (ഇതപരൻ), അവന്റെ സ്വപ്നത്തിനെ വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുകയില്ലെന്നതാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നു. (പ്രസാധകൻ)

ജാത ഉയർപ്പു വരിയ്ക്കുവാൻ വാണിജ്യമുള്ള കാരണം എന്നു
 സ്തംഭപ്രദാനം. ചാത്താളിപ്രകൃതിഭാവങ്ങൾ മറ്റർത്ഥങ്ങളു
 സ്ഥാരാദം പ്രദാനമാണു് ഇത്രയൊക്കെയും സാധിച്ചതു്
 എന്നുകൂടി കാർഷ്വപാദം, വയലകെ അപരന്മാരും ശത
 ഗുണീകരിയ്ക്കുന്നു. ഈ പ്രസംഗത്തിൽ, നമ്മുടെ ഇട
 ത്തിൽ ഉയർന്നവരും വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചു്, എം. എം.,
 എം. എൽ., എം. ഐ. സി. എം. മുതലായ വിദ്യാ
 ലാഭിക്കാത്തവരും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സ്വാർത്ഥ
 നയങ്ങൾപ്പൂ് അനുകൂലിക്കുന്നതിലിപ്പോൾ നിർദ്വാരം
 ില്ല. ചെറുൻ ധനം സമ്പാദിക്കുന്നതു സ്വന്തസ്വത്വ
 ത്തിന്നു മാത്രമാണോ? ഒരു നല്ല കോശ്യപദാർത്ഥം നമുക്കു
 കിട്ടുന്നതായാൽ, 'അതു ഗുഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോണം',
 അല്ലനമ്മൾ, ദ്രവ്യപുത്രന്മാർ, സന്തോഷങ്ങൾ മുത
 ലായ ഉദ്ഗർഭസ്വത്വങ്ങൾക്കുകൂടി ഒരു ഭാഗം കൊണ്ടു്
 അവരൊന്നിച്ചു് അതിനെ അനുകൂലിക്കുന്നതെന്നല്ലേ
 നമുക്കു സാധാരണ തോന്നാറുള്ളതു്? അങ്ങനെയൊ
 നാം സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതും. ആ സജ്ജതിയിൽ,
 * "ഐകം സ്വാമേ ന ഭ്രാതൃതം"—എന്നും മറ്റും പ്രമാണ
 മുള്ളും പറയാറുണ്ട്. വിദ്യ എന്ന പദായനതും സർവ്വോ
 ത്തൃഷ്ണമായ ഒരു ധനവും, ഉപഭോഗസാധനവും അല്ല
 യോ? അതിന്റെ ഉപഭോഗത്തിൽ മാത്രം നാം സ്വാർത്ഥം
 കാണിയ്ക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണു്? കോശം അന്തര്യ
 മല്ലാത്ത ഉദാഹരണകൊണ്ടുതന്നെ എന്തെ ഉദാഹര്യമു
 പരീക്ഷയ്ക്കു വെച്ചിട്ടുള്ള പാലേ ശാസ്ത്രവിജ്ഞങ്ങളും നാം
 കാണേണ്ടുകളിൽ പഠിയ്ക്കുന്നു. പ്രൊഫ്. സറന്മാർ നമ്മു

* നല്ല വസ്തു ഒരുവൻ അനിയെ ഭരിക്കിയ്ക്കുന്നതു്.
 അന്യന്മാർക്കുകൂടി കൊടുക്കണം. (പ്രസാധകൻ)

പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതും, പരീക്ഷകളിൽ മോച്ചുക്കൾക്ക് ഉത്തരമെഴുതേണ്ടതും ഇങ്ക്വീരിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ആവക വിഷയങ്ങളേ, ശാസ്ത്രസമുദയത്തിൽനിന്ന് ഇങ്ക്വീരിവാചകങ്ങളാകുന്ന നവീനകാലം കോരിക്കെടുത്ത്, ആ കലയുടെയും വേണ്ടതുമണ്ണം ചേർത്ത്, കിട്ടാതെ തള്ളി, പലരും വേർതിരിച്ചു ശരീരധാതുക്കളിൽ ലയിച്ചു ചേരുന്നതിന് അവസരം കൊടുക്കാതെ, അതുകൂടെ അജ്ഞാനംകൊണ്ടു വികൃതമായ ആഭാവനയിൽ തന്നെ ഉത്തരമെഴുതാത്തതിൽ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ മതി. എന്നു മിസ്സർ വിദ്യാർത്ഥികളും വിചാരിച്ചുപോയെന്നാണു ട്രാൺ എന്നെൻറ അനുഭവം. കോള ഏതായാലും, വിഷയം നന്നായല്ലയോ? മൂന്നാമത്; ക്രൈസ്റ്റ് ഇരസ് സിസ്റ്റി; ത്രിത്വം പേർഷ്യൻ സാഹ്യത്തേ;—എന്നു കോളകൾ ചേർന്നിട്ടുണ്ടായാലും, കാര്യം മറന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ക്വീരിയൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഷയം നവോത്ഥാനത്തിലാക്കി വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നത് ഒരിയ്യലും അസാധ്യമല്ല. പക്ഷേ, ശാസ്ത്രവ്യവഹാരം സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ ഉപയോഗം കൂടാതെ സാധിയ്ക്കുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ, പുതിയ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, നാട്ടുകാരുടെയിൽ ആവക പദങ്ങൾ ഉപയോഗത്തിന് തെന്താനായിക്കാണുകയില്ല. ഏതെന്നാൽ മറ്റാർക്കും ഇവിടെ ഉണ്ട്. ഇരവക പദങ്ങളേ ഇങ്ക്വീരിയിൽനിന്നുതന്നെ കടം വാങ്ങണം; നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉള്ള പദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ, പരിഭാഷകൊണ്ട് അർത്ഥത്തിന് വ്യാപ്തിയോ സമാനമായോ ആവശ്യം പോലെ ചെയ്ത്, വിവർണ്ണമായ ഉപയോഗത്തിന് മാത്രമായി നീക്കിവെക്കണം. പുതിയ പദങ്ങളേ സൃഷ്ടിയ്ക്കണം. വർത്തമാനപത്രങ്ങളും മറ്റും എത്രയോ പുതിയ

പദങ്ങളേയും വാചകങ്ങളേയും ദിവസംപ്രതി നമ്മുടെ ഭാഷയിലേയ്ക്ക് അവതരിപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ആവശ്യമുണ്ടെന്നു വന്നാൽ, അവിടെ ഒരു വഴിയും ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും അഭിപ്രായത്തിൽ, 'ഗ്രാമ്യവെറുകൾ' ആയ മലയാളികൾ, താനാക്കൾ ബി. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിയ്ക്കുന്ന വിഷയത്തേ മലയാളത്തിൽ പ്രസരിപ്പിച്ചെന്നും എന്നൊരു വൃതം ഉള്ളിൽ കരുതിയാൽ, അവിഭാഗ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമോടിപ്പറകുമാശേഷമായി പഠിപ്പിച്ചെന്നുതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു വൃതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ വലിയ ശ്ലേഷമൊന്നും സംഭവിക്കുന്നതുണ്ടല്ല. യഥാർത്ഥമായ വൃതം ഒന്നും അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഇങ്ക്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം സിരിച്ചിട്ടുള്ളവർ, താനാക്കൾ ഗ്രാമിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യയെപ്പറ്റി ഇങ്ക്ലീഷിന്റെ അറിവില്ലാത്തവരോടു സംസാരിയ്ക്കുമ്പോൾ, പരിന്തക്കാർ തന്നെ തങ്ങളിൽ സംസാരിയ്ക്കുമ്പോൾ അതുശേഷമൊരു സ്വഭാവമുള്ള നേരം ഉള്ള അനാമാകൊണ്ടൊ, ഇങ്ക്ലീഷ്വാരാക്കളും വാചകങ്ങളും കലർന്നു പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു കോമാളിബ്ഭാഷയിൽ സംസാരിയ്ക്കുന്ന പതിവുപോക്കിച്ച്, മാതൃഭാഷ മാത്രമേ ആവക അവാസങ്ങളിൽ ഉപയോഗിയ്ക്കേണ്ടതല്ല എന്നു ഒരു സങ്കല്പം വെച്ചും ഉണ്ടാകാൽപോലും, ഇങ്ക്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾക്കു നാട്ടിൽ പാക്കുന്ന നിയമ വലിയ സൗകര്യമുണ്ടാകും എന്നുകൂടി എനിയ്ക്കു പ്രായമുണ്ട്.

ഈമാതിരിവഴിയിൽ ജനങ്ങൾ മാതൃഭാഷാഭിപ്രയോഗിക്കേണ്ടി ഇല്ലെന്നെല്ലാം. ജനങ്ങൾ സ്വയമേ ഉദ്യമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചാൽ, പരമകരുണികനും ജനഹിതൈകതാനന്ദനും ആയ നമ്മുടെ ചൊല്ലത്തനന്ദന്റെ

ഗവർണ്മെന്റിന് അവരുടെ ഉത്തരവാദിത്തം മറയ്ക്കാവലം
 ലംബം നൽകി, കോട്ടാഗിരിയിലെത്തിത്തന്നതിനേയും
 ഇന്നത്തെ ഈ ഭരണാനുമതി നൽകി ഒരു ഉത്തരവു
 പുറപ്പെടുവിച്ചു.

[illegible]

* “யூனிவெர்ஸிட்டி” என்ற பெயரளிக்க. இன்னும்
பிரதானத்துவத்தையே நினைப்பது கெட்டுப்போகலாகாது.

3. ഭരണീകരണപരമായ കാര്യങ്ങളിലൂടെയും. (പ്രസ്താവകൻ)

ആ മഹോത്സവത്തിന്റെ ശബ്ദവതിയ്ക്കുകൊടുപ്പാതി കലാശിയ്ക്കുക എന്നതാണു് ഏതൊക്കെയും ആശംസിയ്ക്കുന്നതു്.

V

മലയാളഭാഷാപോഷണം

മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഇപ്പോഴുള്ള സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു് അവയുടെ പരിഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതു്—

മ. സ്തനത—വിദ്യാഭ്യാസം മുഖാന്തരം അന്യഭാഷാപ്രധാനമാക്കിക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതിനാലും, മലയാളഭാഷ ഭാഷയില്ലാത്ത; അഭാവത്തിലുള്ളതും കാര്യംകൊണ്ടു് ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ—

പരിഭവം—മുഖ്യമായും വിദ്യാഭ്യാസം ഭാഷയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഭാഷയ്ക്കു് പുറമേ, ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, കണക്ക്, രസതന്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം മുഖേനയും വിജ്ഞാനത്തിൽ സമാന്യമായും ഉപകാരപ്രദമായും, ആ വക വിജ്ഞാനങ്ങൾ, മലയാളഭാഷയിൽക്കൂടാത്ത പരിസ്ഥിതിയിൽ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യണം.

മ. സ്തനത—ഭാഷയിൽ പ്രത്യേകമായധ്വനിയും സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉപജീവനത്തിന് വഴിയില്ലാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ—

പരിഭവം—ഒന്നാംശതകത്തിൽ അണിച്ചുപ്രകാരം മുഖ്യമായും വിദ്യാഭ്യാസം നിലനില്പുവാൻ. എങ്കിൽ

തിലും കൂടുതലാണുവെന്ന്, ഗവർണ്ണമെന്റുദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശം നേടാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴുള്ള 'സ്കൂൾഡെപ്' നൽ മുതലായ പരീക്ഷകളെപ്പോലെ തന്നെ, മേൽപ്പറഞ്ഞിട്ടു കാണാവിട്ടാദ്യായ പരീക്ഷയും ഗണിക്കുന്നു. ഈ കാണാവിട്ടാദ്യായത്തിലും ഇങ്ക്വീസ്റ്റ് ഉപദേശമായി ആദ്യമുതൽക്കുതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, കാര്യ നിർവ്വഹണത്തിന് മതിയാകാതെ വരുന്നതല്ല.

൨൨. സ്നാനം—ഇങ്ക്വീസിറ്റികളിൽ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിലും, ആ വിഷയത്തിൽ വേണ്ട നിഷ്ഠയോടുകൂടി വരുന്നതിന് തക്കതാക്കേണ്ടതും ഇല്ല. പൊതുവായുള്ള പരിശോധനകൾ, വിദ്യാഭ്യാസാധ്യക്ഷൻ മുതലായവരെ, കാണയിൽ തീരെ അഭിനിവേശവും തന്നെ വും ഇല്ലാത്തവരായിട്ടാണു പ്രാദേശിക കണ്ടുവരുന്നത്:—

൨൩. പരിശോധനം—ആ വക സ്കൂളുകളിൽ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും, പരിശോധിക്കുന്നതിനും, പ്രത്യേകിച്ചു പേരെ പഠിക്കുന്നതെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനും തക്ക തായ ഏർപ്പാടാക്കേണ്ടതും.

൨൪. സ്നാനം—ഗവർണ്ണമെന്റുകൾ എടുത്തുകയറുകയും നിർമ്മാണങ്ങളും മിക്കതും ഇങ്ക്വീസിറ്റികൾക്കുതന്നെ നിർമ്മിക്കേണ്ടതും. ഇങ്ക്വീസിറ്റികൾക്കുതന്നെ സ്ഥിരമായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, മലയാളം തീരെ അപരിചിതരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതി:—

൨൫. പരിശോധനം—അന്യായമായുള്ള നിർമ്മാണങ്ങളോ മറ്റും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മലയാളത്തിലാക്കേണ്ടതും നിർവ്വസം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. കോടതികളിലെ വിധി, വിധിസ്വരങ്ങൾ, കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും മറ്റും അയക്കുന്ന

കുറ്റനരകം മുതലായതു മലയാളത്തിലാകണമെന്ന വരു
 യോധം, ആ വക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അവസരം ലഭിക്കിൽ
 പരിചരിക്കുകയും, അനുനയിപ്പിക്കും ഭാഷയ്ക്കു ചില ഗുണ
 ങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. ആവശ്യമായി വരുന്ന
 'റി.അർട്ടിക്ൾ ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു തർജ്ജമെക്കുന്നതിന്നു
 ഏല്പാമെന്നപോലെ മനിയ്ക്കാകുന്നതാണ്'.

3. ന്യൂനത—മുഖ്യമായ വിഷയങ്ങളിലും ചില
 ഭേദ ബന്ധപ്പെട്ടവകൾക്കും പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളഭാഷ
 യിൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം മുത
 ലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പാഠഭാഷികപര
 ണങ്ങൾക്കു തക്കതായ മലയാളപദങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന ഒരു
 നിഘണ്ടു ഒന്നാമതായുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. അതു ഉണ്ടാ
 യിട്ടില്ല:—

പരിഹാരം—ആ വക പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിപ്പു
 ള്വാലും ചെയ്യുന്നതിനായി കൊല്ലത്തോളം ഒരു
 നല്ല ഗവർണ്മെന്റിൽനിന്ന് അനുവദിക്കുകയും,
 ഏതെങ്കിലും വിഷയങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും പുസ്തകങ്ങൾ
 ഉണ്ടാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു മറ്റൊരു ആശിർവാദിക്കുന്നതിന്നും,
 ആ വക കാരുഷ്യം നടത്തുന്നതിന്നും ആയി ഒരു
 'കമ്മിറ്റി' ഏല്പിച്ചതുകൊണ്ടു വേണം. അങ്ങനെ ഉണ്ടാ
 കുന്ന പുസ്തകങ്ങളും, ലഭ്യമെപ്പറ്റി നല്ല അറിവുണ്ടാ
 കുന്ന പുസ്തകങ്ങളും പാഠപുസ്തകങ്ങളാക്കി, മേല്പറഞ്ഞ
 കമ്മിറ്റിക്കാക്കുക അധീനത്തിലോ മറ്റോ ഒരു പരീക്ഷ
 നിശ്ചയിക്കുകയും, ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗമൊഴികെ
 മറ്റു ഗവർണ്മെന്റുദ്യോഗങ്ങൾക്കെല്ലാം ആ പരീക്ഷയിൽ
 ജയിച്ചവർക്കു മാത്രം അർഹതയുള്ളവരാക്കി ഗണിക്കുകയും
 വേണം.

(ឧប្បត្តហានវិធី)

ഈ വാടം ഒരു നാണിപ്പിന്റേതായിപ്പോയി. ഇത്രയും കിട്ടും വാളിപ്പതിവാലികൾ മണിയരുത്തു വാടം കൊണ്ടു മിട്ടു. വിഴിപ്പിന്റേതാവാൻ കഴിയാതെ കേരളവാടമേലേ പാഞ്ഞു കയറിപ്പോയത്, പശ്ചാത്താതം എന്താകുമെന്ന് കൂറുകിട്ടുവാൻ തരം കൊണ്ടിട്ടു. രണ്ടുപേരും കവിത കേളരിയിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം കല്പകെട്ടിയിട്ടുള്ളവരാകയാൽ, മധ്യവേദത്തിൽ പ്പിൻവലിയ്ക്കുക ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇവയുടെ ഈ സംരംഭം വേരോ വെട്ടു സമുദിച്ചു മേന്തിപ്പും വിഴിപ്പേഴയിട്ടിടുന്നതിൽ, രണ്ടുപേർ "നായു" നിമിത്തം പല ഉത്കണ്ഠകൾക്കും ഇടയാകാതിടുന്നു. ഇവയുടെ ആദ്യത്തെ പോക്കളും 'വാങ്ങാപോയിനി'യായിരുന്നു. അതിൽ നാലുപിള്ളയായ കണ്ടപ്പൊൾ, 'സുര'ന്റെ കത്തിലേയ്ക്കു ചാടി താങ്ങിനിർത്തി ആരംഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു. ഇങ്ങനെ സാജ്കുലകരോടുംപോലെ, ഈ കലാരം കൊണ്ടു മറയ്ക്കുകയായി പറ്റാപിള്ളയെന്ന് അനാരോപനീയമാകയാലും, വാളിപ്പതിവാലികൾ രണ്ടുപേരും എന്റെ ആപ്തവാദകന്മാരും ഇവയുടെ വാടം

* ഇപ്പോൾ 'കണ്ണൻ'കനാട്ടനൻ' എന്ന പ്രസിദ്ധ നായികയ്ക്കു നാ മിസ്റ്റർ കണ്ണൻ കനാട്ടനൻകനാൻ കൊച്ചിയിൽനിന്ന നടത്തിയിരുന്ന ഒരു നല്ല ചാരികയാണ് പ്രസ്തുതസുദർശനം. (പ്രസാധകൻ)

ത്തിൽ അന്ന് ഒരു മാധ്യമവും വാരിപ്പാനാരംഭിച്ചിരുന്ന നാൾ ഇത്.

പാലക്കാലിയ്ക്കൽ അന്തിന്റെ വിറഞ്ഞപ്പറ്റി ഒരു പോർ തങ്ങളിൽ കലാരിച്ചതുപോലെയാണു്, പാലക്കാലിയ്ക്കൽ കേൾക്കപ്പെട്ടതും അങ്ങനെയായിട്ടു്, എന്നാണു് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നതു്. ഒരുപോലും സ്വാഭാവികമായി അടിസ്ഥാനമാക്കി വ്യവഹരിച്ചിരുന്നു; എന്നാൽ, പ്രതിപേക്ഷയും അനുഭവാനുഭവിക്കുമായിട്ടാണു് വാദിച്ചിരുന്നതു് എന്നുള്ള സബ്ബതി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പ്രിന്സിപ്പാൽമാർ പ്രകാരം എന്നതു് ഭാഷാകവിതാശാസ്ത്രത്തിൽ അനാദി തരം അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ഒരു കാഴ്ചകളാകുന്നു. ഇതു പോലെ മറ്റൊരാളിൽ അനുഭവപ്രാപ്തം ഒരു അപരിവർണ്ണമായ അലങ്കാരമായി ഗണിച്ചുവരുന്നു. ഇങ്ങനെ മറ്റു ഭാഷകളിൽ മറ്റു മിക്ക വൈലക്ഷണ്യങ്ങൾ കാണാം. പ്രിന്സിപ്പാൽമാർ പ്രകാരം നിശ്ചോലതോഗംകൊണ്ടു്, ഭാഷാകവിതാശാസ്ത്രത്തിൽ കണ്ണന്റെ കണ്മലം പോലെ അനുഭവപ്രാപ്തമായ ഒരു ആശയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു ഒരു അത്ഭുതം വന്നു യാചിച്ചാലല്ലാതെ, അതിനെ അറിയത്തക്കതു് കൊടുക്കുവാൻ മനസ്സു വരുന്നില്ല. മുഖത്തും മറ്റും പച്ച കത്തി പത്രം വലിക്കൽ ഉണ്ടാക്കിയാൽ, അതു പിന്നീട് തുടച്ചുകുളയുന്നതിനു് എത്ര ശ്രമമുണ്ടോ, അത്ര ശ്രമം ഇതിനെ കുളയുന്നതിനുണ്ടു്. “ഇതു് ഒരു അപരിവർണ്ണമായിട്ടുള്ള അലങ്കാരമാകയാൽ ഇതിനെ എല്ലാവരും തുടച്ചുകുളയുകൊള്ളണം” എന്നു ഗതിച്ചിരുന്നതും, “ഇതു് അനാദി യായ ഭാഷാകവിതാശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിനെ എല്ലാവരും അനുഭവിച്ചുകൊള്ളണം” എന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതും ന്യായമല്ല.

• വേർതിരിച്ചു അതതു്.

സ്വപക്ഷസാധനവ്യസനത്താലെയ്ക്കിലും കേരളം പിള്ള മഹാകവിയായ മുകുന്ദപ്പുരറി പരിവർത്തനമാക്കുകൾ പ്രയോജിച്ചതു സാഹസമായിട്ടുപോയി. ആ മഹാകവിസാഹസങ്ങൾ, കേരളാപിള്ളയുടെ കാളീഭാവമേപ്പോലെതന്നെ നാനാപ്രകാരങ്ങളാൽ കവിനാപ്രായമാനങ്ങളിലൊന്നിന്റെ മാർഗ്ഗമേയിതായ മഹാത്മാവാകുന്ന എന്നു സർവ്വസമ്മതമാണു്.

* “ന കേവലം യോ മഹതോപശാഖതേ
ശുഭണേതി തസ്മാദാപി യഃ സ പാപഭാക്.”

എന്ന ന്യായപ്രകാരം, കേരളാപിള്ളയുടെ സംരംഭം കണ്ടു പരമേശ്വരൻ “ശാന്തം പാപം” എന്നു പറഞ്ഞതു വളരെ ഉചിതംതന്നെ; എന്നാൽ, അദ്ദേഹവും ‘ഭാഷാകുമാരസംഭവം’ത്തിലേയും ‘ഭാമഹവ്രഥിലാസം’ത്തിലേയും ശ്ലോകങ്ങളിൽ ദോഷാഭാപണത്തിനു പറ്റപ്പെട്ടതും വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ വഴക്കിൽ, ഉദാസീനരായ മധ്യസ്ഥരെ പിടിച്ചുവെച്ചു കെങ്കി ചെത്തിട്ടു കാലു മിട്റ്റെന്നു കണ്ടുപോം കാക്കകളായിരുന്നു. കാളീഭാവയുടെ മുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നു നിൽക്കുമ്പോൾ മുകുന്ദൻ ഇന്നും മുകുന്ദനെ എന്നാണു് കൊള്ളയെ പിടിച്ചതും; അതു ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ താളുകൊണ്ടു കേസി ലേയ്ക്കു് എന്തു ഗുണമാണു്? നേരെമറിച്ചും നോക്കുക; “മുകുന്ദൻ മുൻപാകെ നിറുത്തിയോ കാളീഭാവം മുകുന്ദനാകയില്ലയോ” എന്നു പ്രതിവഷീമിനും തർക്കത്തരം ചോദിക്കാം. വീരൈദ്വാദിഭാവപ്രസ്താവത്തിൽ

* “വന്ദിതേ സുജനാപവാദപരം
ചരണമെന്തതു കേട്ടു നില്പവർക്കും.”

(ഭാഷാകുമാരസംഭവം A. B.)

പോലും കാളിദാസന് കാജസ്സ വരുത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നിർമ്മുളനിർമ്മുളദ്ഗസ്താനസ്തപരവരപോലെ മുകുന്ദനാകവിവാധോയകനികൾ ചൊരിഞ്ഞുപോയുണ്ടോ, കാളിദാസസരസ്വതിയ്ക്ക് അന്തർവാതിനിയാക്കി ഉളിപ്പാനേ തരമുള്ളൂ. മുകുന്ദൻ മുഖത്തുനിന്ന് 'നായനരോ' നിസ്സാരപോലെ ദാഹപിശാസങ്ങൾ കതിർച്ചപോയത്; കാളിദാസരാകട്ടെ, വർഷവർഷീകൾപോലെ വല്ലപ്പോഴും വാണിമൃഗകളയെ ഉള്ളൂ. ഒന്നിൽ ധാരാളതയും, മറ്ററിൽ പ്രഭാവവിശേഷവുമാണു മാഹാത്മ്യമേറിയത്. ഒരു പരമസാക്ഷിനായ മഹാജനിയുടെ പ്രശാന്തമണിയായ തപോവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവോ, ഉഷാകുന്തപോലെ ഒരു നിർവൃതിയാണു്, കാളിദാസകവിതകളിൽ പ്രചരിയ്ക്കുമ്പോൾ നമുക്കു തോന്നുന്നത്. സർവ്വർത്തമനോഹരമായ ഒരു സാർവ്വഭൗമ മഹാരാജാവിന്റെ ബാലാമത്തിൽ എന്നപോലെയാണു്, നാം മുകുകാപ്പുക്കളിൽ രമിയ്ക്കുന്നത്. മുകുന്ദൻ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ മുകുന്ദം, കാളിദാസന്റെ പ്രാധാന്യത്തിൽ കാളിദാസൻ നാദിതീയനാണെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ളൂ. ഈ രണ്ടു പ്രാധാന്യങ്ങളിൽ ഒന്നു മറ്ററിൽ ഉപരി എന്നും പറയാനുള്ളതാ. ഇവയ്ക്കുള്ള മാധുര്യതാരതമ്യം മധുഷീരശക്താദികൾക്കുള്ളതുപോലെ എന്നു ഉള്ളു. ഭാഷാഭാവവും ഉപജാഗാധാൽ ഇതെല്ലാം ഒന്നുപോലെ നന്നുതന്നെ. യാദിക്കൈവിശ്രുതാൽ ഒരുവൻ തുതിലൊന്നു രമിയ്ക്കാതെ വന്നാൽ അതിനെ വകവെക്കാനില്ല. വൈദ്യർഷി, ഷാഖ്യാലി, ഗൌഡി എന്ന 'കീതി' ത്രയത്തിൽ സേനീയായും ഭേദം പറയാൻ പാടില്ല. സന്ദർഭവിശേഷത്താൽ, ഒരു മറ്ററിയിലധികം ഒരിക്കത്തു ശോഭിയ്ക്കും എന്നാണു പറയേണ്ടതു്. അതിനാലല്ലയോ,

‘വീതി’ മൂന്നുവിധം എന്നുണ്ടുപുറമു? നാടകങ്ങളിൽ ഇന്നു പലപ്പോഴും ഇന്നു ‘വൃത്തി’ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു എന്നു നിയമംകൂടി ഉണ്ട്. മുകൾ കവിതാസ്വരൂപം പലപ്പോഴും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു എന്താണു്, വേറെ ഒരു വിവരംപോലും. ഇതു് നേരെ മറിച്ചു ഗുണമുള്ളതാണെന്നു വായിച്ചുവന്നതാണു്. പക്ഷേ നിമിത്തസ്വരൂപം ഗുണമുള്ളതായി, അതുപരിവർത്തനമെന്നു് കൈമുതിർന്നതെന്നു് സിദ്ധമാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടും പലിടത്തുംകൊണ്ടും തോന്നുന്നതാണു്, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം വളരെ മർദ്ദമായിട്ടുള്ളതും, തലമുടി കാർകാശം മോഹമോലാലാ കരുത്തിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് നന്നു് എന്നു് അതീതർ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നേരെ മറിച്ചു്, യുറോപ്യന്മാർ സ്വന്തം വാർത്തയായ കേൾക്കേണ്ടതാണു് പ്രശ്നമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ അഭിപ്രായമേ അതിനുള്ള കാരണം ചിലർക്കു് മറ്റൊരുതാണു്? അതീതയുടെ അഭിപ്രായം സമ്പന്നമാണെന്നു്, ജാതകാലാഭിപ്രായമാണെന്നു്, സീമിതവിജ്ഞാനപ്രസാധനമാണെന്നു് മറ്റും കരുതുന്നവരുമുണ്ടെന്നു് കേൾക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ യുറോപ്യന്മാർക്കു് കേൾക്കേണ്ടതാണെന്നു്, ഉന്നിഷ്ടയാണെന്നെന്നു്, തെളിവാവാമെന്നെന്നെന്നു് മറ്റും വേർത്തു ചെന്നിട്ടു തലമുടിയാണെന്നു്, ഇങ്ങനെ അതു നാട്ടുനടപ്പുസരിച്ചു് അലയാതെ വെച്ചിട്ടുള്ളതും ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ, പലിടത്തുംകൊണ്ടും സമ്പന്നമാണെന്നെന്നു് സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തോടു വ്യതിതിയായി മാറുന്നതു് എളുപ്പമല്ലെന്നു് മാത്രമല്ല, പല അസംകൂലങ്ങളും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് തോന്നിപ്പോന്നതാണെന്നു്. ഈ സമിതിയ്ക്കു്, ചിന്തിക്കാൻ പ്രാപ്തം അധികമായിട്ടു്

നിത്യചരിചിതവര, അതിന്റെ ഗതിയ്ക്കു് അത്യന്തോചിതവുമാകയാൽ, അതിന്നു ഉപേക്ഷിച്ചാൽ എന്തൊരു സ്പന്ദനമുള്ളതുപോലെ തോന്നും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ ദർശനം വൃത്താനുപാസമാണു വരിയ്ക്കുന്നതെന്നു ചാണക്യ, മോക്ഷാകാശിതയിൽ ചിന്തിതപ്രാസം വിട്ടു വൃത്താനുപാസം സ്വീകരിച്ചാൽ, ഒരു കോളീയസ്ത്രീയെ പാരദേശസ്ത്രീയുടെ ഭാഷയ്ക്കു കെട്ടിച്ചാൽ തോന്നുന്നതു പോലെയുള്ള അസ്വഭവസന്ധി. ഇടയാക്കും. എന്നാൽ, സംസ്കൃതത്തിൽ വൃത്താനുപാസം ചിന്തിതപ്രാസംപോലെയു സാർവ്വത്രികമാണോ എന്നു സംശയമാണു്. കേവലവസ്തു കഥനരൂപത്തിലായ് ശ്ലോകങ്ങളിൽ മാത്രമേ കാളിദാസാദികൾ വൃത്താനുപാസത്തെ നിവൃത്തായി ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുള്ളൂ. “അഥ പ്രഭോദ്ധേ മോക്ഷമഞ്ജു” — ഇത്യാദി ശ്ലോകങ്ങളിലല്ലാതെ, “സമുദീനമലഃ” ഇത്യാദികളിൽ പ്രാസഗന്ധമേ കാണുന്നില്ല.

* അപ്യുപനേകോ ഗിരോ മാർഗ്ഗഃ
സുഷുപ്തേഭ്യോ പരസ്തരത്;

തത്ര വൈദർഗ്ഗ്യവശീയാ-

വശ്യേതേ പ്രസംഹിതാമരതഃ

എന്നാരംഭിച്ചുകൊണ്ടു്, അധി വൈദർഗ്ഗ്യം എന്നും ഗന്ധവീര്യം എന്നും സ്വപ്നഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളേ എടുത്തു കാണിയ്ക്കുന്നതിൽ, വൈദർഗ്ഗ്യം കേവലമാർഗ്ഗം

* തന്മിഥ്യല്ലാമരതം പൂഷി-
ജ്ഞാനേനകോശനിരീതികൾ;
സുഷുപ്തിനങ്ങളായ് ‘വൈദ-
ർഗ്ഗീ’യും ‘ഗന്ധവീ’തമാണതിൽ.

(കാവ്യോദ്ദേശചരിതാഞ്ച—സ്വപ്ന)

പ്രധാനവും, ഗൗരവീയം കണ്ണാഞ്ചേറാലേപ്രധാനവും ആകുന്നു. ഈ മാർഗ്ഗപദ്ധതിയിൽ വൈദർഭമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു കിഴക്കേ സഞ്ചാരിയ്ക്കു് എന്നു നിഷ്പ വ്യതിരേകനാചാര്യന്റെ സത്സംബോധനം വരുത്തും. ആദികവിയാരു വാഗ്ദീകിയുടേയും, കാളിദാസന്മാരേയും അല്ലാത്ത മറ്റു നാമങ്ങൾ ഇങ്ങട്ടു ത്തിൽ എന്നിവയ്ക്കു് മാർ. തോന്നുന്നില്ല. “അരോമകി ക്കും സത്സംബോധനാദികളും” എന്നു രണ്ടാമിയമാണു കവികൾ എന്നു ‘വാചസ്പത്യം’ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ, വൈദർഭ മാർഗ്ഗപാതന്മാർ അരോമകികളാണു്. അതിനേതെ ഏതുതന്നെ നിഷ്പന്നിപ്പിച്ചു സഞ്ചാരി വരുത്തിയാലും അവർ പ്രാപിച്ചു കേൾക്കുന്നു. അതിനാൽ, വൈദർഭമാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചാരിയ്ക്കുക എന്നുള്ളതു് അസാധാരണവാസനാലാലുള്ളതാണു് സാധിയ്ക്കുവുള്ളതു്. മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യേ ഉള്ള ഇടത്തോടുകളിൽനിന്നു കിഴക്കേ മിശ്രകവികളും സഞ്ചാരിയ്ക്കുവേണ്ടതു്. കേരളത്തിൽ വാഗ്ദീകി കാളിദാസന്മാരോടു തുല്യനായ ഒരു മഹാകവി അറിയാത്തതുവരെ, കേരളത്തിൽ വൈദർഭമാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചാരി സഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതു സാധ്യമല്ല എന്നു കേൾക്കാവുന്നതു് കേൾക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഗൗരവമാർഗ്ഗത്തിൽ അതിർവരന്മാരോടൊന്നിച്ച് ശബ്ദമാർഗ്ഗം പ്രധാനമാകുന്നു. ഗൗരവന്മാർ—

* “അപ്രാപ്യസമീപത്തിലാക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം വ” എന്നു മണ്ഡി പറഞ്ഞ പ്രകാരം പാദങ്ങളിലും പ്രാസ നിരമം ഇട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ പാദത്തിൽ അനേകം അക്ഷരം ഉണ്ടാകാവുന്നതിൽ രണ്ടാമത്തേതിലേ പ്രാസത്തെയുണ്ടാക്കു മണ്ഡി ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു:—

* പാദപാദങ്ങളിൽ ഗൗരവകവാപ്രാസമുണ്ടാകും.(സ്വ)

§ “ചന്ദ്രേ ശരണിരോത്തമാസേ
 കഥാപ്രസംഗസന്നിഭേ
 ഇന്ദ്രനീലനിഭേ ലക്ഷ്മി
 സന്ധയാത്യദിനഃ പ്രിയമേ.”

ഇതിനാൽ, “ദിനീകാക്ഷരത്തിലേ മാത്രം എന്തു വിശേഷം വന്നുപോയി, ഇന്ദ്രനീലാണുപ്രസംഗമോ മന്ദോന്മേഷം പ്രാസമോ ആവാം എന്തു കാര്യം?”—എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു അവകാശമില്ല.

വേഷഭൂഷാഭികളെല്ലാം നിത്യമെന്നപോലെ പരിഷ്കരിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തിൽ, ലോകാളികൾ സ്വന്തം സ്വസ്ഥമാലക്ഷ്യം കണ്ടിട്ടു യുഗോപയോജനയെ വേഷം സ്വീകരിച്ചാൽ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതിനാൽ, അവരെ കവിതാ രീതിയിലും ചിന്തിക്കാനാകുകയും അർത്ഥമില്ലെന്നതു്, കാലം കഴിഞ്ഞു് ഉപിതമാണെന്നു് എന്നു് സാരമില്ലെന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. നാട്ടുനടപ്പുപോക്കിയെന്നതു് ശരിക്കല്ലെന്നും, കഴിയുന്നതും അതിന്നു പുഷ്പമായി അലസരിയെന്നും ഉള്ള സമീപാലത്തിൻപേരിലാണു് എന്റെ ഗുരുവായ മാതൃലപാൽ ദിനീകാക്ഷരപ്രാസത്തിൽ സ്വസ്ഥമാണെന്നെന്നുപോലും മൊറ്റാൻ തുടങ്ങിയതു്. കേൾവാനുള്ള പ്രദീപികൾക്കു പരിഷ്കരിക്കുകയാൽ പരിഭ്രമമാണെന്നിൽ പ്രകൃതപ്രാസത്തെ നാമർ നിശ്ചേഷ്ടം ഉപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. പരമേശ്വരൻ മുതൽപേക്ഷി ഈ

§ കന്ദുപ്രകലയേപ്പോലെ
 സുന്ദരൻ ശാരദേയവീൽ
 ഇന്ദ്രനീലോപമാ പാടി-
 അഭിനയം വാരിപ്പതായ്.

(കാവ്യാരംഭപരിഭാഷ—സപ)

പ്രാസം രസിയ്ക്കുന്നതായതുകൊണ്ട് അവർ അതിനെ ഈ മട്ടിൽത്തന്നെ ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്തുകൂട്ട. “ഭീതിജാക്കരപ്രാസം ഇല്ലാത്ത പദ്യം എത്രത്തരം സരസമാവിതന്നാവും ഭാഷാശ്ലോകമല്ല” എന്ന് തെളുപ്പർ ശരിയ്ക്കുകയും, യഥാഭാഗം നീണ്ടവയ്ക്കൽ അടിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് കാരണമെന്നതില്ലെങ്കിലും ഭീതിജാക്കരപ്രാസാവലംകൃതവും ശ്രോദ്യവുമായ പദ്യത്തേ “നാലുമാവി” എന്ന് മറുകക്ഷികൾ അടിയ്ക്കേണ്ടവിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ആവശ്യമില്ല. *

* കക്ഷികളായിരുന്നു കേ. സി. യും, ഉള്ളതും ഈ മധ്യസ്ഥവിധിയേ സ്വീകരിച്ചതായിട്ട് ഓരോ ലേഖനം ഏഴതിരിയിട്ടുണ്ട്. കേരളവർഗ്ഗം വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, മധ്യസ്ഥനേയും കക്ഷികളേയും അഭിനയിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു ലേഖനവും ഏഴതിരിയിടുന്നു. ഇതു മൂന്നും ഭാഷാഭിമാനികൾ അവശ്യം വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അവരിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള കേരളവർഗ്ഗം ഭേദലേഖനം മാത്രം ഇവിടെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്ന വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അതാവിതു:—

“ഭീതിജാക്കരപ്രാസത്തേക്കറിച്ച്, കേൾവലുള്ളതും പരമേശ്വരശ്ലോകം തമ്മിൽ നടത്തിയ വാദത്തെപ്പറ്റി മധ്യസ്ഥന്റെ നിലയിൽ എന്റെ പ്രിയഭാഗിനേയനും മുഖ്യതിഷ്ഠനും ആയ ഏ. ബർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ഭാഷാപോഷിണിയ്ക്കുകയല്ല ലേഖനവും, അതിനെ സ്വമേധിയ്ക്ക വാദിപ്രതിവാദികൾ ഏഴതിരിയ്ക്കുക സ്വകൃതപത്രങ്ങളും വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ, ഈ വാദം ഈവിധത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ താത്പര്യം

സഭാഭരണസംഗ്രഹം

മാനവസംഭാവനകളും

ഇപ്പോൾ രാജാജിവിൽ കോയിത്തമ്പുരാന്റെയും, അതിനു സമാന്തിച്ച രണ്ടുകഷികളുടേയും ഉപിതത്തത്തയെ
ഞാൻ അദ്ധ്യക്ഷമായി മാടിനയിക്കുന്നു. കേരവപിള്ള
യുടെ 'സുരേന്ദ്ര' മേഖലത്തിൽ മുമ്പടി എഴുതുന്ന
തിനുള്ള അവസരമാണ് പരമേശ്വരന്റെ പ്രാപ്തമായി
നാത്തകിയും, അദ്ദേഹം അതിനെ കാര്യമാക്കാതെ, ഇദ്ദേഹത്തിൽ
മേൽക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഹരത്തി
നും, സമസ്തലിയും എന്തും യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.
കേരവപിള്ളയും പരമേശ്വരന്റെയും എന്റെ പ്രീതിയും
വായനക്കർക്കും സുഖമായി പാഠ്യമായിട്ടുള്ളവരാണ്.
രണ്ടുപേരും സാഹിത്യസരണിയിൽ പ്രവർത്തിച്ച സമർത്ഥ
യുഗമെന്നതായ പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. സാഹിത്യ
ജ്ഞാനങ്ങൾക്ക് ഐക്യരൂപം വാങ്ങി ഒന്നിരുന്നവർ
പ്രാസം ചെയ്യുവാൻ കേരവപിള്ളയും ഒരു പ്രയാസവും
ഇല്ല. അതുപോലെ തന്നെ നിഷ്പ്രാസകഷികൾ
പ്രധാനമായി ആവശ്യപ്പെടുന്ന അന്ത്യം വർത്തമാനം പര

തേങ്ങയും കൂനയങ്ങയും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഏതു കൊണ്ടു വിചാരിച്ചാലും, ഈ സഭയുടെ അഗ്രാധ്യക്ഷനായ അദ്ധ്യക്ഷിയെന്നതിന് ഇന്ന് പുണ്യമായിരിക്കാൻ മാത്രം പര്യാപ്തം, ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ആ ദയനാല്പാത. ഒരുവനും ഇല്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ, എല്ലാവരും എന്നോട് യോജിക്കുന്നു എന്ന്, പ്രോഗ്രാമിലേ നടപടിക്കുറിച്ചതെന്ന വീക്ഷണമുണ്ട്. അതിനാൽ ഗുരുപാദങ്ങളുടെ ആജ്ഞയെ അനുവർത്തിക്കുന്നതിന് മാത്രം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, അതാണ് ഈ സ്ഥാനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നത്. വേദാന്തത്തിൽ ഭാരതീയരായും, ഇതിലേക്ക് എന്തെങ്കിലും അവകാശമുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ പുണ്യവിശ്വാസം. എന്നാൽ, ഗുരുപാദങ്ങളുടെ എന്നേ ഈ മേലാധ്യക്ഷക കാര്യങ്ങളിൽ ഉള്ളതിലധികമായി ഒരു ഭാഷാകവിതയുടെ പ്രതികളിപ്പം കാണുന്നതുമാത്രം. ഈ സ്ഥിതിയിൽ കേരളത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്നതായാലും ഇതിൽ ഈ വാദം ആരംഭിച്ചതും, അതിനെ കാര്യമായി കരുതി എഴുതുകയുണ്ടായ പ്രതിനിധിയായ പാദമേലം റെഡ് ഉത്തരം പറഞ്ഞതും ആദ്യമുള്ളതല്ലാതിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ “ഭാഷാഭാഷിണി”യിൽ “മധ്യധർമ്മ” (ഇത് ഈയിടെ ദിവസ്സതനായ മഹാകവി—കണ്ണൂർ ആണ് വാസ്തവത്തിൽ. പ്രാധാന്യം) എഴുതിയിട്ടുള്ള അത്ഭുതം ഏകദേശം ഉപസ്ഥാപനം കേരളത്തിൽ വാഴിച്ചിട്ടില്ലാത്തതല്ല. പക്ഷേ അതിൽ ഭാഷാഭാഷിണിയിന്റെ പുനരഭിപ്രായപ്രസ്താവത്തിൽ കേരളത്തിലെ മറ്റൊരു കവിതാപരീക്ഷയിൽ കേരളത്തിൽ ഒന്നാമതായ വാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ഈയിടെ, ഭാഷാകവിതയ്ക്കു പുണ്യമായിട്ടായ ഉന്നയ്ക്കു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അവസ്ഥ

വേണ്ട കെട്ടിയുണ്ടാക്കി, നിഷ്പക്ഷമായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രമായ ശിഷ്യവാത്സല്യമോ, “വഥാനേ സ്വശിഷ്യ.....” ഇത്യാദൃഭിര്യഭേദാഭിനയികളേ ഒന്ന പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാമെന്നുള്ള കെട്ടുതുറന്നതോ,—

“ബോധിയ്ക്കുന്നതിനും നിരോധിക്കുകയും

പ്രാപ്തമാകുകയും ചെയ്യുന്നതും

ബോധിയ്ക്കുന്നതയിൽനിന്നു വേർതിരിയുകയും

പ്രാപ്തമാകുന്നതയിൽനിന്നു വേർതിരിയുകയും

ബോധിയ്ക്കുന്നതിനെത്തുടങ്ങി ഗതവ്യം

ചെയ്യുന്ന പാതയെക്കണ്ടു

ബോധിയ്ക്കുന്ന തമാസി തര തരി സമ-

സ്ഥാനത്തു ചാക്കു കെട്ടി?”

എന്ന ജാതാശങ്കയുള്ളതിൽ പ്രയോധിച്ച ഉപദേശത്തിൽ, തൃശ്ശൂർവെട്ടു നടന്ന പരീക്ഷയിൽ പരമേശ്വരൻ പ്രഥമസ്ഥാനവാഹനമായിത്തന്നെ എന്നുള്ളതു വിസ്മയകരമാകുന്നു. ആധുനികജാതാശങ്കാഭിനയിൽ എത്രയും ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു വഥാനഭേദമാണ് പരമേശ്വരൻ ആരോഹണം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നതെന്നുള്ള വസ്തുത കേൾക്കുകയും, തത്കാലം സ്വപക്ഷസ്വയന്തസ്വതന്ത്രതാവാലിരിയ്ക്കാമെന്നിരിക്കെ, വിസ്മയിച്ചതു നന്നായില്ല. മേലിൽ ഈ രണ്ടു പ്രശ്നമകവികളും ഇതിനു മുൻപ് ഉണ്ടായിരുന്ന ചോദ്യമാനമെന്തിനുള്ളതെന്ന അന്വേഷം പ്രദർശിപ്പിച്ചു, മഹാകവി അങ്ങിങ്ങുതൻ രാജാക്കന്മാരുടെ മുമ്പിൽ എഴുതിയിരുന്നതുപോലെ, വ്യക്തവാദങ്ങളോടു കൂടിയ സമരംകൂടി കവിതയെഴുതിയപ്പോൾ വിനിയോഗിച്ചതെന്നു ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.” (പ്രസാധകൻ)

ശക്ത സ്വയം അനുഷ്ഠിച്ച കാണിയ്ക്കുകമെന്നുള്ള ഒരു വിനോദോപമോ, ഭാഷാപരിഷ്കരണവിഷയത്തിൽ ഞാൻ ചെയ്തവയെന്ന വ്യവസ്ഥയോടു പ്രകടമായി അഭിനയിച്ചു എന്നേ അതിൽ ഒന്നുകൂടി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു മെന്നുള്ള കരുണാവിധാസമോ—എന്താണുദ്ദേശ്യമെന്ന് ഉത്പ്രേക്ഷിയ്ക്കുന്നതിന് ഞാൻ ശക്തനാകണമിട്ട്, എന്തായാലും, ഇത്യാദിമേളയുടെ സന്നിധാനമുള്ളതിനാലും, സ്വയംപ്രകാശനായ സൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ ജലാശയകനായ ചന്ദ്രനിൽ പതിക്കു ചില സമയം അന്ധകാര നിറമെന്നതിന് ശക്തങ്ങളാകുമ്പോലെ, ഇത്യാദിമേളയിൽനിന്നും പ്രതിഫലിച്ചിട്ട് എന്റെ ഉത്താനവും മറ്റൊരനുള്ളതും ഉപയോഗത്തിനായിത്തീരുകമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്താലും ഞാൻ നല്ലവണ്ണം ചെയ്തുകൊടുത്തുകൊള്ളുന്നു.

ഭാഷയുടെ തത്കാലസ്ഥിതി ശോചനീയമാണെന്ന് ഇപ്പോൾ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പാകക്കുറവുണ്ടുണ്ട്. മാധികപത്രങ്ങൾ ഓരോന്നും പ്രത്യേകിച്ചു ഈ സജ്ജതിയെപ്പറ്റി പ്രതിവാദം പ്രസക്തിയുണ്ടാക്കുന്ന മാത്രമല്ല, അപൂർവ്വം ഒന്നോ രണ്ടോ എണ്ണമൊഴികെ, ഓരോന്നും സ്വയംതന്നെ ഭാഷയുടെ ശോച്യാവസ്ഥയ്ക്കു് ഉദാഹരണമായിത്തീർന്ന്, അനുഭവപ്പെടുന്നതിന്നായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു് വരുന്നു. സഭകൾക്കോരും, ഭിക്ഷുക്കൾക്കും പാശികളായ സന്യാസന്മാർ, ഭാഷയുടെ ചലപ്രകാരമുള്ള വൈകല്യങ്ങളേ എണ്ണിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയെ ചരിത്രരചിപ്പാൻ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു് ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കു് മാറ്റാക്കുന്നതല്ല പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവെന്നുണ്ടു്. സ്വയംഭാഷാമേഖലയെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചാരം

വയസ്സുവാൻ നിർവ്വാഹമുള്ള എന്നു കണ്ടിട്ട്, ജനഹിതൈകത്വാനുഷ്ഠിതായ നമ്മുടെ ശവർണ്ണങ്ങളും മലയാളഭാഷയേ അടിവർദ്ധിപ്പിച്ചുനന്നിച്ച് അനേകം എപ്പോഴുകൾ ചെയ്തവയന്നു. എന്നുവെങ്കിലും, ഈ സമയത്തെ തന്നെ മൂന്നുപേരും സിക്രട്ടറിയുടെ റിപ്പോർട്ടിനുപകരം അതിശോചനമായി നടന്നത്, നാനാതു വാഗ്വാദങ്ങളിലുള്ള മലയാളീജനസമുദായത്തിന് ഈയിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാഷാഭിമാനത്തെ മെളിപ്പെടുത്തുന്നതോടുകൂടി, ഭാഷയുള്ള കൈകൾക്കുമേലും പൂർവ്വികമായിരുന്നു. ആയതിനാൽ, ഇന്നും ശൈശവവായസ്വ കവിതയിട്ടിപ്പാതെ ഇരിയ്ക്കുന്ന ഭാഷാഭാഷീകളാലായിരുന്നു കോമളസുഷമാകയാൽ ഇളയ ശീലത്തിൽ പിടിക്കപ്പെട്ടുള്ള ഇല്ലാത്ത ഭാഗങ്ങളെ ആശങ്കയാ, ഭാഷാഭാവത്തോ വികിന്തിച്ചു ഭേദമാക്കി, അതിനെ തഥാഭാവി ഭാഷാഭിപ്പിച്ചു, യൗവനോല്പാദനത്തിന് പാത്രീകരിയ്ക്കുവാകന്ന ഈ സമയത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം.

ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിറവേറുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആലോചിയ്ക്കുമാർച്ച്, ഇവിന്നേത്തന്നെ 'പ്രാവിന്ദ്' ഇട്ട് ഒരു വിഭാഗിയ്ക്കുന്നതു യാതൊരു സൗകര്യവും ആയിരിയ്ക്കും.

൧. മലയാളത്തിലേയും ഭാഷാഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറ്റ് ഭാഷാഭാവങ്ങളെ ഈ ഭാഷാഭാവം, ഇന്നവ എന്നു കല്പിക്കുന്നതു പരിശുദ്ധീകരിച്ചു നീക്കുന്നതിലും, ഭേദഭേദം, അവിഭേദം, പരിചയഭേദം, സമ്പ്രദായഭേദം, പക്ഷപാതം മുതലായ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും, മാനദണ്ഡം വിധി സമയം ഇതേ അറിയിച്ചു എന്നു വന്നേയ്ക്കാം. ഒരു ഭാഗത്തും എന്റെ വിവരണത്തോ വിരോധപ്പെട്ടുള്ള.

അർത്ഥക്കുറവുണ്ടെന്നും, 'വില്പ്'കളെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു പോരുന്നതും, തമിഴ്നവയന്മാർക്കുമാർ 'കേരള'കളെന്ന സംജ്ഞയെഴുതിത്തന്നതും ആയ—രം, ര്, ന്—എന്നിവയെ, കല്യാപ്രകൃതിയിൽ രണ്ടിന്നും, വിശേഷത്തു ശിരിയായും വിശേഷത്തു ദൃഢമായും ഉച്ചരിയ്ക്കേണ്ടതെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ വിവാർ യോജിക്കാതെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. ഈവക വിശേഷവസ്തുതികളിൽക്കൂടി പ്രത്യേകിയുപാതിയെ പക്ഷമകെ വിശദീകരിച്ചു സമയമോന്നു വിനിശ്ചയിച്ചാൽ വിർദ്ധനായിപ്പോകുന്നവന്നാൽ, ഹൃസ്വകലാപങ്ങളാൽ അനാജനങ്ങളായി പരിവർത്തനം, പക്ഷം വെക്കുന്ന പ്രത്യേകിയും, ന്യായങ്ങളും തോന്നിയ്ക്കും.

൨. ഉച്ചരി നാദീവ്യതിയ്ക്കു വെക്കുന്ന വഴിയെ നിശ്ചയിച്ചുവെക്കുക. ഒരു കാലം സാധിയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു മാർഗ്ഗങ്ങൾ അനേകം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. അവയിൽ വിശദ്ധ ഏതൊരു വ്യക്തിയാണെന്നുവന്ന പക്ഷംവഴികളായിരിയ്ക്കും. പരിവർത്തികൃത്താലും, സമാവേശാലും സർവ്വകാരണാലും എളുപ്പത്തിൽ വിചാരിച്ചുകൊള്ളുന്നതായ ഒരു ഇ-വഴികൾ വിശദകു അറിവാൻ പാടുള്ള ഏതൊരു വാദം. അതിനാൽ ആ വഴികളെപ്പറ്റിയും, നാനാഭേദഗണനാലായ ചാമ്പ്യസമാജികന്മാർക്കു ഈ സഭ തന്നെ ഒരു വിചാരിച്ചു ചെയ്യുന്നതു തക്കതാകുന്നു.

൩. സമയമകെ മുൻയോജനങ്ങളിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള നിശ്ചയങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും പരിവർത്തനങ്ങളായെന്നും, 'വിശദീ' ഇതുവരെ ചരലാവുമെന്നു ലഭിക്കാതെ വരാനുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ സമയമകെത്തന്നതും ആലോചിയ്ക്കുക.

൧. മുൻനിശ്ചയങ്ങളിൽ ഏതെന്നെ ഏതെങ്കിലും പരിഷ്കരിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിയ്ക്കുക. ഒരു വർഷത്തിനിടയ്ക്കുള്ള പരിവേഷത്താൽ, അനന്തരമായി നിശ്ചയങ്ങളുടെ തൊരൊമ്പരത്തൊക്കളിൽ ഈ മറ്റൊരു അർദ്ധം അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വരുവുവാതാണല്ലോ.

൨. സമയകാലാവസ്ഥകളിൽ ഫിഡൽ നടത്തുവാൻ വേണ്ടി എപ്പോഴുകൾക്ക് ഉറപ്പു പോരായ്മയാൽ, പല തരം കാര്യങ്ങളും നേരിടുന്ന എന്ന്, സ്ഥിരനികൃതി വളരെ വ്യസനത്തോടെയും സമുദായത്തെ നിശ്ചിതപ്പെട്ട് ഒരു യുക്ത സജ്ജനിയോടുകൂടി ആശീർവ്വദിയ്ക്കുക. ഇങ്ങനെ സഭാപ്രദത്തേ അനേകവിധമായി പിരിച്ചുകാണിയ്ക്കാവുന്നതാകുന്നു.

നാനാഭേദങ്ങളിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ള മനുഷ്യസമാജികന്മാർ ഇന്നത്തെ ഇന്ദ്രിയ പ്രതിരോധം ശേഷം, സ്ഥലത്തേ നിർദ്വാരകസംസ്കാരത്തിന്റെ സാധാരണവാരാകുകയാണെന്നും, നിഷ്പക്ഷസംഭാവനാകുകയാണെന്നും ഫിഡൽ ഷിപ്പു സർവ്വസംസ്കാരമേറാത്തവരുമായി ഉള്ളതാകുന്ന മനോവികാസത്താലും വിനോദസുഖം നേടുകയോക്കുന്ന സാഹചര്യം, ഇന്നു വേദത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കാൻ ഉത്സാഹം തോന്നാതെ സന്നദ്ധതയോടെയില്ലാത്ത വിശ്വാസിയുമാകുന്നു. അതിനാൽ ഇന്നു നാം ചെയ്യേണ്ടത് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം കൈമാറ്റം വെച്ചിട്ടുള്ള സഭാ മന്ത്രിയുടെ അനുഭവം നാം ആകുന്നു. ഇതിനെയും നാം അഭികന്മാർക്കു തുടങ്ങേണ്ടതെല്ലാം തന്നെ നാം നിർദ്വാരകസംസ്കാരമാർഗ്ഗത്താലും നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടിയിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

VIII

ഉച്ചാരണം

എല്ലാമെഴുത്തുകളിലും ശബ്ദങ്ങളെ വ്യക്തമായി ഉച്ചരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. അദ്ദേഹങ്ങൾക്കു ഉച്ചരിക്കേണ്ടുന്ന ശബ്ദം, ഒരു മങ്ങിയ ചീപമെന്നപോലെ പല പലതരങ്ങളെ അടിച്ചൊത്തും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതും ഉച്ചാരണാനിശ്ചയത്തിൽ അഭാവമുള്ളതല്ല. എന്നാൽ, അങ്ങനെയൊരു പാഠ്യകാലത്താണു്, വൈലക്ഷണ്യമുൾക്കൊള്ളാം പ്രാബല്യം. മനുഷ്യന്റെ ശരീരവ്യവസ്ഥയെക്കണ്ടാലോലെ, അങ്ങനെയൊരു ഉച്ചാരണമുൾക്കൊള്ളുന്നവനും, വൃത്തിയും വെറുപ്പും, തീക്കറും വടിയും എല്ലാം അറിയില്ലെന്നതു താഴെത്തന്നെത്തന്നെ ഉള്ള, സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകിൽ ശാസ്ത്രപരമായ നിശ്ചിതമായി ചുരുക്കം ശബ്ദങ്ങളെ വരകളെക്കൊണ്ടു ചുറ്റിച്ചു വിവിധരൂപം എഴുതി സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ വന്നതിനുമേലേ ഒരു ഭാഷ പ്രാബല്യം നിലയിൽ പ്രവേശിച്ചതായിപ്പറയാം. ഈ അപരമായ ഉച്ചാരണം, ഉച്ചാരണങ്ങളെല്ലാം പ്രതിഭിന്നം പ്രതിഗ്രാമരൂപം ഭേദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഉച്ചാരണത്തിന്നു് ഏകദേശത്തെക്കണ്ടിട്ടു, സംസ്കൃതത്തിന്റെ ചുരുക്കനാമധേയം നോക്കുക. കൈരുകി സംസ്കൃതമെന്നും, കൈരുകിസംസ്കൃതമെന്നും സംസ്കൃതത്തിന്നു് ഒരു വകഭേദമുണ്ടു്. വേദങ്ങളിലും ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലും കാണുന്ന ഭാഷയാണു് കൈരുകിസംസ്കൃതം; കാളിഭാഷാഭിജ്ഞികൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് കൈരുകി.

ഭാരതാ വേഷത്തിലും വിവക്ഷണങ്ങളായ ചില ഉച്ചാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ, 'ഗ'കാരത്തെ 'ഉ'കാരമായും 'വ'കാരത്തെ 'ഉ'വ്കാരമായും ഉച്ചരിക്കുന്നു. യജുസ്സിൽ, 'ക' പലവിധി എന്നതിനെ 'കവ' പലവിധി എന്ന വിവർത്തനം ഇഷ്ടീഷിരേ II എന്ന അക്ഷരത്തിന്റെ ഉച്ചാരണം വേണം; അതുപോലെ അനുസ്വാരത്തെ 'ഗ്' എന്നപോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു. 'അഗ്നി' മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിൽ 'ഗ'കാരത്തിന് മുൻപേ ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട ശബ്ദം കേൾപ്പിക്കുന്നു. ഈ വക വൈലക്ഷ്യങ്ങളെ എല്ലാം നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ, വേഷത്തിലുള്ള ഭ്രാന്താധികൃത്താൽ ക്ഷണപ്പെടുത്തി, ചരിച്ചേരിച്ച്, ഉച്ചാരണശാസ്ത്രങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു 'പ്രാതിശാബ്ദങ്ങൾ' എന്ന പേർ പറയുന്നു. 'പ്രതിശാബ്ദം' (= ശാബ്ദതോരം) ഉള്ളതു് എന്നുള്ള പേരിന്റെ വ്യത്യാസത്തിലാകയാൽ ശാബ്ദങ്ങളിലും ഉച്ചാരണങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്ന എന്ന നമ്മോടു വിളിച്ചുപറയുന്നു. മലങ്കിക സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ വക അദ്ധ്യവസ്ഥകൾ യാതൊന്നും തന്നെ ഇല്ല.

പ്രാഥമ്യവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ച ഭാഷയെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ അക്ഷരവ്യക്തിയ്ക്കു പുറമേ ദൃഷ്ടിവശത്തുണ്ടെന്ന മറ്റൊരിനം, ഇഷ്ടീഷിരേ 'ആക്സന്റ്' (accent) എന്നു പറയുന്ന യന്ത്രഭേദമാകുന്നു. ഒരു പക്ഷേതിൽ അനേകം അക്ഷരം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, എല്ലാത്തിനേയും ഉച്ചരിക്കുന്നത് ഒരു ബലത്തിലല്ല; പ്രധാനപ്പെട്ട അക്ഷരത്തെ മാത്രം ഒരു തീവ്രമായ യന്ത്രത്തോടുകൂടി ശബ്ദിക്കുന്നു. വിഭക്തികളിലും മാറ്റം, ഒരു 'പ്രകൃതി'യിൽ പല 'പ്രത്യയ'ങ്ങൾ ചേരുകയാണു്. അപ്പോൾ ആ വിഭക്ത്യ

നമ്മളേ ആ പ്രകൃതിയുടെ രൂപഭേദങ്ങളെന്ന് പറയുന്നു. ഇതിൽ പ്രകൃതി ഭേദിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ട് പ്രധാനമെന്നും, പ്രത്യയങ്ങൾ അപ്രധാനങ്ങളെന്നും വരുന്നു. ഈ ഭാതിരി സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രകൃതിയേ അധികം ബലപ്പെടുത്തിയും, ശേഷമം അവയ്ക്കു ബലം കുറച്ചും ഉച്ചരിയ്ക്കണം, ഇതാണ് യഥാർത്ഥം. ഇതു മലയാളത്തിൽ ഇല്ല. ഇങ്ക്ലീഷ് മൂലമായ യൂറോപ്പിലെ ഭാഷകളിൽ ഇതിന് വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. യഥാർത്ഥ സ്വരത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരു സ്വരത്തിലേയ്ക്കു മാറ്റുന്നതുകൊണ്ട്, ഇങ്ക്ലീഷിൽ നാമം ക്രിയയായി മാറുക മാത്രമല്ല, അത്ഭുതമെന്ന കിലപ്പോൾ ഭേദിച്ചുപോകമെന്ന്, വായനക്കാരിൽ ആശ്ചര്യ വിദ്യ അത്ഭുതിയവയ്ക്ക് അറിയാമല്ലോ. ഈ യഥാർത്ഥമെന്നത് ഇല്ലെങ്കിലും, സംസ്കൃതത്തിൽ ഇതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വേറെ ഒരു വിശേഷവിധിയുണ്ട്. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഉച്ചരിയ്ക്കുമ്പോൾ അക്ഷരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരേ സ്വരത്തിലോ; പ്രധാനഭാഗത്തെ ഉയർന്ന സ്വരമായിലും, അപ്രധാന ഭാഗത്തെ താഴ്ന്ന സ്വരമായിലും ഉച്ചരിയ്ക്കണം. ഒരു ശ്രുതിവെച്ചുകൊണ്ട്, പ്രധാനത്തെ മേൽസ്വരത്തിലും, അപ്രധാനത്തെ കീഴ്സ്വരത്തിലും ആണു ഉച്ചരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതിന് ഉദാത്താദാത്തസ്വരീകങ്ങൾ എന്നു മൂന്നു ഭാതിരിയിലുള്ള 'സ്വരം' എന്നു പേർ പറയുന്നു. സ്വര ഭേദമെങ്കൊണ്ട് അത്ഭുതമേവം വരും. ഇപ്പോൾ 'ലോക നാഥൻ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു 'ലോകത്തിന്റെ നാഥൻ' എന്നു "തത്പ്രത്യക്ഷനും", ലോകം നാഥനായിട്ടുള്ളവൻ എന്നു "ബഹുവ്രീഹി"യും ആവാം. ഈ ഭാതിരി സ്ഥലങ്ങളിൽ, സമാസഭേദത്തെ കാണിയ്ക്കുന്നതു സ്വര ഭേദമാകുന്നു. ഈ ഭേദമാലോചിയ്ക്കാതെ ഒരാൾ യാതൊ

ചെയ്യുപോൾ, 'ഇന്ദ്രശത്രു വർദ്ധസ്വ' എന്ന മന്ത്രത്തിലേ 'ഇന്ദ്രശത്രു' എന്ന സമാസത്തിന്റെ സ്വരം പിഴച്ചു ചുരിയ്ക്കുമ്പോൾ വിപരീതഫലം ലഭിച്ചു എന്ന് ഒരു ഉപാഖ്യാനവും പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ, 'പാണിനി' ലോകത്തിലും സ്വരം വിധിയ്ക്കുന്നതെങ്കിലും, ലൗകികസംസ്കൃതത്തിൽ സ്വരം ലുപ്തമായിപ്പോയി. ലോപിയ്ക്കാനുള്ള കാരണം ശ്രമവൈകല്യവും, കവികളുടെ ശ്ലേഷഭ്രമവും ആയിരിയ്ക്കും. ഇവിടെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്റേ കാണിച്ച 'ലോകനാഥ'ശബ്ദം തന്നെ ഒരു കവി ഇപ്രകാരം പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

* "അനന്ത ച തപഃ ച രാജേന്ദ്ര!
ലോകനാഥാവോവചി;
ബഹുവ്രീഹിരഹം രാജൻ!
ഷഷ്ഠീതത്പുരുഷോ ഭവാൻ."

ആദികാലത്തിൽ ഇഷ്ടഭീഷിലേപ്പോലെ യുദ്ധഭാവം സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിയ്ക്കും. "ഭോയ ച്യുത" എന്നിടത്തേ 'യ'കാരത്തെയും, മറ്റു ചിലേടത്തേ 'വ'കാരത്തെയും ലംഘ്യപ്രയത്നമായ ചുരിയ്ക്കേണ്ടതേ 'ശാകടായനൻ' ആദിപ്രായപ്പെടുന്നതെന്നു 'പാണിനി' ഒരു സൂത്രം (ശ്യാൻലുപ്യപ്രയത്നാത്തശാകടായനസ്യ) വിധിച്ചുകാണുന്നു. മറ്റൊരങ്ങം ഈ സജ്ജതിയേ പാണിനി തണിപ്പുകാണാത്തതിനാൽ, പാണിനിയ്ക്കു മുൻപു

* അനന്തം ഭവാനം, രാജാവേ!
രാജാഭ്യം ലോകനാഥരാം;
ബഹുവ്രീഹിസമാസം ഞാൻ
ഷഷ്ഠീതത്പുരുഷൻ ഭവാൻ. (പ്രസാധകൻ)

തന്നെ യതദർഭം എന്നതു സംസ്കൃതത്തിൽ ക്ഷയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇനി ഒരു സദൃശി ആലോചിച്ചാണുള്ളത്; ഉച്ചാരണസമ്പ്രദായം—ബാണി അല്ലെങ്കിൽ ഈണം—ആകുന്നു. ഓരോ ഭാഷക്കാർക്കും ഉച്ചരിയ്ക്കുന്നതിൽ ഓരോ വിശേഷവിധികളുണ്ട്. അതിനാലാണ് ഒരു തമിഴർ മലയാളം സംസാരിയ്ക്കുമ്പോൾ, അതിൽ 'തമിഴ്' ഉച്ചാരണമുണ്ടെന്നു നാം പറയുന്നത്. ഇതുപോലെ നാം സംസാരിയ്ക്കുന്ന ഇങ്ളീഷിൽ എന്തോ ഒരു മൈതന്യമുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ളീഷുകാർ പറയും, മൈതന്യമുള്ള ഭാഷകളിൽ ഇല്ലാത്തതുമില്ല. എങ്കിലും അതിനെ ഉച്ചരിയ്ക്കുന്നത് അതതു ഭാഷയുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ അനുസൃതമായി വേണം. മറക്കരുത് എന്ന് പറയുന്ന 'കഥകളി'കൾ തമിഴിലും മലയാളത്തിലുമുണ്ട്. എന്നാൽ, തമിഴർ അവയെ മലയാളികളേക്കാൾ പൂർണ്ണമായി ഉച്ചരിയ്ക്കാതെ, മറക്കുകയും മറക്കുകയും (ഗദ്യരചന) മദ്ധ്യമുള്ള ഒരു ശബ്ദം കൊടുക്കുന്നു. അതിനാലാണ് തമിഴിലെ 'പാലനി' എന്ന മാസസംഭരണയെ ഇങ്ളീഷിൽ എഴുതുമ്പോൾ, Panguy എന്ന് കാണുന്നത്.

ഒരു ഭാഷയിലുള്ള അക്ഷരമാലയുടെ സ്വഭാവമേറ്റും, ആ ഭാഷ സംസാരിയ്ക്കുന്നവരുടെ ഉച്ചാരണസമ്പ്രദായത്തിന് നിശ്ചയിതമായിത്തീരും. അദ്വൈതൻ നാവിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ മിശ്രവും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയെ സംസാരിയ്ക്കുന്നവർക്ക് എത്ര വിശേഷമായും അഭ്യസിയ്ക്കുന്നതിന്നു ശ്രമം കാണുകയില്ല. ഈ സദൃശിയിൽ മലയാളികൾ ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്. ആദ്യ

ദ്രാവിഡഭാഷകൾ രണ്ടിലും ഉള്ള ഭാഷകൾ മലയാളത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ, കേരളീയാക്കുരമാല പരിപൂർണ്ണപ്രായമാണെന്നു പറയാം. നാം കേട്ടിട്ടുള്ള ഉച്ചാരണങ്ങളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ എണ്ണമേ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാതെയുള്ളൂ. മലയാളികളുടെ ഉച്ചാരണലാലവും, പള്ളിത്തുടമ്പോലുമാകാം അനുവാദിഭവമാണു്.

ഭാഷയുടെ വൈലക്ഷണ്യങ്ങൾ അതുകളെ ഭൂപരമായിത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്റെ ഉച്ചാരണശക്തിയോത്തന്നെ പ്രായേണ ബാധിയ്ക്കുന്നു. ഓരോന്നിലും വകാരുമെല്ലാം ചെറുതാണെന്നും, ഈ സമൂഹത്തിൽ ധരിച്ചിരുന്നിട്ടും, എന്തിന്നു് ഒരിയ്യൽ ഭൗതികനേരത്തേ മനഃശ്ലേഷത്തിനിടപെടാതി. ഞാൻ ഒരു സംസ്കൃതകാവ്യം വായിച്ചു കയറിയെന്നു. അതിലൊരു ശ്ലോകത്തിൽ “വധപാ” എന്നൊരു പദം എന്തുവിധമൊക്കെ ത്രാളിച്ചാലും അനവധിയ്ക്കുകയല്ലെന്നായി. ഞാൻ ‘മോന്നപടി ചേക്കാൻ’ ചേർന്നി വളരെ സ്വാഗതാശങ്കയെ ചെയ്യുന്നോക്കി; ഒരു കൊല്ലം ഫെരിച്ചിട്ടു! അപ്പോഴാണു് ആ പദവും ‘കൽക്കട്ടാ’യിൽ സാമ്യപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ എന്നുള്ള രാശി എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചതു്. ഉടനെ എല്ലാം ശരിയാകയും ചെയ്തു. ശബ്ദം “വധപാ=വധവിച്ചിട്ട്” എന്നല്ല; “വധപാ=വധവിനാശം” എന്ന വ്യക്തമായിത്തന്നെ തീർന്നുവെന്നു്!

തദിദനാമ ഒരു ശിഷ്യനും ഇതുപോലെ ഒരിയ്യൽ എന്നൊരു കറച്ചനേരത്തെയും ത്രാളപ്പെട്ടതുകണ്ടാതി. ഇത്തരം ‘മുധാ’ എന്നുള്ള ശബ്ദമായിരുന്ന ശ്ലോകം അർത്ഥശീർഷ്ണം. ശിഷ്യൻ അതിനെ വായിച്ചപ്പോഴൊക്കെയും, ‘മുധാ’ എന്നതന്നെ വായിച്ചു. ഒടുവിൽ,

ശിഷ്യന്റെ കൈയിൽനിന്ന പുസ്തകം വാങ്ങി ഞാൻ തന്നെ വായിച്ചതിന് മേലേ എനിയും വാക്യം അന്വയിച്ചതും പറയാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. മേലാൽ ഈ മാതിരി വ്യാഖ്യാനത്തിന് ഇടവരാതിരിപ്പാൻ ഞാൻ ഉടൻതന്നെ കരുതൽ ചെയ്തു.

* “ശ്രീമാധവം ജേത ഭോ ഗതധാധിത്രയം” എന്നൊരു ശ്ലോകപാദം നിർദ്ദിഷ്ട്, ഇത്രയും ശരിയാക്കിട്ട് ഉച്ചരിച്ചുനായതിന് മേൽ പഠിച്ചാൽ മതി എന്ന ഞാൻ ആയാളോടു പറഞ്ഞു. ആ വിജയാൽ ചിന്തിച്ച് ഈ പതിനാലക്ഷരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എത്ര അബദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി എന്ന്, അങ്ങനെയും ഈശ്വരനും മാത്രമേ അറിയാവൂ! ഈ കഥ ഭാർജ്യയ്യമ്പോൾക്കുടിയും എനിയും ചിരി അടക്കവയ്ക്കാതെ വരുന്ന് എന്തിന്— ഒരു വാരം തുളിച്ചതിന് മേലേ അന്തർക്ക് ആ പാദം ഒരു തവണ വേണ്ടുവണ്ണം ഉച്ചരിച്ചാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ചരാതിചരങ്ങളും ഉദയോഷങ്ങളും കലർന്നു വരുന്നിടത്തു ശിഥിലങ്ങൾ ഉദ്യാരണത്തിൽ ദ്രവങ്ങളായിപ്പോകാവുന്ന താണൊരുമതിലേയ്ക്ക് “മിത്രധൂക്, മിത്രധൂഗ്, മിത്രഭൂഘ, മിത്രഭൂഘ” —എന്നുള്ള റ്റിലുരുപവും “ചന്ദോപിനീതഃ ശരീ പരഷ്വ സോദേഹിതി വാമഗ്ധം” എന്നുള്ള ‘വാത്തിക’വും ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്.

മലയാളികൾക്കും ഇതുപോലെ ചില വൈകല്യങ്ങൾ ഇല്ലെന്നില്ല. അവർ ‘ചന്ദന’ത്തേ ‘ചന്ദന’യും ‘ഗണപതി’യേ ‘ഗണപതി’യും ആക്കുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ, ‘ഉപ’സാഹം’ അല്ലാതെ ‘ഉത്സാഹം’ ആകട്ടെ

* സേവിയ്യൂണാ ഗതധാധാനദേവനേഞ്ഞാൻ.

മിശ്ര. അവർ, 'ആനേ മുക്ക്' എന്ന പദാണിനിസ്സത്രത്തെ 'ആനേ മുക്ക്' എന്ന ഉച്ചാരണവുമായ ശാസ്ത്രീയാർ വിവിച്ചു പോകും. മലയാളത്തിലേ ഉച്ചാരണത്തിൽ പേറെ ഒരു കൈവഴിയുണ്ടല്ലോ, 'ട'കാരത്തെ 'ഉ'കാരമാക്കുകയാണു്. 'സബ്രാക്' എന്ന സംസ്കൃതം, ഭാഷയിൽ 'സബ്രാൾ' (ബ്) എന്നായിത്തീരുന്നു. ഇതിന്റെ ആഗമം ഒന്നാലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. വൈദികഭാഷയിൽ ജഗദപ്രകാരം 'ഡ'കാരത്തിന് 'ഉ'കാരമാണു പറയുന്നതെന്ന് ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. 'സബ്രാക്' മുതലായ 'ട'കാരത്തെ ശബ്ദമാക്കുകയും വാസ്തവത്തിൽ 'ഡ'കാരമാണെന്നും, 'ട'കാരോച്ചാരണം അവസാനത്തിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നും സാമ്പ്രതവ്യാകരണംകൊണ്ടു നമുക്കറിയാം. ഈ വലിപ്പത്തിൽ, കേരളത്തിലേയ്ക്കു വന്ന ആദ്യന്മാർ, വൈദികകാലത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ പിരിഞ്ഞുപോന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്നു വരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ജഗദപ്രതിലുപിത വിവക്ഷണോച്ചാരണം കേരളത്തിൽ മാത്രം ഖരകീകസംസ്കൃതത്തിൽക്കൂടി ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നതിന് എന്തുപത്തി പറയാം? എന്നാൽ, ഇതു പ്രധാനപ്പെട്ട സജ്ജതിയാകയാൽ പ്രത്യേകമായി വിചാരണ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

IX

അരയുകാരൻ

പാലധിതർ * ആർ. വി. കൃഷ്ണമംഗലാചാര്യരുടെയും അമ്മാലാക്ഷിണിയിൽ വിധ്വസിച്ചും, ധനവിലേ 'രഞ്ചിനി'യിൽ സർഗ്ഗാരിച്ചും എഴുതിയിരുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളും, അതിപാപി രഞ്ചിനിയുടെ അഭിപ്രായവും മനസ്സിലാക്കി വായിച്ച്, താത്പര്യം ഗ്രാമീണവൃന്ദനിക്കത്തോളം ഗ്രാമീണി.

ആ രേഖനം വായിച്ചാലുടൻതന്നെ കേരളപാണിനീയകാരൻ 'രഞ്ചിനി'യുടേതെന്ന കരുതോരണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതിരിയ്ക്കുകില്ലെന്നും, ആ അനുഭാവമേഖലത്തിൽത്തന്നെ, വിവരങ്ങൾക്കാരെന്ന സാധി ചിട്ടയൊന്നിലും, ഈ അന്ത്യപാലത്തിന് ഉകാരവിഹാരം നീണ്ടു അരയുകാരവിഹാരമെന്ന വളിച്ചുള്ള ചന്ദ്രക്കലയും കൂട്ടിപ്പിണച്ചു പേക്കാരത കേവലം ചന്ദ്രക്കല മാത്രം ചേർത്തു തുടങ്ങുമെന്നും തെക്കേ നിശ്ചയിക്കുന്നു—എന്നുള്ള 'രഞ്ചിനി'പത്ത്ക്കുകൾക്കു മേലും ഗാനമായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്താ

* അഭിനവമുഖമാണാൻ, രസ്യതകാലമാരവിട്ടു
 കൂടണൻ ഇന്ത്യാഭി ചിതരകുലിതനും, ഇന്ത്യാപത്ര
 വർത്തിയിൽനിന്നു 'മഹാമഹോപാധ്യായ'സ്ഥാനം ലഭി
 ചുരുക്കം, അനന്ധി വിശിഷ്ട സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ
 വ്യാഖ്യാനവും, പ്രസാധകനും, കർത്താവും സ്വഭാവം
 ആയുഷ്യാലം ആയ ഇദ്ദേഹം മലബാറിൽ കേര
 ക്കാലം സംസ്കൃതാധ്യാപകനായിരുന്നു. മാനവികമ ഏകൻ
 നാമുമാർന്ന സുഹൃത്തും ആയിരുന്നു. (പ്രസാധകൻ)

യാദവ്, 'രഞ്ചിനി' ഉല്പിതനിലും 'പ്രവര്യ'മഹാവിനോദനാ
 മദ് പാതി പൊക്കിയുണർന്നു ഏണാമ് ഉദ്ദേശ്യമെന്ന
 'രഞ്ചിനി' വിളിച്ചുപറയുന്നതിനാൽ, ചാടിപ്പുറപ്പെടാ
 നിടിയുണർന്നു നിർവാഹമില്ലല്ലോ.

'രഞ്ചിനി' സ്ഥാപിതമായ 'രഞ്ചിനി'യുടെ 'നാജ
 നീ'കരണം മുതലായ രാജാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെപ്പറ്റി
 യുക്ത വിചാരണ പ്രകാരമുപയോഗിയ്ക്കുന്നതിനാൽ
 ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യമില്ല. കാട്, വീട്, ചോറ്, ചാറ് മുത
 ലായ ശബ്ദങ്ങളിലേ അന്ത്യസ്വരത്തെ ഉച്ചരിയ്ക്കുന്ന വിഷ
 യത്തിൽ തമിഴും മലയാളവും യോജിയ്ക്കുന്നില്ല. തമിഴ്
 ഉകാരത്താൽ അധികം യോജിച്ചും, മധ്യമലയാളികൾ
 അകാരത്താൽ ചേർന്നു ആണുപോലും ഉച്ചരിയ്ക്കുന്നത്;
 എന്നാൽ ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള ഭേദം അതിസൂക്ഷ്മവുമാണു
 ത്രേ; ഇതാണു 'രഞ്ചിനി'യുടെ വാദം. കേരളപാണിനീയ
 കർണാട മേഖലകൾക്കുവേണ്ടി ആയതിനാലും, ആചാ
 ര്യർ പരമേശ്വരനാഥനാലും, മറ്റു ചിലർ ഉത്തരകേരള
 വാസ്തവ്യന്മാരായതിനാലും അവർ ഈ സൂക്ഷ്മഭേദം
 അറിയാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെ പോയതിൽ 'രഞ്ചിനി' ആശ്ച
 ര്യപ്പെടുന്നില്ല. ചിതന്നയോ; 'തങ്ങൾക്കു പററിയ നെററി
 നേ പ്രാചീനന്മാരും ജാതികുറ്റന്മാരും മറ്റുമായ നമ്മുടെ
 പൂർവ്വപുരുഷന്മാരുടെ തലയ്ക്കു വയ്ക്കുന്നതിലാണു രഞ്ചി
 നിയ്ക്കു സങ്കടം!

ഇനി ഇത്രയും അനവധിച്ചിടത്തോളം ഭാഗത്തിന്
 ഉത്തരം ആരംഭിയ്ക്കുകതന്നെ. മധ്യകേരളത്തിന്റെ മധ്യം
 രഞ്ചിനി പേർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തൃശ്ശിവപേരൂരും
 ഒന്നു 'രഞ്ചിനി'യും സമ്മതിയ്ക്കുമെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു.
 ആ സ്ഥലത്തു ജനിച്ച വളരെ പ്രായമായിട്ടുള്ള നാലു

പോക്കക്കൊണ്ടു് ഈ സന്ദിഗ്ദ്ധസ്വരത്തെ ഉച്ചരിപ്പിച്ചു നോക്കിയതിന്റെ ശേഷമാണു്, കോളാലാപിനീയത്തിൽ ഈ സജ്ജതിയെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചിമ്പീ- ഈ ലേഖനം ഏഴുതുണതിന്റെ പൂർവ്വേഷണത്തിലും ഒരു പരീക്ഷകൂടി നടത്തുകയും ഉണ്ടായി. എന്നിട്ടും മൂന്നു പ്രായങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗം കാണാത്തതാൽ വ്യസനിക്കുന്നു. കാ-; വീ-;—മുതലായ ശബ്ദങ്ങളെ ഞാൻ ഉച്ചരിച്ചുകേൾപ്പിച്ചതിലും, തൃശ്ശിവപേരൂർക്കാർ ഉച്ചരിച്ചതിലും യാതൊരു ഭേദവുമില്ലെന്ന് അവരും (തൃശ്ശിവപേരൂർക്കാർ) സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ കഴുത്തു പ്രിയവൈകല്യമാണെന്നും കഴുതിയതാൽ തരം കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു്, എഴുതി അറിയിക്കുവാൻ നിർബാഹിപ്പാത്ത ഈ ഭാഗം 'രണ്ടിനി'യുടെ തിരിയുൽ ഉച്ചരിച്ചു് ഉപേക്ഷിച്ചുതന്നതുവരെ. എന്റെ മേൽക്കിൽ സംഗ്രഹ സ്വരം ഉകാരമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുകയേ ഉള്ളു. 'പൂർവ്വികന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള കെട്ടിടച്ചതിനും മേലും' പ്രായശ്ചിത്തം, തെറ്റാ ബോധപ്പെട്ടതാൽ, ചെറുതാൽ തയ്യാറാണു്.

'നിമി'യു, ഇരിയ്ക്കു, പോരു' എന്നുള്ള വിധ്യ ത്വക്രമീയാപദങ്ങളുടെ അന്ത്യമായ ഉകാരം ലോസനാദൃക്രമങ്ങളിൽ ലോപിക്കുമെന്നും, ചിമ്പീ- സ്വരത്തെക്കാൾ 'അ'കാരം ചേർന്നിട്ടാണു്, "നിമു, ഇരിയ്ക്കു, പോരു (?) എന്നു രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്" എന്നു ഞ്ഞ 'രണ്ടിനി'യുടെ വ്യാകരണം. ഇതിൽ യോജിക്കുന്നതു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. വിധ്യത്വ ക്രമീയാപദങ്ങളുടെ (നിമു, ഇരിയ്ക്കു, പോരു) അന്ത്യമായ ഉകാരം ലോപിച്ചിട്ടാണു നിമു, ഇരിയ്ക്കു.—മുതലായ രൂപങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിൽ, ഉണ്ടു കാണു, നിമു, ഇരിപ്പു, ചെറു—മുതലായ രൂപങ്ങൾക്കും ഉകാരം ലോപിച്ചു്, ഉണ്ടു,

കാഞ്ച, തിരു, ഇരിപ്പു, ചെണ്ണ എന്ന രൂപങ്ങൾ വരണമോ? നാൽക്കുട്ടികളിലെ പ്രക്രിയയ്ക്ക് ഈ വക രേഖാക്കുറി ഉണ്ടെന്ന്, 'പോൾ' എന്ന രൂപം രോജിയ്ക്കുമായാൽ 'പോൾ' എന്ന വലയത്തിനുള്ളിൽ ന്യായമായ രൂപത്തെ എടുത്തെടുക്കുന്നപ്പോഴേതിലും രണ്ടിനിടയിലുള്ള കഷ്ടതയെന്ന! വാസ്തവത്തിൽ, നില്ക്ക, ഇരിയ്ക്ക, പോൾ—മുതലായ രൂപങ്ങൾ, ഇത് ഉണ്ടായിട്ട് Infinitive എന്ന പദത്തിനോടും, സംയുക്തത്തിൽ 'ഭാവേച്ഛാധാരം' എന്ന പദത്തിനോടും സമകക്ഷ്യമായ ഭാവാനുപ്രസംഗങ്ങളാകുന്നു.

കാലപ്രകാരം ചരിയ്ക്കും ഒന്നും ഇല്ലായ്മയാൽ കേവലധാരാപാതയ്ക്കെ അനുവദിക്കുന്ന ഈ പ്രത്യയത്തെ ആദാതിയധാരയിൽ വിധ്യത്വത്തിലുപയോഗിയ്ക്കുന്നു. ഈ രൂപങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെ പ്രത്യേകം വരാനുള്ള കാരണം, കേരളപാണിനീയം പത്തു-ാംപേജിൽ നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ, ഇവിടെ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഈ വിധം പ്രക്രിയ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ, ഉണ്ട, കാഞ്ച, ചെണ്ണ മുതലായ അനിയുക്തരൂപങ്ങളെ അവകാശം വരുന്നില്ല.

ഇനി ഉണ്ട, കാഞ്ച,—മുതലായ അനിയുക്തങ്ങളെ ചില വിശേഷവിധികളേക്കാണ്ടു വിവരണം ചെയ്യാം എന്നു 'മകമുണ്ടി' പിടിയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ, സർവ്വസമ്യക്തിപരങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അധാരത്തിലിരിക്കുന്ന ആ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഉത്തരമില്ല. നില്ക്ക, ഇരിയ്ക്ക, ഇത്യാദി സംയുക്തരൂപങ്ങളാകട്ടെ കേവലധാരാപാതയ്ക്കെ ഉണ്ടെന്നു ഉള്ള, നിരോധാത്മ്യത്തിൽ കേവലധാരാപാതയ്ക്കെ ഉപയോഗിയ്ക്കുക എന്നുള്ളത്,

പല ഭാഷകൾക്കുമുള്ള ഒരു നിയമമാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ 'ലോട്ടി'ന്റെ 'മധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിന്' അധികധാതുക്കളേയും പരാമർശിക്കുന്ന "അതോരേ" എന്നുള്ള പ്രത്യയലോപവും, ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന Imperative mood എന്നതിന്റെ രൂപവും മറ്റും ഇതിലേയ്ക്കു ട്രാൻസ്മിഗ്രേഷൻ.

'പിറ്റു പുക്ക പോര' എന്നുള്ള മലയാളമന്ത്രത്തിൽ അന്യസ്വരം അകാരമാണെന്നും, ഉകാരമായി ഉള്ളപ്പോഴായാൽ റിഴയാതിത്തീരമെന്നും 'രണ്ടിനി' ശേഷം വെച്ചു. എന്നാൽ, നിത്യജനപോലെ ഉപനയനാഭിപ്രായകളേ നടത്തിപ്പോരുന്ന രണ്ടുതന്ന് ഭാഷിയ്ക്കാനാരോട് ഈ സദൃശിത്വപ്പറ്റി ഞാൻ ചോദിച്ചതിൽ, 'പിറ്റു പുക്ക പോര' എന്നുള്ളതിനെ മന്ത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ജഗദപദികൾ മാത്രം ഇതിനെ വിവർണ്ണിക്കുവാനായിത്തുടങ്ങുന്നു, അക്കാരത്തിൽ പ്രത്യവായമില്ലെന്നും, അവർ ഇതിനെ ഉച്ചരിക്കുന്നുണ്ട്, 'പിറ്റു പുക്ക പോര' എന്നാണെന്നും മറുപടി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉദ്യാരണവിഷയത്തിൽ 'രണ്ടി' കരണിനിയിലുള്ള വിശ്വാസം നിമിത്തം, തൃപ്തിപ്പെടാതെ പിന്നീടും സംശയിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ, അവർ ചങ്ങനാശ്വരം എടുത്തുകാണിച്ച സംശയത്തോടു ചെമ്പുവും ഉണ്ടായി. ഈ മന്ത്രത്തക്കത്തിൽ തീർച്ചവിധി പറഞ്ഞത്, പൊതുനഗ്നാമത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യനായാൽ, മധ്യകേരളീയനും ആകുന്നു. 'രണ്ടിനി' ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം, പേർ പറയുന്നതിനും ഗ്രന്ഥം രാജരാജനതിനും തയ്യാറുമാണ്. ഈ വിധായകന്റെ പ്രാമാണ്യം ഓർമ്മവെക്കുക, 'ത' എന്നതിന്റെ ഉകാരചിഹ്നത്തെ

വിസർഗ്ഗമെന്ന ഭ്രമിയ്ക്കുന്നതിന്നു മാർഗ്ഗമുള്ളതിനാൽ, ഈ സജ്ജതയിൽ പ്രഥമ 'രഞ്ചിനി'യ്ക്കുതന്നെ ആകാനാണു് എഴുപ്പം. 'രഞ്ചിനി'യുടെ വാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ശല്യമെന്ന ഈ വിധം തകർത്തുപോയതിനാൽ അന്തിമപരി പരമമിട്ടുള്ള 'കെട്ടുമാന'ങ്ങളെല്ലാം ഒന്നോടെ പൊടിയുന്നു!

കാട്, വീട്,—മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിലേ അന്ത്യ വർണ്ണം ഒരു സംവൃത്തസ്വരമാണെന്നും, അതിന്നേ ഉദ്വിധിയ്ക്കുന്നത് 'അ'കാരത്തിന്നും 'ഉ'കാരത്തിന്നും മദ്ധ്യേ ഉള്ള ഒരു ശബ്ദംകൊണ്ടാകുന്നതും, എന്നാൽ അതിന്നു് ഉകാരത്തോടാണു ചേർപ്പു അധികമെന്നു്, കാരകൾ വീടുകൾ മുതലായ ചെറുതുവടനത്രപങ്ങൾ തെളിയിയ്ക്കുന്ന എന്നും ആണു്, 'കേരളാ രാജിനി'യ്ക്കു് അതിൽ പാരമതിയിയ്ക്കുന്നത്. ഈ ഭാഗത്തേ എതിർപ്പാതിന്നു്, 'രഞ്ചിനി' ഗൗരവലാപവങ്ങൾ കൈക്കൂറു വളരെ ആലോചിച്ചു്, ചില ഭാഷാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും പുണ്യരിച്ചു് കടവിൽ പാലവം പാധിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, വ്യാകരണം ഭേദമലം ന്യായശാസ്ത്രത്തേക്കാൾ ചരിത്രശാസ്ത്രത്തെ അനുസരിയ്ക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാണെന്നാണു അാർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും, ഭാഷാശാസ്ത്രം ലോപിയ്ക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ടു് ആ മാതിരി വരവോ എന്തിയ്ക്കു് അപ്രതികൂല മല്ലെങ്കിലും, ഗൗരവലാപവവാദത്തിൽ പ്രബോധിയ്ക്കാൻ മനസ്സുവരുന്നില്ല.

കാടുകൾ വീടുകൾ മുതലായ ചെറുതുവടനത്രപങ്ങളിൽ അന്ത്യസ്വരം വികല്പേന എങ്കിലും ഉകാരമാകാം എന്നു 'രഞ്ചിനി'യും സമരതിപ്പുല്ലോ, ഇന്നി പാക്കിരി മല്ലാത്ത വേറെ ഒരു ധ്വജവംകൂടി തെളിവിനായിട്ടെ

ഇതുകാണിയ്ക്കാം. 'വന്ത്' 'ഇവന്ത്' ഇത്യാദികൾ, ശൃതകാ
വത്തിലേ പൂർണ്ണക്രിയകളാണല്ലോ. ഇവയേ പൂർവ്വാ
ലക്രിയകളാക്കി മറെറായ ക്രിയയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ട് ഇ
വോൾ ഉണ്ടാകുന്ന രൂപങ്ങൾ, 'വന്ത്', 'ഇവന്ത്' എന്ന
ല്ലയോ? ഉദാഹരണം:—'രാമൻ ഇവിടെ വന്ത്', 'കറവു
നേരം ഇവന്ത്', 'സംസാരിയ്ക്കു ഉണ്ടായി.' 'ഇവിടെ, 'വന്ത്'
'ഇവന്ത്' എന്ന പൂർവാലക്രിയാരൂപങ്ങളുടെ അന്ത്യ
സ്വരം 'കാട്' 'വീട്' ഇത്യാദികളിലേപ്പോലെ സംവൃത
മല്ലയോ? അപ്പോൾ, സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്ന പൂർണ്ണ
ക്രിയയുടെ അന്ത്യമായ ഭൂകാരത്തെ സംവൃതമാക്കിയാൽ
ആ ക്രിയ മറെറായ ക്രിയയിൽ അന്തപതിയ്ക്കുന്ന അപൂർ
ണ്ണക്രിയയാകും എന്നാണു മലയാളത്തിലെ വ്യാകരണ
രീതി. മറിച്ച്, പൂർണ്ണക്രിയയ്ക്കുതന്നെ അധികം ബലം
കൊടുക്കണമെന്നു വിവക്ഷിയ്ക്കുവാനെങ്കിൽ, അന്ത്യസ്വ
രത്തെ നീട്ടുക. എങ്ങനെയാണാൽ:—

“വന്തു ശതസമയമേണമെന്നുകന്തു.” ഇതു വള
രെ യാതീതമെന്നാൽ ശതപ്പാടാണെന്നു സ്വപുരുഷനേ.
ഈ രൂപനിധിസമ്പ്രദായംകൊണ്ടും, സന്ദിഗ്ധമായ
സംവൃതസ്വരം ഉകാരത്തിന്റെ വികാരമാണെന്നു
സ്പഷ്ടമാണല്ലോ? ഇതെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ സംവൃത
സ്വരം അകാരമാണെന്ന് എങ്ങനെ സമചിന്തിക്കും?

‘രണ്ടിനിയുടെ വാദങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഗം മാത്രം
എന്നില്ലം’ പദത്തിലേ തീയ്യ. പണ്ടുള്ളവർ സംവൃത
ത്തെ പ്രത്യേക വിധമെന്നോളക്കാതെ അകാരരൂപംപോലെ
തന്നെയാണു് എഴുതിവന്നതു്. ഇതിനുള്ള കാരണം
അപ്പേ വിവരിയ്ക്കുന്ന അധിഷ്ഠിതമെന്നു അറു ഉറവി

യുഗം. മലയാളത്തിലെ കട്ടികളെ ചേർത്ത ആശാന്മാർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന നിബന്ധനയ്ക്ക്. മനുശാസ്ത്രപ്രകാരം ഉള്ള സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലില്ലാതെ മലയാളത്തിൽ ഉള്ള 'ട' 'റ' എന്നുള്ള ഏകദേശ അക്ഷരങ്ങളെ മാത്രം നിമിത്തത്തിന്റെ കയ്യിൽ അവർ വെക്കപ്പെട്ടു. ഗ്രന്ഥങ്ങളായ 'എ'യ്ക്കും 'ഒ'കൾക്കുള്ള ആകെട്ട്. 'സ്' 'ക്'കളുടെ ഭേദത്തെ ആകെട്ട് അവർ ഗണിച്ചിട്ടില്ല. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഈ സംസ്കൃതസപരത്തെയും വകവെക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നും, തമിഴ് അക്ഷരമാല ഉപേക്ഷിച്ച്, സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയെ സ്വീകരിച്ച അമ്പലമുക്ക് അതിലുണ്ടായ വ്യത്യാസത്തെ ഈ ന്യൂനതയ്ക്കു സഹായിച്ചിരിക്കുന്നു. 'പറയുന്നതും' എന്ന വാക്കിനോ 'പറയുന്നതും' എന്നത് 'എ'കൾക്കോ 'അ'കൾക്കോ 'എവിടുന്ന്' എന്നതിനോ 'എ'യ്ക്കും 'എന്നാക്കുന്നതും' മറ്റും അക്കാലത്തു് വെച്ചിട്ടുള്ള സിംഹിതകളിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അർദ്ധാർദ്ധവൈകാരികനായ ഒരു കോവ്വണ്ണി കൊടുങ്ങാടി, പൊട്ടുപുത്തൂർ—മുതലായ മറ്റൊരാൾക്കു മലയാളത്തിന്റെ പ്രകൃതി സംസ്കൃതമാണെന്ന തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയ വഴിയിൽ, പ്രാചീനരാണ് ഈ ഭൂമി ധാരാളം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അതിനോക്കറിയുവാൻ സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രത്യേകചിഹ്നമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഭാഷയിലും അതാവശ്യമില്ലെന്ന് ഉദാസീനപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും ആകുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു സംസ്കൃതസപരം ഭാഷയിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഉണ്ടാകിലും, രണ്ടിനും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിൽ സംസ്കൃതാക്ഷരം വ്യാകരണത്തെ മുൻനിർത്തിയതായിട്ടു, പാണിനി അതിനെ സർവ്വത്വാസിദ്ധമായിട്ട്,

'പൂർവ്വകൃപാവിധി'ത്തിന്റെ കവിയാണു ചേർന്നത്. മലയാളത്തിൽ ഈ മേലേ ഭൗതികനെന്നോണം, പൂർണ്ണരൂപത്തോടു പൂർവ്വകാലകൃതിയെന്നു പറയുന്ന അപൂർണ്ണകൃതിയെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യാകരണപ്രകൃതിയെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന വ്യക്തമാക്കി കാണിച്ചുവെച്ചു. സംവൃതകാരം ഭാഷയിൽ ഇതുതോന്നാത്ത പ്രധാനമൂല്യം കൈക്കൊണ്ടുകൊള്ളാൻ, ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം എഴുതാൻ പറ്റാത്തതുവെന്ന് അതിന്റെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ഇത്ര വളരെ പ്രയാസവും ക്ലേശവും നേരിടുന്നത്. സംവൃതത്തിലേറ്റോടെയേ കേവലം ഉദ്യാരണത്തോളമോ അല്ലെങ്കിൽ നിർമ്മിതങ്ങളോ എങ്കിൽ, 'ചേരിനി' പറയുകപോലെ, അകാരത്തിന്റെ വകഭേദമെന്നോ, അല്ല തുനി വല്ല വരും പറഞ്ഞതയ്ക്കുവെന്നതുപോലെ പ്രത്യേകം അക്ഷരമേ അല്ലെന്നോ തള്ളാമായിരുന്ന!

ഇത്രയും പറയേണ്ടിവന്ന സമിതിയ്ക്കു കൃഷ്ണമാലാശ്വർ അവർകളുടെ ഉപജ്ഞാസത്തോടുപററിയും രണ്ടു വാക്കു പറയാതെ ഉപസഹരിയ്ക്കുന്നു എന്നു വിചിതമല്ലല്ലോ. ആ സമിതിയിലും 'ചേരിനി'യ്ക്കും ഇല്ലാത്തും വരുത്തിക്കൂട്ടല്ലോ. എന്നാൽ, അത്, അനന്തരമേതുപോലെയാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ആചാര്യരുടെ ലേഖനം സരസമനോഹരവും, സർവ്വകക്ഷവും ആയിരിക്കുന്നു! ആ ലേഖനത്തിൽ ഒരു വാചകത്തിൽ മാത്രമേ എനിയ്ക്കു സ്വപ്നം വിപ്രതിപത്തിയുള്ളൂ. അതായത്:—“എന്നാൽ പാണിനീയത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ മറ്റു കാരണമെന്തീട്ടു മാത്രമേ 'മീത്തൽ' വയ്ക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നുള്ള നിയമം സ്വീകരിയ്ക്കാൻ യാതൊരു കാരണവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.” ഭാഷയിൽ ഒരു സംവൃതസ്വരമുണ്ടെന്നും, അത് അകാരമല്ല, ഉകാരമാണ് എന്നും

അല്ലാതെ, അതിനേക്കുറിച്ചുള്ള വിവരവിഷയത്തിൽ
 അക്കാല നിർവ്വഹവും 'പോണിനീയ'ത്തിൽ ചെയ്തിട്ടി-
 ള്ള. ഉപാധിയാണെന്നു ചിലർക്കുവാചിപ്പറയുക എന്ന
 ഒരു സങ്കേതമാണ് ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കു-
 ന്നത് എന്നു മാത്രമേ വിവിദ്യാസഞ്ചോപ്പറി പറഞ്ഞി-
 ട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ, ആചാര്യർ അപമാദാനത്തന്നെ വിധി-
 എന്ന് അർത്ഥം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇരിക്കട്ടെ—ഇവിടെ
 മാതിരി ഒരു സങ്കേതം സ്വീകരിച്ചതിനുള്ള കാരണം
 വ്യാകരണത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇവിടെ
 വിവരിച്ചു. കേരളപാണിനീയം എഴുതുന്ന കാലത്തു്,
 സ്വരസ്സർഗ്ഗം ഇല്ലാത്ത വെറും വൃത്തനങ്ങളേ എഴുതി
 കാണിക്കുന്നതിന്നു തമിഴിലുള്ള 'ഉപരി' അനുസാര
 മിഥുനം' ഇന്നു സമ്പ്രദായം നടപ്പില്ലായിരുന്നു. ആ-
 രീതി 'കേരളപാണിനീയ'ജനനാനന്തരം "മലയാള
 മനോരമ" ആദ്യമായി പുറപ്പെടുവിച്ചതാണ്. അതു-
 മീയു മലയാളികൾക്കും രാസിയുമാണെന്നതിനാൽ 'മനോ-
 രമ'യ്ക്കുതന്നെ അമിതേണ ഉപേക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതായും വന്നു.
 'മീത്തൽ' 'അട്ടു കുറിയ്ക്കുക' എന്ന ചതുഷ്കലാചിഹ്നം
 ആദ്യമായി 'ഗാന്ധർവ്വേര' സംസ്കൃതകൾ സംസ്കൃതചിഹ്ന-
 മായി ഉപയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു് ഏകിലും, പ്രായേണ ആ-
 ചിഹ്നം സ്വരവിശേഷാസൂചകമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചു-
 വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഭാഷയിൽ 'ആയ' 'പോയ' എന്നു സ്വര-
 ഹീനമായ രൂപമേണ കുറിയ്ക്കുന്നതിനും, സംസ്കൃതത്തിൽ
 'വഞ്', 'നഞ്' ഇത്യാദികളിൽ താഴെക്കൊണ്ടുകൊണ്ടി-
 കളേ കുറിയ്ക്കുന്നതിനും ഈ ചതുഷ്കലയെ ഉപയോഗിച്ചി-
 രുന്നു. അതിനാൽ പ്രചാരബലത്താൽ ചതുഷ്കലാചിഹ്ന-
 ത്തിന്റെ മുഖ്യാപയോഗം സ്വരസൂചകങ്ങളെമുന്നേ

എന്നിങ്ങു കൂട്ടിയൊരു നൂതനമുഖമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം, മുറുകാരനെപ്പറ്റി 'ചീത്തൽ' ഇപ്പാൽ ഉക്കാരാചിഹ്നം കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഉക്കാരമുക്കലെന്നും, എന്നാൽ 'ചീത്തൽ' പ്രടി ചോർത്തിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സ്വപരാഭാസേന ശൃംഗിയെന്നു മെന്നും, രണ്ടും കൂടി നമുക്കുവന്നതിനാൽ ചിഹ്നപേരത്തിനും സാക്ഷ്യം വരുന്നവിധം ഉക്കാരത്തെ സ്വപരാഭാസിൽ കുറയുക ചെയ്ത് (അതായതു സംവൃതമാക്കി) ഉച്ചയിട്ടുണ്ടെന്നു് അർത്ഥം വന്നുകൊള്ളും എന്നായിരുന്നു എന്റെ മൂല്യം. നന്നു മാത്രമല്ല, മുൻ കാണിച്ചപ്രകാരം പൂർവ്വകാലക്രിയകളെ നിർത്തിയുണ്ടായിട്ട്, 'തു'പ്രത്യയത്തെ ശ്രദ്ധയിൽ ഉക്കാരത്തെ സംവൃതമാക്കീട്ടാകയാൽ, മുറുകാരാചിഹ്നത്തെക്കൊണ്ടു ഏഴരീട്ട് അമയകാരമാക്കാൻ മാറ്റമുണ്ടായിരുന്നാൽ ശിഷ്യരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ അധികം സൗകര്യം കാണും. ഇതിനും പുറമേ, സംവൃതസ്വരം വിസ്തൃതമിരുന്നപ്പോൾ ഒരിയ്ക്കലും സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്നതാണെന്നിവിടെ, 'കൈരളകരണാ' അതിനോപ്പുറം ചലനമവസ്ഥയിലും വ്യവഹരിച്ചു കഴിവുന്നതിനാൽ, സംവൃതമെന്നതെന്ന ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടു ഉക്കാരമെന്നും വേർതിരിക്കാൻ എഴുതിക്കൊള്ളാൻ മാറ്റമുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, 'മനോരമ'യെ അനുസരിച്ച്, സ്വതന്ത്രപ്രത്യയങ്ങളെക്കുറിയ്ക്കുന്നതിന് തമിഴിലേ തലക്കെത്തിനെ സ്വീകരിച്ച്, ചന്ദ്രകലാചിഹ്നത്തെ സംവൃതമെന്നാക്കി കുറിയ്ക്കുന്നതിന് മാത്രമായി ഉപയോഗിച്ചു എന്നൊക്കെപ്പറ്റി ചെല്ലുന്നതായാൽ, അതിൽ അധാരം ചേരുന്നതിന് തെറ്റാൻ തന്നെ. എന്നാൽ, 'കെരിനി' മുതലായ കേൾത്തരം മാറിക്കൊണ്ടു കൂടി സംവൃതമാകാമെന്നു നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, 'കേരളപാണിനീയ'ത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ലിപിവിശ്വാസം

തന്നെ അല്ലയോ കൊള്ളാറുണ്ട്—എന്നും തോന്നിപ്പോകുന്നു. ചന്ദ്രക്കലയോ, കേവലവ്യക്തിഗതത്തെ കുറിയ്ക്കുന്നതിനും, സംസ്കൃതകുലാരത്നക്കുറിയ്ക്കുന്നതിനും ഒരു രൂപാലയ, ‘രഞ്ചിനി’ ഒരു പുറത്തുതന്നെ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതിന്—ഞാൻ—ധനവത്സം-സ്വരം-ദാമരം നോക്കുക. അതിൽ, “ഇത് കേട്ട് ഏഴെട്ട് കടലാസുകൊണ്ട് ഞാൻ പോന്നു” എന്നിടത്തും മറ്റും മിഥുന സംസ്കൃതത്തെ കുറിയ്ക്കുന്നു. “മോഡാമ് ഡ്രസ്സിങ്”—ഇന്ത്യാദികളിൽ ശുദ്ധവ്യക്തിഗതത്തെയും ആ മിഥുനം തന്നെ കുറിയ്ക്കുന്നു. പ്രകൃതവശാൽ, വിചിവിന്യാസത്തിൽ മറ്റൊരു രസ്യവ്യക്തിയെപ്പറ്റി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഇവിടെ എഴുതുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളിൽ, ആദ്യത്തേതിൽ ‘ഇത്’ ‘കേട്ട്’ എന്ന രണ്ടു പദങ്ങളിലും സംസ്കൃതത്തിന് ചന്ദ്രക്കലാമിഥുനമാണ്. “ഏഴെട്ട്” എന്നുള്ളിടത്തു മറ്റൊരു കാരണത്തെ ആണ് ഉപയോഗിച്ചാൻ ഭാവം. ഈവക അാവ്യവസ്ഥകൾ ഇവിയ്ക്കുന്നിടത്തോളം കാര്യം, വിചിവിന്യാസത്തിന് ഐക്യകൃഷ്ണം ഐക്യകലയ്ക്കു നടക്കുമെന്ന് ഇദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ അറിയാം!

ഈ ലേഖനത്തിൽനിന്നും എനിയ്ക്കു ‘സൈകരഞ്ചിനി’യുടെ നേരേയുള്ള നിലയെ വാർത്തക്കാർ അന്യഥാ ഗ്രഹിയ്ക്കരുതെന്ന ഞാൻ പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ നടത്തിവരുന്ന മാസികകൾ എല്ലാത്തിലും ‘വെച്ച്’ ഉത്തമമായൊരു ‘രഞ്ചിനി’യ്ക്കുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അന്തഃകരണസാക്ഷികമായ വിശ്വാസം. ഈ മാസികയ്ക്കു ഉപരൂപരി അഭ്യയത്തെയും ഞാൻ ഏതെങ്കിലും ആശംസിയ്ക്കുന്നു. പ്രകൃത ലേഖനത്തിൽ മോഷ്ടങ്ങളേ മാത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കേണ്ടി

വന്നത്, വിഷയസ്വഭാവമേതെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. സാഹിത്യങ്ങളായ രണ്ടു വർഷീലന്മാർ, വാദിഭാഗവും പ്രതിഭാഗവും വശമുള്ള ചികിപ്പു കോർട്ടിൽ ചെന്നു തടയിൽ തല്ലിയൊലും, കോടതി പിരിഞ്ഞാൽ അവർ പണ്ടേപ്പോലെ സാഹിത്യങ്ങൾ തന്നെ *

* ഈ പ്രകൃതത്തിൽ, വ്യത്യാസത്തിനത്പരമാകാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളുള്ളതിന്നു വേണ്ടി ഒരു സജ്ജത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതായത്:—പ്രചീനരത്നസാഗരം പ്രകൃതസിദ്ധാന്തം തന്നെയാണു് ഇന്നു സാമാന്യമായി സ്വീകരിച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, ഈ സിദ്ധാന്തത്തോടു യോജിക്കാതെ, 'അത്' 'ഇത്' 'ഉണ്ട്' 'ഇല്ല' 'സംസ്കൃതസാഹിത്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു സമാധിപ്പാൻ ചിലർ യത്നിക്കുകയും, മറ്റു ചിലർ അതിസാധാരണമായിട്ടു്, ഉപയോഗിക്കാത്തതെന്നു ഹൃസ്വപ്രസാധനാദികൾ നടത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തന്നെ. പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ ആറുർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി അവർകളും മറ്റുമാണു് അങ്ങനെയൊക്കെയൊരിക്കലും ചെയ്തതെന്നു സമാധിപ്പാൻ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദഗതി—

“കേരളഭാഷയിലുള്ള സ്വരങ്ങളിൽ അ, ഇ, ഈ, ഉ, ഐ, ഔ—എന്ന ആറു സ്വരങ്ങൾ, വിവൃതങ്ങളെന്നും സംവൃതങ്ങളെന്നും രണ്ടുവകയായിട്ടുണ്ട്. 'അത്' എന്ന പദത്തിലേ ആദ്യത്തെ സ്വരം വിവൃതമായ അകാരവും, തകാരത്തിന്നു ശേഷമുള്ള അവസാനത്തെ സ്വരം സംവൃതമായ അകാരവും ആണു്. ഈ സംവൃതാകാരം സംസ്കൃതഭാഷയിലും സുലഭമാണു്. മേന, കടകം, വലയം—

X

ഭാഷാപരിഷ്കാരം

ഭാഷാഭാഷാഷിണീഭാസികപുസ്തകത്തിൽ പ്രവേശി
യ്ക്കുന്നതിനോടുകൂടിയുള്ള എന്റെ മനോഹരമെല്ലാം,
കുറച്ചുകാലമായി മനോഹരമാത്രമായിരിക്കുന്നതിനേ
പ്പറ്റി, ഞാൻ ചലച്ചിത്രം ക്ലേശപ്പെടും ചിന്തിയ്ക്കും
രണ്ട്. ഈ ഉപേക്ഷയ്ക്കു കാരണം കൃത്യാന്തരങ്ങളോ
അലസതയോ എന്ന് ഇവിടെ ചരിച്ചെഴുതിയുണ്ടില്ല.
എന്നാൽ, ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തി
യ്ക്കുന്ന ഈ ഭാസിക പർവ്വതകൾക്കുണ്ടെന്ന വാചിത്യമേ
എന്നുള്ള എന്റെ പ്രാർത്ഥന കിടന്നു കിട്ടിയതും മന
നയേ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം, കൂടെ നാസിയാതി
എന്നീവക പക്ഷങ്ങളിലെ മധ്യസ്ഥങ്ങളോടെ ഭാരതകാര
ലകാരങ്ങളോട് ചേർന്നിട്ടുള്ള അകാരങ്ങളെ സംഗ്രഹി
താക്കിയാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതുപോലെ രാജ്യം,
ഗജം, മലപ്പുഴ, ബലം—എന്നിവയിൽ രാജ്യത്തിനും
ഗജത്തിനും മറ്റും ശേഷമുള്ള അകാരങ്ങളും സംഗ്രഹ
ങ്ങളാണ്. എന്തെല്ലാം പാൽ, അത്, ഉഷ്—ഇത്യാദിക
ളിൽ സംഗ്രഹപാടത്തെ അറിയാനായി ഇക്കാലത്തു മല
യാളിലിവിടെ എടുപ്പുവെച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ മുകളിൽ
കുറച്ചുപത്രങ്ങളിലൊന്നും എടുപ്പു-ത്തി, മറ്റും, കുടും,
വലം, രാജ്യം, ഗജം, മലപ്പുഴ, ബലം—എന്നെല്ലാം
എഴുതിയാൽ എത്രവിധമാണോ ഉദ്ദാരണം സംഭവി
യ്ക്കുന്നത്, ആ വിധത്തിലാണ് ആവക അകാര
ങ്ങളെ സംഗ്രഹത്തിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്ന് താത്പ
ര്യം.....പാണിനിമഹർഷി ഈവക അകാരങ്ങളെ

ഇവിടെ പ്രസ്താവിയെഴുത്തും. സാഹിത്യസംബന്ധമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പലക്കും സാഹസരമായിരിക്കുന്നു മെന്തെ കരുതിയാണു്, ഭാഷാപരിഷ്കാരസംബന്ധമായി ചില സത്വതികളെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിചിന്തയ്ക്കും പാത്രം മെന്തെ വെച്ചതു്. പലരും തെറ്റിദ്ധരിക്കുവാൻ സത്വതിയായിട്ടുള്ള ചില കേരളപാണിനീയസൂത്രങ്ങളേ വിശദീകരിക്കുന്നമെന്നുള്ള ഒരുഭേദം ഇല്ലെന്നുചിട്ട.

‘അറൻ അവനെ അടിപ്പു’ എന്നിത്യാദികളിലേ ചുറ്റാലെ ചീർപ്പവും ഇസപാദം അല്ലാത്ത ഒരു “എ” കാരം മലയാളത്തിലുണ്ടെന്നും, അതിനെ കുറിയ്ക്കുന്നതിനായി ഒരു പ്രത്യേക വിധി ഉണ്ടാകേണ്ടതുപോലോ എന്നും ചിലപക്ഷം ചുമക്കുന്നു. സാധാരണക്കൂട്ടാര ഇസപാക്ഷാരങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ച് “എ”കാരമെടുത്ത ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചില ആളുകൾ ചീർപ്പികുറിയ്ക്കുന്നതെന്നു

സംഗ്രഹമായി ഉദ്ദരിക്കുന്നമെന്തെ കാണിച്ചാനായി “അ അ” എന്നൊരു സൂത്രം തന്നെ ഗണപ്രാസംഗത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിൽ സംഗ്രഹവിദ്യയ്ക്കേ അത്ര വേർതിരിച്ചു കാണിയ്ക്കാൻ ലിപിഭേദം എന്തെപ്പറ്റ അറിയില്ലെന്ന മാത്രമേയുള്ളൂ. ചെറുചിരംചൊഴിവും ഇകാരവും, ഉകാരവും സംഗ്രഹങ്ങളായിട്ടും വിദ്യയ്ക്കേയായിട്ടും ഉൾപ്പെടും അവരും അറയ്ക്കു ലിപിഭേദം എന്തെപ്പറ്റ അറിയില്ല.....മലയാളത്തിലും അടുത്ത കാലത്തു മാത്രമാണു്, വാക്കിടൻ അവസാനത്തിൽ വരുന്ന സംഗ്രഹസ്ഥലത്തിന് മാത്രം പ്രത്യേകം ചെറുതാളം വേണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്.....വസ്തുവചിതി ഇങ്ങനെയല്ലാമിരിക്കുന്നു. ചില മലയാളഭാഷാകൈരള കണക്കാർ മലയാളത്തിലേയും അത്, ഇത്, ഉത്, ഉത്,

നാമുമാന വരുക്കുകയും—എന്നു കേൾക്കുമ്പോഴിവിടെത്തീർത്ത് നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു് അനൗചാരിയുമാം. ഇങ്ങനെ എത്രയും ചുരുക്കം സ്ഥലങ്ങളിലും കാണിത്തെയും മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന ചില പക്ഷികളേ ഉള്ളേയിട്ടു്, ആത്മാർത്ഥരായ ഒരു ദിവ്യരായ സൃഷ്ടിയുടെ അത്ര അത്ഭുത

ത്തിലേ ഗതം, മല, മലമ്പരം—മുതലായ പക്ഷികളിലുള്ള അകാശസംസ്കാരങ്ങളും ആ മാതിരി ഒരു ആകാശത്തിന്റെ ഉദ്യാനമാരികളെന്നുവെന്ന് സരിച്ചുപോയതും, ചെമ്മരിടം മലമ്പരത്തിലും താഴിൽ ഉദ്യാനസംസ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ളതും മുൻപു കാണിച്ച വിധത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ജാതികളിൽ മനസ്സുവെക്കുന്നതിന്നുമാത്രം, ചെമ്മരിടം അകാശസംസ്കാരങ്ങളിൽനിന്നും, മലമ്പരങ്ങളാകാത്തതെ കഴിയുന്നതും ചെമ്മരിടം ഉദ്യാനസംസ്കാരങ്ങളാകാത്തതെ കഴിയുന്നതും നിർമ്മിക്കുന്നതിലുള്ള ഭൂമി വളർച്ചയും, എല്ലാംകൂടിയാണു്, മലമ്പരങ്ങളാകാത്തതെ കഴിയുന്നതും ഈ ദിവ്യരായത്തിൽ വേർതിരിക്കുന്നതും നോക്കാനായതും വഴി തെറ്റിച്ചതെന്നും ആകട്ടാകെ വിചാരിച്ചുണ്ടായിരിക്കുന്നു.....

(സാഹിത്യചരിത്രം)

[ഉദ്യാനമാലയിൽ സംസ്കാരകാരം സമീകരിച്ചിട്ടുള്ള സാമാന്യരീതിയനുസരിച്ചാകുന്നു]

മി: പിന്നാലെയുള്ള ഈ മനസ്സിൽ അനുകരണങ്ങളില്ല. കൂറോളം മി: സാമാന്യരീതിയനുസരിച്ചിട്ടുള്ള, ഗവർണ്ണമെന്റുകൾക്കുമിടയിൽ മി: സാമാന്യരീതിയനുസരിച്ചാകുന്നു. പ്രസാധിതമാക്കിയിട്ടുള്ള 'ലക്ഷ്മി'വിഭാഗം പ്രകാരം നാമുമാന വരുത്തുന്നതും മുതലായവ പരിശോധിക്കുക.

(പ്രസാധകൻ)

മല്ലാത്തതാണ്. ഒരു മാത്രമുള്ള ഹൃദയത്തോടുകൂടി മിക്കവാറും മാത്രയിലോ, അതോ അയ്യോൻ മാത്രയിലോ ഹൃദയപതനമാക്കാൻ ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. കേരള പാണിനീയത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, പട്ടത്തിൽ ഒപിതിയയുടെ 'എ' പ്രത്യയത്തിന് വികല്പന ചീർത്തു വരും എന്നു പറഞ്ഞാൽ ധാരാളം കതിരുകൾക്കു തോന്നുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ കവികൾ 'തുവീര്യ'യുടെ 'കോട്' എന്ന പ്രത്യയത്തിന് ഹൃദയപതന വികല്പന ചെയ്യാറുണ്ട്.

സംവൃതോക്താക്കളെക്കുറിച്ച് വാക്യങ്ങളിൽ രണ്ടാണ്. അതു സംവൃതോക്താക്കളോ സംവൃതാക്താക്കളോ എന്നാണ്. ഒന്നാമത്തേത്. അതിന്റെ സമേകം എങ്ങനെയാണു വേണ്ടതെന്നു രണ്ടാമത്തേതും. 'വാക്ക്' എന്നീ സ്വാഭാവിക സംവൃതാന്തങ്ങളായ പദങ്ങൾ, 'ചെറുവചന'ത്തിൽ വിവൃതോക്താക്കളോടുകൂടിയുള്ളതുകൊണ്ടും മറ്റുമാണ്, ഏകപദനം സംവൃതോക്താക്കളായി ഞാൻ-പാണിനീയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. എന്നാൽ, 'വാക്ക്'കൾ എന്നിങ്ങനെ ചെറുവചനത്തിലും സംവൃതംതന്നെ ഉച്ചരിയ്ക്കുന്ന ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നും ആരുന്നിടാൽ ഞാൻ മേൽപ്പറഞ്ഞിട്ടു സ്വായം നാധുവല്ലെന്നും ഒരു ആക്ഷേപം പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നു. ഇരിയ്ക്കട്ടെ—ഏകപദനം 'അത്' 'വാക്ക്' എന്നിങ്ങനെ സ്ഫുടാകാരാന്തമായി എഴുതുന്ന ആളുകളും 'അതുകൾ' 'വാക്കുകൾ' എന്നിങ്ങനെ ഏതാനും അങ്ങനെയല്ല. 'അ'കൾസംഖ്യസ്ഥമായ ഒരു 'അല്പം'യെ സന്ദിഗ്ധാവസ്ഥയിൽ ഇരിയ്ക്കുന്ന ഈ ചിഹ്നം എങ്കിൽ വിവൃതോക്താക്കളായി ഉച്ചരിയ്ക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യാലും അത് അചലമല്ലെന്നു വന്നതെന്തുകൊണ്ട്? അതു

കൾ, വാക്കുകൾ എന്നിങ്ങനെതന്നെയാണ് ഉത്തമ പദങ്ങൾ എന്നുതന്നെ വല്ലകൊണ്ടാലും, മധ്യമപക്ഷമായി വിവൃതാകാരം ത്രാജ്യമായും, വിവൃതോകാരം സപീകാജ്യമായും പക്ഷാന്തരമില്ലാതെ വിധിയുക്തപുട്ടവാൻ സമ്മതിയായത് എങ്ങനെയാണു്? സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിലുള്ള ഈ വിവിധ അക്ഷരത്തിന്റെ പ്രകാരഭേദമാണെന്നു വാമിയ്ക്കുന്നവർ, ശല്യദാശയെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു മറുപടി ന്യൂനിയ്ക്കേണതാണു്.

ഈ വിവിധ സംവൃതാകാരമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ ശുദ്ധമാസത്തിലോ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ നൂറാംപുഷ്പത്തിൽ ചില ന്യായങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയേ യഥാവിധിയാണു് നാഴെ ചേർക്കുന്നു.

“ഇതിനർത്ഥം—1. മുറുകാരത്തിലവസാനിയ്ക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ചെറുവചനം വേറെ രൂപത്തിലും ആവാം; ഗുരുമാർ, കരകൾ. അതുകാരത്തിൽ അവസാനിയ്ക്കുന്നവയ്ക്കു് ഇതു പാടിക്കല്പന മാത്രമല്ല, അക്ഷര പരിണതാനുമുള്ളവർപോലും ‘പോത്തുകൂട്ട’ ‘ആളുകൂട്ട’ എന്നു ചെറുവചനത്തിലുംകൂടെ ‘അതുകാരം’ എന്നു പ്രയോഗിയ്ക്കാറുണ്ടു്.

11. ഈ മൂന്നു സ്വരങ്ങളിലും അവസാനിയ്ക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ വിഭക്തിമാറ്റങ്ങളിൽ ആഗമത്തിനു വ്യക്തമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്.

ഉദാഹരണം:—

ചക്ക	യറുപ്പി	ചക്കയുടെ
ചക്ക	ടി	ചക്കിന്റെ
ചക്ക	ടി	ചക്കവിന്റെ (ആളുടെ പേർ)“

ഇതിൽ I എന്ന് അടയാളമുള്ള ഖണ്ഡത്തിൽ രണ്ടു വാക്യങ്ങളാണല്ലോ ഉള്ളത്. ആദ്യവാക്യത്തിൽ ഗുരു, ശിഷ്യ—എന്ന പദങ്ങൾ ഏഴ്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവ വിദ്യ തോന്നാത്തതുകൊണ്ടാണ് ആൺ. ചെട്ടുവ വന്നപ്പോൾ പ്രമാണാൽ സരണമായിരിയ്ക്കുന്നു. 'ചേരേ ത്രുപത്തിലുമാവാം' എന്ന പദാർത്ഥത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നോ, ആ വാക്യം പ്രസ്തുതവിധി അകാരമാണെന്നു കാണിയ്ക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണെന്നോ ഇവിടെ മനസ്സിലാക്കുനില്ക്കൂ. രണ്ടാം മരണ വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി മേൽ വിവരിച്ച കഴിഞ്ഞു. II എന്ന് അടയാളമുള്ള ഖണ്ഡത്തിലേ വിഷയം സർവ്വതാ ആമരണീയമാണ്. ചേക്ക, ഈ സംവൃതവിധി അകാരമാണെന്നു സാധിച്ചാൽ അത് എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്ന് മേൽപ്പാൻ ലേഖകനല്ലാതെ ആൺ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സംവൃതാക്ഷരസമേതം എങ്ങനെ ആയിരിയ്ക്കണം എന്നാണ് ഇതിനും ചിന്തിപ്പാലുള്ളത്. എങ്ങനെ വേണമെന്നിലും ആദാം. ഇന്നതു ശരി എന്നും, മറ്റേത് അബദ്ധം എന്നും വായിയ്ക്കാനില്ല. പക്ഷേ പ്രവാചകന്റെ പ്രസ്താവങ്ങൾ അടിച്ചിറക്കുന്ന രേഖകൾ 'പ്രസ്തുത' കാർ കൈമാതിരിച്ച മേൽ സംവൃതോക്താത്തിന് എന്തെങ്കിലും ഒരു സമേതം കൊണ്ടാകുമെന്ന് ഉറപ്പു കൊണ്ടാൽ, അതു ക്രമേണ സ്വീകൃതമായി വേർപെടുത്താവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു യാതൊരു അബദ്ധവും ഉണ്ടാകുവാനായില്ല. എന്നാൽ, പാണിനീയവിധിപ്രകാരം * ഉകാരത്തിനു മീതേ ചന്ദ്രക്കലയായിരുന്നാൽ, സംവൃ

* ന്ന-ാംപേജിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ അനുസ്മരണീയമായിരിയ്ക്കുന്നു. (പ്രസാധകൻ)

തോക്കാരത്തോപ്പുവരി മേലാൽ ഒരു താക്കം ഉണ്ടാകുവാൻ മാർഗ്ഗം ഇല്ലാഹിദിയ്ക്കും എന്നുള്ള വാസ്തവം സ്മരണീയമാകുന്നു എന്ന മാത്രം വിശേഷവിധിയായി ഒരു പരമ്പര നടന്നു.

'ചോദനാസമിതി നാനാഭാഗ്' എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്നു യാതൊരു സ്വപ്നമാറുന്ന പ്രകാരം രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളേ കറിയുന്നുണ്ടായിട്ട് ഒരു ഫിഫി മാത്രം ആകുന്നു മലയാളത്തിലുള്ളത് എന്ന് ഇപ്പോൾമുമ്പായി 'ചാണിനീയ'ത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളപ്പോൾ അഭിപ്രായം, ഇപ്പോൾ സമസ്ത ആദരിയ്ക്കപ്പെട്ടവരുടെയും അനുജനായ സവിശേഷം അഭിപ്രായപ്രകാരമായ മലയാളികൾ, ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഇതു കേൾക്കുന്നതിൽ ആദരിച്ചത്, കൃതാർത്ഥതയോടെയാണ്. ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഫിഫികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നുള്ള അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ, അതുകളിൽ ഓരോന്നിനേ സംബന്ധിച്ചും ആവശ്യപ്പെട്ട സംഭവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വേദവേദാന്തരേണ തുറന്നുപറയണമെന്നുള്ളത്, സ്വതന്ത്രിയും അപരിവർത്തനവും ആകുന്നു. എന്നാൽ, 'നാസമിതി' എന്നതിലും മേറും ഒരു ഫിഫിയായി രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ കറിയപ്പെടുന്നത്, ഭാഷയുടെ ഒരു സൂതരസമാകുന്ന സമകാലീനതയിനോടുകൂടിയതെന്നു, ഇവയിൽ ഏതിന്റെയും സംഭവമായാലും ഒരു ഫിഫിയായി കറിയപ്പെടണമെന്നു വാദിയ്ക്കുന്ന ചിലരോട് എന്തു സമാധാനമാണു പറയേണ്ടതെന്ന് അറിയാവുകയാ, ഭാഷാപ്രാദേശികതയിൽ കേൾക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് എങ്കിൽ, ഇതു അസംസ്കൃതമായ ഒരു പ്രായത്തോടു അതിന്റെ പരമാർത്ഥതയില്ലാത്തതിനാൽ അത് സമസ്തതിനായിട്ടായിട്ടാണ്.

‘ന’കാരത്തിന് ഒരു പുതിയ ചിഹ്നം എടുപ്പുള്ളതാണെന്നാൽ, മലയാളത്തിൽ ഒരു അക്ഷരപ്രകാരം ഉണ്ടാകേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. വാക്കുകളിൽ ‘ന’കാരവും, ‘ണ’കാരവും വരുന്നതിന് ഒരുവിധം ചില നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉണ്ട്. പക്ഷെ, ‘ന’കാരം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കൂ. അതുപോലെതന്നെ ചേതപ്തമാക്കിപ്പുള്ള കൂട്ടങ്ങൾക്കുള്ള * ‘ന’കാരം കാണുകയില്ല. ‘ന’കാരോല്പാദനം പക്ഷെ ചേതപ്തമേ f ഉള്ളതെന്നതന്നെ പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, ഇതിൽ ഇരട്ടിയ ‘ന’കാരവും ചിലപ്പോൾ വന്നുയ്യും. അതു സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെയും ‘ന’കാരോല്പാദനം വരുത്തുന്നതെന്നതിൽ കേവല പക്ഷമേ എടുത്തു സൂചിപ്പിച്ചു. അതിനോടുകൂടി ആർക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ആയതിനാൽ (ചേതപ്തമാക്കിപ്പുള്ള) കൂട്ടങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും (ന, നപ ഇത്യാദി) നകാരമല്ല, മറ്റൊരു ലിപിയാണു കാണുന്നത് എന്നു സ്വഭാവം ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ, ചിലന്നു വലിയ അക്ഷരപ്രകാരമാണു ആവശ്യപ്പെടേണ്ടിയിട്ടു. പക്ഷേ, ഇതിലേ കൂട്ടങ്ങൾക്കുവേണ്ടി (ചേതപ്തമേ) ചേതപ്തമെന്നതെന്ന മലയാളികൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ (പോണിനീയസ്യം—ന) ‘ന’ എന്ന രൂപം ചേതപ്തമാക്കിപ്പുള്ള കൂട്ടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, ‘നേരിയ’ എന്നതിലേപ്പോലെ ‘ന’കാരത്തെ കുറിയ്ക്കുന്നതായി വിചാരിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ,—

* കൂട്ടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ആദിവാർണ്യം ചിട്ട—പക്ഷെ ഇല്ലാതെ—എന്നു ഉറപ്പിയ്ക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ, വിഷ്ണു—സ്വപ്നാദികളുടേയും മറ്റും ഉച്ചാരണം ശരിയല്ലെന്നു വന്നുയ്യും. f കൂട്ടങ്ങൾക്കുള്ളിലൊക്കെ—എന്നു ശോഭം

(പ്രവാചകൻ)

ന, ന്, ണ, ണ്.—

എന്നീ നാലക്ഷരങ്ങളെ ചേർച്ച പതിയെ സൃഷ്ടിക്കുക ആവശ്യപ്പെടുകയില്ലെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

'ന' എന്ന സമോത്തര, ന്-ക (പൊൻകാരം), ക-ക (വറകക) ഇങ്ങനെ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾക്കു ചേർന്നു മാറി വരിക എന്നും, അതു പരിഹാരണീയമായ ഒരു സ്വനതയാകുന്നു എന്നും ഇതിന്റെ രേഖിപ്പാലം ഉണ്ടായി വരുന്നു. 'ന' 'മ്പ' എന്നീയുകൾ, ന്ക, ന്പ,—എന്നിതു കളുടെ ചിഹ്നങ്ങളാണ്; അല്ലാതെ, ന്ക, ന്പ—എന്നിതു കളുടെ സമോത്തരങ്ങളല്ല എന്നുള്ള 'പ്രാണീനീയ' പ്രതിപാദിതമായ മനസ്സെ പരിവർത്തനമെന്നതിന്നു ഞാൻ ഇന്നും സ്വായം കാണുന്നില്ല. പൊൻകാരം, പൊൻകാരം എന്നിങ്ങനെ തന്നെയാണ് എഴുതേണ്ടത്. അല്ലെങ്കിൽ പൊൻകളി എന്നിങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതും എഴുതി, 'ക'കാരത്തെ പല പ്രകാരങ്ങളിൽ സങ്കല്പിച്ചു വ്യവസ്ഥാവിരീതമാക്കേണ്ടി വരും. 'ന' 'മ്പ' എന്നിവ 'ന്ക' 'ന്പ' എന്നിവയ്ക്കുള്ള ഒരു അർത്ഥില്ലാത്ത സമോത്തരവർദ്ധിച്ചാൽ മതി. 'ന്ക' 'ന്പ' എന്നു ചുരിയ്ക്കേണ്ട ചിഹ്നിൽ 'ന' 'മ്പ' എന്നെഴുതാതെ, 'ന്ക' 'ന്പ' എന്നുതന്നെ എഴുതാനും എന്നാണു് ഈ പരസ്യത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

മ, ന്വ—എന്നിതു കളുടെ ആകൃതിയെ നല്ലവണ്ണം ഉറപ്പാക്കുന്നതായാൽ, അവ 'ന്ക' 'ന്പ' എന്നിതു കളുടെ സമോത്തരങ്ങളല്ലെന്നു സംശയിച്ചാൽ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നുള്ളതു വിചാരിയ്ക്കാതെയല്ല, വ്യക്തസൂത്രത്തിന്റെ ഭാഷ്യം എഴുതപ്പെട്ടിതു്. മ, ന്വ—എന്നിതു കളിലേ ആദ്യത്തെ കനിയാകുന്നുവല്ലോ നകാരമുതൽ മനിച്ചി

യ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ ആ ചെറി 'പാ'കാരത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുള്ള വൃത്താന്തത്തിലേ കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷമുള്ള കവിതാഭാഗത്തെ സമർപ്പിച്ചുപോകേ? ആരംഭത്തിലുള്ള വൃത്താന്തത്തിലേക്കുതന്നെയാകണമല്ലോ തമിഴിൽനിന്നു 'പ'കാരത്തെ നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. താഴെപ്പട്ടികയിൽ, ആ കവി നകാരാർദ്ധസൂചകമായിത്തന്നാൽത്തന്നെയും, മകാരാർദ്ധസൂചകമായിട്ടില്ലെന്നതെന്ന് ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുകൊള്ളുന്നതിൽ അസാധ്യതയുമാണെന്നു ഇല്ല. 'പ'കാരാർദ്ധം എന്ന പ്രത്യയമാതിരിയ്ക്കുന്ന 'പ്' എന്ന ചിഹ്നത്തോ 'പ'കാരാർദ്ധമായിട്ടല്ലയോ മലയാളികളാൽ ഗണിയപ്പെടുന്നത്? 'പാൽ' എന്നുള്ളത്, സമ്പ്രദായികമായി ആരംഭിച്ചിട്ടുപോൾ * 'പാത്' എന്നിരിക്കേണ്ടതാണെന്നിലും, 'പാലു' എന്ന വായിച്ചുപോകേണ്ടതാണ് എന്നുള്ള വിധി എല്ലാവരാരും ആരംഭിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ.

'ഇരട്ടിച്ച പ്രത്യയാദികകാരത്തിന്നു മുൻപും താലവൃത്തിന്നു തുടർന്നു'—എന്ന സൂത്രമാണു പാണിനീയത്തിന്റെ ഇണാഇണനിരൂപണം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ട പലരെയും കേൾപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ത.....ല.....അ എന്നോ, ത.....ല.....ക്ക് എന്നോ, ത.....ലയ്ക്ക് എന്നോ എങ്ങനെയാണു് ആളുകൾ സാധാരണ ശബ്ദിയ്ക്കുന്നത്, എന്ന് അറിയാനായിട്ട്, ഈ പട്ടികയിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളെ അല്ലാത്ത നിഷ്കത്തി, സാധാരണത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു ശബ്ദിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണു്. 'തെക്കുകയെ ഉച്ചാരണത്തിൽപോലും

* 'പാത്' (=ഭവം കഴിയുക) യാതുമില്ലാത്തതിന്നു്, പാത്തത്തുവരുന്നതു് എന്നുള്ള അർത്ഥം പ്രമാണിച്ചു ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. (പ്രസംഗം)

‘യ’കാരം ആര്യ സ്ഫുടമായി കേൾക്കാനില്ല’ എന്നാണ് ഒരു വകക്കൻ ഭാഷാപോഷിണിയിലേയ്ക്ക് എഴുതുന്നത്. അർദ്ധവകാരത്തിന്റെ സ്ഫുടതാപരിണാമമല്ല വാദ വിഷയം. തെക്കൻഭിക്ഷകളിൽ ‘ഏ’കാരത്തെ അപേക്ഷിച്ച ‘യ’കാരം സ്ഫുടമാകുന്നതാണ്. സംശയിതാക്കൾ മേല്ക്കോണ്ടിട്ടുള്ളപോലെ, ത.....ല.....യ്.....ക്ക് എന്ന് ഒരു നിരത്തി ശബ്ദിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി.

തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അവസ്ഥയായ ഒരു സജ്ജതിയെ വാസ്തവമാക്കുന്നത് ബലമായി നിർണ്ണയസാദ്ധ്യമായ ഒരുവൻ, അതേ സജ്ജതീ സംബന്ധിച്ച വകക്കൻപ്രദേശങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന മതവും ഗ്രാമ്യമാണോ എന്ന സംശയിയ്ക്കേണ്ടി വരും. അതെങ്ങനെയോ ആകട്ടെ:—‘ഏ’കാരവും ‘യ’കാരവും ഒന്നും വേണ്ട എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുടെ പക്ഷത്തിൽ, ‘മറക്കേ’ ‘മറയ്ക്കേ’ എന്നീ രൂപങ്ങൾക്കേയും തെപ്പോലെതന്നെ ഉച്ചരിക്കേയും എഴുതേയും വേണമെന്നു തന്നെയാണോ? മധ്യമലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന ‘മലയാളമനോരമ’ മുതലായ പത്രങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സെത്ത സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ജനബോധം എങ്ങനെയെന്നു വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. ‘ഗജം’ എന്നൊഴുകി ‘ഗജം’ എന്ന വായിക്കുന്നതുപോലെ, ‘തവക്ക’ എന്നൊഴുകി ‘തവയ്ക്ക’ എന്നു വായിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. ‘ഗജം’ ‘ഗജം’ എന്നിങ്ങനെ ഭിന്നാത്മങ്ങളോടുകൂടി രണ്ടു പക്ഷങ്ങൾ നടപ്പില്ല. അതിനാൽ ‘ഗജം’ എന്നൊഴുതുമ്പോഴൊക്കെയും, ‘ഗജം’ എന്നു വായിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഒരു ദൃഢവ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ്. ‘ഗജം’ എന്നു മൂന്നു വിധമുപാധം ‘ഗജം’ എന്നും, മററു വിധമുപാധം

'കെരളം' എന്നും വാരിയയ്യം എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ, ആ രൂപതുടർച്ചയ്ക്കും നീളിച്ചായും എഴുത്തിലും കാണിയുണ്ടല്ലോ എന്നു. 'മറക്കുന്നു' എന്നൊഴുകയും, വായന എപ്പോഴും 'മറയ്ക്കുന്നു'. എന്നായിരിയ്ക്കുകയും ആയിരുന്നെങ്കിൽ, യകാരത്തേ എഴുതേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നേനെ. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ 'മറക്കുന്നു' എന്നും മറയ്ക്ക ചിലപ്പോൾ 'മറയ്ക്കുന്നു' എന്നും വാരിയയ്യം എന്നായി വരുന്നുണ്ട്. ആയതിനാൽ ഈ രേഖം എഴുത്തിലും വേണമെന്ന മാത്രമേ പാണിനീയം സിദ്ധായിയ്ക്കുള്ളൂ. അടക്കം, അടയ്ക്കുക—എന്നിങ്ങനെ എത്ര പ്രയോഗങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും പറ്റിയും.

'ചിരിയ്ക്കുക', 'മരിയ്ക്കുക'—എന്നിങ്ങനെ ഇക്കാരത്തിനു പിറകെ 'യ്'കാരത്തെ എഴുതേണ്ടതല്ലെന്നു പലർക്കും ധ്വനിയോടുകൂടുന്നതാണെന്നു ചൊല്ലുന്നു. 'മറക്കുന്നു' പദത്തിങ്കലും പ്രതിപാദിക്കാവലംബികളായിട്ടാണു പ്രാബല്യം കണ്ടുവരുന്നത്. എന്നാൽ, ഇവിടെയും മറ്റാവാത്തതുപോലെ 'ചിരി...യ്ക്കുക...യ്ക്കുക...യ്ക്കുക' എന്നു നിറഞ്ഞി അല്ലെങ്കിൽ, 'ചിരി' എന്നതിന്റെ 'ചി'ക്ക്, ശബ്ദം ഒരു 'യ്ക്ക'യല്ല 'യ്ക്ക'യല്ലെങ്കിലും എന്നു പ്രസ്താവിക്കാം; ആയതിനാൽ യകാരത്തോളം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നിഷേധിയ്ക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ, നിർണ്ണയമുള്ളതാണെന്നു ഇതിനോടുനിന്നു ഒരു പാദമുണ്ടാകും. 'ചിരിയ്ക്കുക', 'മരിയ്ക്കുക' എന്നിങ്ങനെ ഇക്കാരത്തിലേക്കും യ്കാരത്തിലാത്ത പാദങ്ങളിലായാൽ ആ 'യ്കാരം' എഴുതപ്പെടേണ്ട എന്നു കല്പിക്കുകയും. ൧൦. ൧—ഇ പ്രാമി അക്ഷരങ്ങളെ 'യ്ക', 'യ്ക'—എന്നു ഉച്ചിയ്ക്കുന്നതുപോലെ 'ഇയ്ക' എപ്പോഴും 'ഇയ്ക'

എന്നതുകൊണ്ടു എഴുതാം. അല്ലാതെ, 'യ'കാരത്തും ഇല്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഡാഡുവാക്കുന്നതല്ല. *

* ഇവിടെയും ഒരു പ്രബലമതാത്മരം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായത്:—“വൃണാണാമുദ്യോധനരിയേടത്തോളവും കേരളശാഖയിൽ ചില വിശേഷങ്ങൾ വന്നാകട്ടെ. ആസ്രുശാഖയിൽ ചവർത്തുണിയിൽപ്പെട്ട ചക്കാരകാരങ്ങൾ അലവ്യമെന്നും ഭര്യമെന്നും രണ്ടുവകകളുള്ളതുപോലെ, ഈ ശാഖയിൽ കവർത്തുണിയിൽപ്പെട്ട 'യ'കാരങ്ങൾ കണ്യമെന്നും അലവ്യമെന്നും രണ്ടുവകയായിട്ടുണ്ട്. തടയ്ക്ക്, മിടയ്ക്ക്, കലക്കി—എന്നിവയിലേക്കകാരം കണ്യവും; സീതയ്ക്ക്, തറയ്ക്ക്, വലിയ്ക്ക്—എന്നിവയിലേതു അലവ്യവും ആണ്. ചില ഭാഷാഭവങ്ങൾക്കുണ്ടായാലും മറ്റും, സീതയ്ക്ക്, തറയ്ക്ക് എന്നിവയ്ക്കു വാക്കുകളിൽ കാണുന്ന 'യ്' എന്നത്, 'യ'കാരവും രണ്ടു കണ്യകകളോടും ചേർന്ന് അകാരമാക്കുന്നത് തെറ്റിലായിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ വഴിയ്ക്ക്, സീതയ്ക്ക്, തറയ്ക്ക്—എന്നിങ്ങനെ എഴുതേണ്ടതാണെന്നു പ്രസ്താവിപ്പാനും കാരണം, ഈ അലവ്യകകളോടൊന്നിച്ച് ആലോചിച്ചാൽത്തന്നെ, ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള സൂക്ഷ്മഭേദങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽത്തന്നെ അറിയുന്നതാണെന്നു കരുതേണ്ടതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ആ അക്ഷരം അകാരകകാരങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായതല്ലെന്നു സ്പെസി, നാൽക്കര, കായ്ക്കര മുതലായി അവ ചേർന്നുണ്ടായ വാക്കുകളിലെ 'യ്ക്ക' 'യ്ക' എന്നവയുടെയും, സീതയ്ക്ക്, വലിയ്ക്ക് മുതലായതിലേ 'യ്ക്ക' എന്നതിന്റെയും ഉച്ചാരണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവും രണ്ടിലും കകാരം പുറപ്പെടുന്നതിനുള്ള സ്ഥാനഭേദവും അന്നു തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.....മറ്റു ചിലർ.....

ഈ പ്രമാണമധഃസരിച്ചുതന്നെ, 'ഹരികൾക്ക്' എന്ന വേണമെന്ന് 'പാണിസീയം' വിധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു, ചിലർ ചിറ്ററയല്ലാത്ത ഓരളം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. നാമ-ാംപ്രകാരത്തിൽ 'ഹരികൾക്ക്'

അകാരം താലവ്യമാണെന്നും, താലവ്യകാരത്തിലശേഷം കകാരം വരുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രതിഷേധം തോന്നുക മാത്രമാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചതും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല..... അതിനാൽ താലവ്യമായ കകാരമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു തന്നെ അനുഭവവിരുദ്ധമാണ്.....താലവ്യസ്വരത്തിനു ശേഷം വരുന്നതുകൊണ്ട്, കകാരത്തിൽ ഒരു പ്രതിഷേധം തോന്നുകയാണെന്നു പറയുന്നതിനും ശരിയായ അർത്ഥമില്ല.....പടിക്കല്ല്, തറക്കല്ല്—എന്നുള്ളൊരു അർത്ഥമായ പടിക്കൽ, തറക്കൽ (കണ്ഠകൃകാരം) എന്ന വാക്കുകളും, പടിക്കൽ സമീപത്തു് എന്നും മറ്റും അത്ഭുതമായ പടിയുൽ, തായുൽ (താലവ്യകകാരം) എന്ന വാക്കുകളും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കുക. രണ്ടിലും താലവ്യ സ്വരത്തിനു ശേഷംതന്നെയാണല്ലോ കകാരം ഉച്ചരിക്കുന്നതു്. എന്നിട്ടും രണ്ടു കകാരവും രേഖപോലെതിരിക്കുന്നതുചിറ്റ.....ഒരു സ്വരത്തിനും ശേഷമല്ലാതെ ആ മാതിരി 'യ്യ' എന്ന അക്ഷരം മാത്രമായി ഉച്ചരിക്കുന്നതുമാണ്.....മലയാളത്തിൽ കവർത്തക്കാരം രേഖപോലെതിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതേ ശരിയാകുള്ളു."—എന്നും മറ്റും 'സാഹിത്യചരിത്'ത്തിൽ മി: ഫിഷാർസി നിരൂപിച്ച്കിട്ടുന്നു. ഇവിടെ പകർത്തിയിരിക്കുന്നതിലേ ലിപിവിശ്വാസശൈലി 'സാഹിത്യചരിത്'ത്തെപ്പറ്റിയല്ല. സാധാരണവും സ്പഷ്ടമാണെന്നുവെച്ചു ചിറ്റത്തു മാത്രമാണ്.

(പ്രസംധകൻ)

എന്നെഴുതിക്കിട്ടുള്ളതെന്തെങ്കിലും വാസ്തവമാണെന്നാണ്. “കകാക്കത്തിന് മുമ്പും താലവൃത്തിയെ യകാരം”— എന്നാണ് തിരുവാസുരൻ വിധിയ്ക്കുന്നത്. ആ വിധിയ്ക്ക്, ‘താലക്ക’=താലയ്ക്ക്, ‘ഹരിക്ക’=ഹരിയ്ക്ക്’ എന്നൊക്കെയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിലും, ‘താലവൃത്തിന് പിൻപ്’ എന്നുള്ളതിന് ‘ഹരികൾക്ക’ എന്നുള്ളത് എങ്ങനെ ദൃഷ്ടാന്തമാകുമെന്ന് ഈ ഗുണാഗുണയന്തന്മാർ ഒരു ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ‘ഹരികൾക്ക’ എന്നായിരിക്കുന്നതിൽ ഒരുപേരു ഈ വിധിയിൽ പെടുകയും ‘ഹരികൾക്ക’ (കോരികൾക്ക’ എന്നുണ്ടല്ലോനാനം) എന്നുണ്ടാവുകയും ചെയ്യേണ്ട. ‘ൾ’ എന്നതിനേക്കാൾ ഈ വ്യക്തതയോടുകൂടി അപരിശോധകന്മാർ താലവൃത്തിയെ ഗണിച്ചതിൽ അതു കരേ സാഹസ്യമായിപ്പോയില്ലയോ എന്ന സംശയില്ലെന്നു. ‘ഹരികൾക്ക’ എന്നതിലേ യകാരം കേവലം അച്ചടിപ്പിഴയാണ്. ‘താലവൃത്തിന് പിൻപ് യകാരം’ എന്നു വ്യക്തമായിത്തന്നെ, ഇത് അച്ചടിപ്പിഴ മാത്രമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷവുമല്ലേ?

‘പ്രാഞ്ചേണ നപുണ്യകപ്രതിശ്രാമികരത്നസിയം’

“നപുണ്യകവിശേഷങ്ങളിൽ ബഹുവിനം

സ്തുകവചനം പോലും വ്യക്തിയിലത്രയുമാണ്”

എന്നുള്ള വ്യക്തതയും പലതരം വ്യക്തിയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. അനന്തവാദിപ്രാജ്ഞാണ് അധികപേരും ഉള്ളവനെന്നു തോന്നുന്നു. വിപരീതാഭിപ്രായമുള്ളപ്പോൾ ‘പാണിനീയ’സ്തൂത്രങ്ങളെന്ന് പറഞ്ഞു മോശാശോപനം ചെയ്തും, മറ്റുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ‘പാണിനീയ’ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതമെന്നു സ്വീകരിച്ചാൽ പ്രാജ്ഞാനുപാദയെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും വിവർ

ചെയ്തുവരുന്നത്, വാക്യരചനാഭാവവിശിഷ്ടതയ്ക്കു തുല്യമായിട്ടു മാത്രമായിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ വിചാരിച്ച ക്രമാനുഗതമാണല്ലോ.

‘കൈവശം’ ‘കൈമാറ്റം’ ‘കൈമാറ്റത്തിൽ’ മുതലായ സമാസങ്ങളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്ന പ്രകാരം, ഈ വാചകമായ മലയാളത്തിന്നും ‘കൈ’ എന്നാണു്, ‘കയ്യ’ എന്നു വകയാണു്. എന്നു തീർപ്പുപെടുന്നു. * അതിനാൽ, ‘കൈകെഴുത്തു’ ‘കൈമാറ്റം’ മുതലായ സമാസങ്ങളെയും, ‘കൈയിൽ’ ‘കൈയുടെ’ എന്നു വിഭജിതരൂപങ്ങളെയും—കയ്യെഴുത്തു്, കയ്യാൽ, കയ്യിൽ, കയ്യുടെ

* “ഇങ്ങനെ മലയാളത്തിൽ അകാരാന്തങ്ങളായിരുന്ന പന, തല, മല മുതലായ അന്തരധി ശബ്ദങ്ങൾ ചോളപാണ്ഡ്യശാഖയിൽ, പനൽ, തലൽ, മലൽ എന്നമായിരിച്ചിട്ടും മറ്റും ‘യ’കാരാന്തമായിത്തീർന്നതിനെയല്ലാ, ഉച്ചാരണസാദൃശ്യമനുസരിച്ചു്, ചെറുതലം പരിച്ഛേദകാലത്തിൽ ‘ഐ’കാരാന്തമായി ധ്വനീസ്വരമായിച്ചുപോക, ആ ധ്വനീസ്വരമാകയാൽതന്നെ അന്തരധി ശബ്ദങ്ങൾ ചെറുതലംകൊണ്ടോ, മലയാളത്തിൽ ‘യ’കാരാന്തശബ്ദങ്ങളായ—കയ്, പയ്, തയ് മുതലായ ശബ്ദങ്ങളും ആ പ്രദേശത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായി. അതുനിമിത്തം ചെറുതലിൽ ആ വക ശബ്ദങ്ങളും—കൈ, കൈ എന്നു മാതിരി ‘ഐ’കാരാന്തങ്ങളാകയും, കയ്, കയ്യ്; പയ്, പയ്യ്, എന്നു രീതിയനുസരിച്ചു വരുന്നതായ കയ്, കയ്യ്; തയ്, തയ്യ് എന്നീവക രൂപങ്ങൾ ആ ഭാഷയിൽ ഇല്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയുംകൊണ്ടുതന്നെ, മലയാളത്തിൽ ‘കയ്യ’ എന്നെഴുതിയും അതുസരിച്ചു മൂന്നിടവും

എന്നു ചിലർ എഴുതുന്നത് അബദ്ധമല്ലയോ? ഈ ഭാവിയിൽ ഭൂമം വരാനുള്ള കാരണം 'ഐന്ദാ' എന്നും, 'അയ്യാ' എന്നും ഉള്ള അക്ഷരയോഗങ്ങൾക്കു സാധാരണമായി ഉച്ചാരണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാമ്യം ആണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ ഭൂമംമൂലം 'വൈശാകരണൻ' എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തോടുകൂടിയും, 'ചയ്യാകരണൻ' എന്നോ, 'വൈയ്യാകരണൻ' എന്നോ മലയാളികൾ എഴുതിക്കേണ്ടതല്ല.

'അൻ' എന്ന പ്രധമകൈകാലമുള്ള 'എൻ' എന്ന ഉത്തമസ്യന്താദത്തിന്റെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളേ എഴുതുമ്പോൾ, എക്കെ, എന്നാൽ, എന്നോട്, എന്നിൽ — എന്ന്, 'എ'കാരാണെന്നു എഴുതുക പതിവായിരിക്കുന്നു. 'ചതുർവി'യിൽ മാത്രം ചിലർ 'ഇനിയ്ക്കു' എന്നു 'ഇ'കാരമാക്കുന്നതെന്തിനാണാവോ? അവിടെയും 'എനിയ്ക്കു' എന്നു പോലെയോ എന്നു വടക്കും തെക്കും മധ്യമന്തളി ആലോചിച്ചു നീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽകൊള്ളാം. വാഗ്വിഷ്ണുവും 'ഇ'കാരം വേർതിട്ടത് 'എ'കാരം ആളുകൾ തെറ്റി എഴുതാറുണ്ട്. ഇത് അതിനു വിപരീ

വശമെന്നു മറ്റൊരു തെറ്റാണെന്നും, ചെന്നമിശില 'ഐ'കാരാൽക്കുറേയും മലയാളത്തിലേയ്ക്കും അകാരാൽ മാത്രം, കർണ്ണാടകത്തിലേയ്ക്കും എകാരാണുമാത്രം മാറിയതാണെന്നും ചില ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ആ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടതെന്നും സൂക്ഷ്മപരിശോധനചെയ്യാതെയാണെന്നുള്ളതും സിദ്ധമാകട്ടെ— എന്നു 'സാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിൽ ശ്രീമാൻ ആറുർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് വായനക്കാർ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു. (പ്രസാധകൻ)

തമയ ഒരു തെറ്റാതിരിയ്ക്കുയില്ലേ എന്ന സംശയി
യ്ക്കുന്നു.

‘കായം പുറം ഉള്ള മരം’ എന്നും മറ്റും ഉള്ളി
ക്കൂട്ട് ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാക്കുകൾ, ‘കായ്—ഉം’ ‘പുറം—
ഉം’ എന്നോ, ‘കാ—ഉം’ ‘പു—ഉം’ എന്നോ? ഇവയി
ലേ ‘യ്’കാർ‘വ്’കാരങ്ങൾ പദാന്ത്യാങ്ങൾമോ, സന്ധികാ
ന്ത്രമോ? ‘കാഹലം’ ‘പുത്തളം’ ഇത്യാദി സമാസം നോ
ക്കിയാൽ ‘യ്’കാർ‘വ്’കാരങ്ങൾ ശബ്ദഭാഗമല്ലെന്നു
തോന്നും. സന്ധിയിൽ ലോപിച്ചുപോയി എന്നും പറ
യാം. ഏതായാലും, “നീയുതന്നെ” എന്നും മറ്റും
ചിലർ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നത് അശ്ലീലമാണെന്ന്
എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു. ‘പാണിനീയ്’ത്തിൽ ഇവയേ
ആഗമസംധിയാക്കിയാണു കല്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്.

(സൂത്രം—൭)

‘പെട്ടെന്ന്’ ‘അല്ലെങ്കിൽ’ ‘എന്നെല്ലാം’ ഇത്യാദി
കളെ, മറയ്ക്കു ‘പെട്ടെന്ന്’ ‘അല്ലെങ്കിൽ’ ‘എന്നെല്ലാം’ എന്ന്
ഏകാരശ്ലോകത്തെ എഴുതുന്നതു ശരിയല്ല. ‘അല്ല—
എങ്കിൽ’=അല്ലെങ്കിൽ, എന്നേ വരാം തരമുള്ള.
അതിനു വിപരീതമായി, ‘അത്’ അക്കേതമാണല്ലോ
എന്നിങ്ങു ‘അല്ലെങ്കിലും’ എന്നു ‘പ്രകൃതി’യിടുന്നതും
തെറ്റാക്കണമു തോന്നുന്നു. ‘അല്ലെങ്കിലും’ എന്നതു ചുരുക്കി
ഉണ്ടായ ശബ്ദം ‘അല്ലോ’ എന്നാണെന്ന് എനിയ്ക്കു
തോന്നുന്നു.

‘എതിരാളി’ ‘എതിരേക്കുന്ന്’ എന്നും മറ്റുമുള്ള
വാക്കുകളിലേ ആദ്യത്തെ ‘എതിർ’ എന്ന ഛോദനമായി
രിയ്ക്കും, ‘എതുളു’ ‘എതുക്കുന്ന്’ എന്നെഴുതുന്നതു
ശരിയോ?

ഇതുവോലെ ഇനിയും പാലത്തു സർവ്വോദ്യോഗങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ നാട്ടുകാരും ചേർന്ന്, നിശ്ചയിച്ചപോലെ തീരുമാനിച്ചാൽ, ശേഷമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലും ഭോജാപോഷിണിമൂലം തീരുമാനിച്ചതെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

XI

ശ്രീമഹാഭാരതതത്ത്വമ

പ്രാജാണികളിൽ പഞ്ചമമായ വേദമെന്നും, പ്രമാണം നോക്കുമ്പോൾ ശതസാരാധിപമായ സംഹിത എന്നും, വ്യാപകത ആലോചിച്ചു കാണെങ്കിൽ സർവ്വ വിഷയങ്ങൾ എന്നും, ഉപയോഗത്തോടുകൂടി വിചാരിച്ചു സാധിക്കും സർവ്വോപജീവ്യം എന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന മായ കർമ്മകൃത്യഗ്രന്ഥമാകുന്നു മഹാഭാരതം. ഇതിനോടു സമംചോർത്തു പറയത്തക്ക യോഗ്യതയുള്ള വേറെ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ എങ്ങുതന്നെയില്ല. ശ്രീവേദ വ്യാസമഹർഷി വേദങ്ങളെ എല്ലാം തരാനിരിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവയിലുള്ള ഗാനങ്ങളായ സാരാശങ്ങളെ പാത്രങ്ങൾ സുഗ്രഹമാകത്തക്കവിധത്തിൽ ലഘുപ്പെടുത്തി ലോകാന്തഗ്രഹത്തിനായിത്തീർത്ത ഗ്രന്ഥമായിട്ടാണ് ഭാരതം ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ചലവക സുഗന്ധ പൂക്കളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു കൂട്ടി മാലകെട്ടുന്നതിൽ നാരിന് എന്തുനിലയോ ആ നിലയെ ഉള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിന്. പ്രസക്തമാ

ചൊല്ലതു “വിഷയമൊഴിവിരുടെ സമസ്തഭേദിതാ”വായ
 സാമസ്തപ്രകാരി ആണെന്നിൽ, ഭാരതം ഭാഷപ്പെടുത്തി
 ഒരു “സമാവൃതകവിയിവീകരണി”ആയ കൊടുങ്ങല്ലൂർ
 കണിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻവർകളാകുന്നു.

ഭാരതം ഒരു പരിവൃത്തി പാഠാന്തരംവെക്കു തീർന്നു
 നന്നുമാലും പൊതുസംഭാസരസാധ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതി
 നെ പരിമിതമായ കാലത്തിനുള്ളിൽ വൃത്താഭിരുചിയും
 പദോപദായം ആയി ചരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതു കണത്തിക്കു
 ള്ളൻതമ്പുരാൻവർകൾക്കു മറ്റൊരു കവിതയും സാധിച്ചു
 വെക്കു. ഈ പ്രാമാണ്യഗ്രന്ഥം കൊളാതിട്ടു പകർത്തി
 എഴുതുകതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണു്.
 ത്രീപദപ്രാസനം ഗ്രന്ഥം ചമയ്ക്കുകയും എഴുതി സജ്ജ
 വിജ്ഞാപനം കേൾപ്പിച്ചുവെന്നതിന്നു സാധിച്ചുവെന്നാൽ
 ഒരു നല്ല ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടി
 യെന്നുപോലും! ഒരിയ്ക്കൽ പാഠാന്തരംകൊടുക്കുന്നതിന്നു മറ്റ
 കാലത്തും, തെറ്റായതേയും മറ്റും എഴുതിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു
 ‘ഭേദിതാ’യുടെ കൈപ്പത്തുകാരൻ ആകുന്നുണ്ടെന്നു
 മറ്റൊരു ത്രീപദപ്രാസനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ആ
 ഭേദൻ തന്റെ പുത്രനായ മഹാഗണപതിയെ ‘ഗുപ്ത
 ഭേദി’ ചെയ്തുവെച്ചു എന്നാൽ, ഗണപതി മിഥിയാ
 സ്ഥാനം വാങ്ങിയെന്നുമായി, ഹിന്ദു ‘ഉഭയഭി’കൾ
 എല്ലാം വേണം. കവി ഒരിയ്ക്കൽ പാഠാന്തരത്തിന്നു ആവ
 ത്തിച്ചുപറയുകയില്ലെങ്കിൽ, എഴുത്തുകാരൻ, ഒരു പദം
 എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ കവിതയ്ക്കു് അടുത്ത പദം ആലോ
 ചിച്ചു പറയാൻവേണ്ടി, ‘മേനക്കുടക’യില്ല, ഗ്രന്ഥകാ
 രൻ അവിട്ടുന്നമായി പാഠാന്തരംകൊടുത്താൽ, എഴുത്തു
 കാരൻ അവിട്ടുന്നമായി എഴുതും. ഈ ഉഭയഭിയിൽ

വേദവ്യാസൻ ഒരു കഴിയിരക്കിലും അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. 'ഗണപതിയ്ക്കു' ഇടവിടയെ എഴുതാൻ വയക്കുകയും അന്നു ഉള്ളല്ലോ. അതിലേയ്ക്കു വ്യാസൻ ഒരു പോരാളനായി. ഒരു ചങ്ങലിനാൽ എടുത്തുകൊണ്ട്, അത്ഭുത ഗാമിയായും, കേട്ടതിനെ എട്ടിൽ കുറിയ്ക്കുന്നത് അഭിമാനമല്ല. അതുകൊണ്ട്, ഗണപതി അത്ഭുതമനുഷ്ഠിയാക്കിയതെന്നു എഴുതുമല്ലോ എന്നു വേദവ്യാസൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഗണപതി ശിവയെക്കൂടിയും ചെയ്തു. ഗുഹകാരനും എഴുത്തുകാരനും അദ്ദേഹത്തെ വേലയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. മഹാഷിയ്ക്കു എതിരെ എഴുതിയും അലോചിച്ചുണ്ടാകുന്നതിൽ വാഗ്ധാതി തടഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹം അവിടെ ആർക്കും അത്ഭുതകാരനായിരുന്ന അതിശയിതമായ ഒരു ശ്ലോകമോ, അർത്ഥമോ, ചമേലോ ആവശ്യം പോലെ വിചാരിച്ചു; മേലൻ അത്ഭുത മനുഷ്ഠിയാകാതെ കഴിഞ്ഞു; മനുഷ്ഠിയാക്കിയവർക്കും അപ്പുറം അവിടുണ്ടാക്കിയവർക്കും ചെയ്തും. ഈ വിധം ഗണപതിയുടെ 'പല്ലടയ്ക്കു' പട്ടങ്ങൾ ആണ്, മഹാഭാരതത്തിൽ 'ഗണപതികൃതം' എന്നു പറയുന്നത്. ഈ ഐതിഹ്യം ഭാരതത്തിൽ അവിടവിടെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ചില ചിത്രകാരന്മാർക്ക് അറിയും കിട്ടിയെന്നും, ആകയാൽ ഗുഹമഹാഭാരതം പ്രശസ്തിയാക്കും വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയതിൽ കരുണാഭാവമെന്നുള്ളതു് അതിനു യുക്തം. എങ്കിലും, ഇതിൽനിന്നു പൂർവ്വജാർക്കാരെ കാവ്യത്തി പകർത്തുന്നതായും സ്വാഭാവികമാകും മൂലമായി വിചാരിച്ചിട്ടെന്നു എന്തു തെളിയുന്നു.

പ്രകൃതപ്രകൃതമായി വരുന്ന അനേകം ആനക്കുഴികവിഷയങ്ങളെ എല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞ്, അനേകൃതമായ കരുപാഞ്ചലകൾ മേലും അടിസ്ഥാനപ്പെട്ട

കുഞ്ഞി, വാലോ കർവയുടേ ഇല്ലാത്ത ഏതാനും പദ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒരു കോണുപുസ്തകം കോണിൽ കവയുവകയ്ക്കും എഴുതപ്പെട്ടതോ നാം എന്തുവേണ്ട കോണുകൾക്കുണ്ടോയെന്നു കൊണ്ടാടിയതെന്നും അപമാ; ഇനി ചില സ്കൂളുകൾക്കും മറ്റും വേണമെന്നുപോലും! ഈ വാചിതിയ്ക്കും ഒരു അനുപോലും ചികാണെ ഒരു മുമ്പാക്കെ സ്ഥലക്കോണിൽ തീർന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നതായാണോ കേരളീയർ കീഴോ വാണിമുഖം മതിയാകുമോ? കുറുമട്ടു കാളിമുഖം—

* “புராணநிஞ்ஞுவ ந ஸாஸு ஸத்வம்
நாமயி காவ்யம் நவதிருவது;”

എസ്. 'ആവലാധി' പറഞ്ഞത്. ഐക്യവാദിയും, രാഷ്ട്രീയീൽ സമുദായം ഇല്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, കീഴ്ത്തിയതിനെയും ഒരു ശാപമുണ്ട്. അവർക്കു തന്റെ കാര്യകർമ്മം വില്ലാലമാണു സഹനത്തോടുകൂടിയും, വിശ്വാസത്തോടുകൂടിയും, സഹായത്തോടുകൂടിയും എല്ലാം തികയുന്നത്. ഇതെന്തൊരു കാലമാണ്? ദൈവധർമ്മം വന്നതിനു മേലാണോ സ്രീകൃഷ്ണ സമുദായം വരുന്നത്? എഴുത്തുകാരൻ സഹജീവികൾ അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുകയും, ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യും; പിൻമാറ്റിക്കൂടെ നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനദണ്ഡത്തിന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യും. പുതിയൊരു കാലം ഉദ്യോഗിപ്പോന്നു. അതിനാൽ, ആധുനികന്മാർ ഭാരതാഭിമാനത്തോടെ വേണ്ടവണ്ണം ആദരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഭാരതം കണ്ണിത്തന്നിന് അകലാശീലം. അതിനാൽ ഭാരതാഭിമാനത്തോടെ വേണ്ടവണ്ണം ആദരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഭാരതാഭിമാനത്തോടെ വേണ്ടവണ്ണം ആദരിക്കുകയും ചെയ്യും.

* നമ്മുടെ കാര്യത്തിലും പഴിതന്നെ വെട്ടി-

உதாரணமாக கிரிதிசுமயம் காணப்படும். (A. K.)

പരമാർത്ഥമായി പടർത്ത്, കേരളം ആസക്തം സൃഷ്ടിച്ചു കൊള്ളും.

ഗുണമുള്ളതായ ഭാഷാസാരം പൂർണ്ണമായി തീർന്നിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, സമഗ്രമായ പണ്ഡിതം അട്ടിയിട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയില്ലാത്ത ഈ രംഗത്തിൽ, തങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചത് അഭിപ്രായം പറയാൻ പറഞ്ഞുവെന്നത് അനുകൂലമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ഈ ഗുണമുള്ളതെന്ന് സമ്മതിച്ചിട്ട് അങ്ങനെയൊരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടാകില്ല; പക്ഷെ ഈ രംഗം പണ്ഡിതം കൊണ്ടു കിട്ടിയെന്നു എന്നു വരുമെന്നും, അതു മുഴുവൻ കൈമാറ്റം വായിച്ചു ഗുണഭോജനിക്കുന്നവർക്കും മെന്റണറിന് അധികം കർമ്മം ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഈ ഭാഷാസാരം വായിച്ച് അത് അഭിപ്രായമാണെന്നു തീർക്കാനാകുന്നു. അതിനാൽ ഭാഷാസാരം സമ്മതിച്ചിട്ട് പരമാർത്ഥമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന സർവ്വതാ അഭിപ്രായം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നതിനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അങ്ങനെയൊരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടാകില്ലെന്നു പറയാൻ കിട്ടുന്ന ചോദ്യത്തിൽനിന്ന് ഒരു തരം അഭിപ്രായം അതിൽ നാലോ അഞ്ചോ എണ്ണത്തിന്റെ ചോദ്യ അഭിപ്രായങ്ങളോ പാത്രത്തിലേ അഭിപ്രായം മുഴുവനും പാത്രം നിശ്ചയിക്കുന്നതു്. ഈ ന്യായപ്രകാരം നോക്കിയിട്ട് തങ്ങൾ മുഖത്തിന് അന്യരും രോഷം ഉണ്ടാകും, സമാധാനപ്പെടാറില്ലെന്നും ആയിട്ട് കാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചു വീത്രം. മുഖത്തിനുള്ളതല്ല ഭാഷാസാരം പറയുന്നതല്ല കൈമാറ്റം സമ്മതിച്ചിട്ട് ഉണ്ടാകില്ല. അതിൽ ഭാഷാസാരം ഉണ്ടാകില്ലെന്നും. എന്നാൽ, അട്ടിയിട്ടാണിരിക്കുന്നതും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണുവാൻ അഭിപ്രായങ്ങളായ പക്ഷെ ഭാഷാസാരം അതിൽ ഉണ്ടു്. അതു കൂടാതെ അങ്ങനെയു് ഒരു ഭാഷാസാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന് വേണ്ടി ഉണ്ടാകുന്ന ചോദ്യം

യൂറോപ്യൻ ജാതിയുൾപ്പെടെ, രണ്ടു ഭാഷകളുടേയും ശക്തി-
 ന്നനുഭവം, വൃത്താന്തവൃത്തവിവർത്തനം എന്നുള്ള കവി-
 യുടെ പ്രതിഭയ്ക്കു, ദൂതഗതി, ഗുണഗതികളുടെ വലുപ്പം
 എന്ന പലപല സബ്ജക്റ്റുകളും ഒന്നുപോലെ വന്നു ചേർന്നു
 കർത്താവിന്റെ വാങ്മുദ്രണം ചെയ്തുകൊണ്ടു. മുഖഗതി
 വ്യാഖ്യാനാപേക്ഷ ഉള്ളിടങ്ങളിലെല്ലാം ഭാഷാസൗകര്യം
 നാം അനുഭവിക്കുക, അതിനേ ഒരു വൈകല്യമായി
 ഗണിച്ചുകൂടട്ടേ.

കുഞ്ഞിരുട്ടൻമാരായി പട്ടുനിൽക്കുന്നശക്തി ഒരു
 കൂട്ടിറങ്ങിപ്പോണം. ഇവിടെയുണ്ടാകവിധമായ 'ചോ-
 ട്റ്റി'ന്റെ കാര്യത്തിൽ പഠനമുള്ളതുപോലെ, അവി-
 ട്റ്റിയ്ക്കു വേണമെന്നിൽ ജ്ഞാനത്തിൽത്തന്നെ 'വെടി
 പാറയാടി' സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യത്തോടുനിന്നു ലോകിയു-
 യാണെന്നിൽ, കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോവിയുടേയും സുരേഷൻ
 ചോലം സംസ്കൃതഭാഷാവിജ്ഞാതനാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാ-
 കുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയിലേക്കറിപ്പോ ചോടി-
 ട്റ്റിനായില്ല; മധ്യകോളമായ കൊടുങ്ങല്ലൂർമേൽത്തേ നട-
 പ്പോലെയേ ആത്മം അത്യന്തമായി ഗണിച്ചിരിയ്ക്കു-
 ന്നത്. കവിയുടേ ചോലസാരവാസം 'വെണ്ണണിപ്പട്ടത്തി'
 കളും ആയിരുന്നു. ഇതെല്ലാംകൂടി ചേർത്തുനോക്കുമ്പോൾ
 ഭാരതസർവ്വജ്ഞയിൽ ഒഴിയാതെ പാറയാൻതന്നെ അസ്സാ-
 ദൃശനായതെങ്കിലും പ്രസ്തിഷ്ഠിയില്ല. പ്രകൃതിവിശു-
 ണത്തിലാ വിഷയമായ ഈ മഹാഗ്രന്ഥം കേരളത്തിലേ
 സകല പുസ്തകശാലകളേയും എന്നെന്നേക്കും അലങ്കരി-
 യ്ക്കട്ടെ; ഈ മഹാകവിയും അനന്യസാധ്യരായ ഈ
 പ്രശസ്തസാഹസികരായ കേരളചോലാജ്ഞാതരുടെ കൃ-
 തങ്ങളെല്ലാം മേലാലും ചാർച്ചിരെയ്ക്കട്ടെ—എന്നാശംസി-
 യ്കുന്നു.

XII

ഒരു നിരൂപണം

(ഭൂവിവരണസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു് എതിരെ)

ഇന്നു് നിലവിലുള്ളതിൽ കേവലമായ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തിൽ ഒരു പുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും, അതിന്നു് ഒരു മാതൃക നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതും, അതിപരിമിതമായിപ്പോകയാൽ, വായനക്കാരനെ പ്രതിയോധിക്കുകയല്ല എന്നു വരുമ്പോൾ ഒട്ടും അസംഭാവ്യമല്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ നിരൂപണംചെയ്യാൻ പോകുന്ന പുസ്തകം ആ ശ്രമത്തിൽ ചേർന്നിട്ടില്ലെന്നു് ആദ്യമേ വായനക്കാരനു് ഓർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. തിരുവനന്തപുരം മൈസൂരുവിൽ ഒരു സാധാരണക്കാരനായ മാനികളിൽ ഗണനീയമായ ഒരു ശ്രമത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു ഈ ആയ ഒ. എം. പെരിയൻ അവർകളുടെ കൃതിയായ 'ഭൂവിവരണസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു് എതിരെ' എന്ന പുസ്തകമാകുന്നു പ്രകൃതനിരൂപണത്തിന്റെ വിഷയം.

ഈ കാലത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ മിക്കവാറും നിരൂപണത്തെ അർഹിക്കുന്നവയല്ലെന്നു് വിചിത്രമായൊരു യുഗത്തിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. അതിനുള്ള കാരണവും ഏതെങ്കിലും കാരണങ്ങളാലായിരിക്കാം. മലയാളത്തിൽ, ഇങ്ക്ലീഷിൽ 'റിഡിങ് പബ്ലിക്' (Reading public) എന്ന പറയുന്ന മട്ടിൽ ഉള്ള ഒരു പ്രകൃതി 'പൊതുവായനക്കാർ' എന്നുള്ളതു്, മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ഇത്തേവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നുള്ള സത്യം ഇതിനു് മുഖ്യകാരണം. എന്നാൽ, മലയാളികളിൽ മിക്കവാറും വായനക്കാരല്ല എന്നു് ഇതുകൊണ്ടു് തർക്കിക്കുന്നില്ല. മലയാള

ഭാഷാഭേദം അറുപ്ത സമുദായങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതോ വേറി
 ത്തായതോ ത്രാസപ്പെടുത്തില്ല എന്നൊരു കല്പന ഉണ്ടാകയാ
 യെന്നതാണ്. ഭാഷാഭേദം നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ളവരിൽ മിശ്ര
 ഭാഷാ ഇങ്ക്ലീഷ്വാദിത്തങ്ങൾ. ഇങ്ക്ലീഷ്വാദിത്ത
 ഞാൻ ജ്ഞാനസമ്പന്നനായി. മനോവിനോദത്തിനും
 ആയി ഇങ്ക്ലീഷ്വാദിത്തം അല്ലാതെ മലയാളഭാഷയെ
 അല്ലെങ്കിൽ അധികവ്യയവും ക്ലേശവുംകൂടാതെ
 സൗകര്യമാണായിവരും. ഇങ്ക്ലീഷ്വരിനിന്നു ഗ്രഹി
 ത്താൻ സൗകര്യമില്ലെന്നും വല്ല തുച്ഛമായ ജ്ഞാനത്തെയും
 മലയാളപുസ്തകത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് അവർ
 നിർവ്വേദിക്കുന്നു. സത്യമല്ലെന്നിപ്പോൾ അതും
 മറ്റും കണ്ടിട്ടുവെക്കുക. തിരിച്ചറിയട്ടെ. എന്നാൽ അവർ
 നാട്ടുഭാഷയെ ഇംഗ്ലീഷ് അനാദരിച്ചാൽ പോകാ
 യെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. സത്യമല്ലെന്നിപ്പോൾ
 മറ്റുവാദികളും മറ്റും നാം മേൽ കണ്ടിട്ടുവെക്കു
 റിപ്പോ? നാം ഇങ്ക്ലീഷ്വരിനിന്നു വ്യയവും ക്ലേശവും ചെയ്തു
 ഗ്രഹിക്കുന്ന ജ്ഞാനപ്രകാശത്തെ നമ്മോളും മറ്റുമി
 ല്ലാത്ത നിരോധനങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ്വരിയെ പ്രവേശിപ്പി
 യ്ക്കുകയും നമ്മുടെ കർമ്മമാകുന്നു. പരീക്ഷാവിജയികൾ
 എല്ലാം തങ്ങൾ വിജയകര വാങ്ങുമ്പോൾ ഈ അർത്ഥം
 അതിൽ ഒരു സത്യവായവും കൂടെ വെളിവാക്കുന്നുള്ളതു
 നാം കാണുകയാണു്. സാക്ഷാത്കാരികളും എല്ലാവർക്കും
 മനസ്സാകുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ വിമർശനാത്മക പണ്ഡി
 ത്വത്തിൽ പണ്ടിരുന്നതൊന്നും പാടില്ലാത്ത ഉപദേശം
 മറ്റു നവ മാനുഷങ്ങളെക്കൂടി, ഞ്ഞാലാൻമെന്ന ഒരു
 അവസ്ഥയല്ല. ഗണകത്താൽമെന്ന ഈ രേഖയും
 വായനക്കാരുടെ മർദ്ദിതവം അന്യരും മോചനീയമാ
 വിരിക്കുന്നു!

ഈ ചർച്ചകളിൽനിന്നു മലയാളഭാഷയെ കൈവരുന്നതിന്, ഏതാനും ചിലർ പ്രവൃത്തിയെ ഗണിക്കാതെ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു വില്പനാർ മടിയ്ക്കാതിരുന്നാലേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. 'പൊതുവായനക്കാർ' എന്നൊരു ഇടം ആളുകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ, അങ്ങനെ ഒരു സമൂഹത്തെ കാവകമെന്നു സൂചിപ്പിക്കാൻ നാം തയ്യാറാകേണ്ടതും പാശ്ചാത്യസാഹിത്യവുമുൾക്കൽ കിടക്കുന്ന രണ്ടുതരം എഴുത്തു തരക്കാർക്കുള്ളതായാൽ, വലിയ വിലയെന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ, പാശ്ചാത്യരും ഉപയോഗിക്കുന്നതും ആളുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു, ഈവിധം 'ഗ്രന്ഥകുറിപ്പുകൾ'യിൽ ജനങ്ങളുടെ ഏകാഭിപ്രായംകൊണ്ടാൽ, നല്ല പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായതാകയും, ആ ആവശ്യം പരിഹരിക്കുന്നതിനായുപമാതി പുസ്തകങ്ങളുടെ സമീപ്യ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

ഈവിധം 'ഗ്രന്ഥകുറിപ്പുകൾ'യിലുള്ളതാണ് അതിന്റെ തത്വമെന്നു പ്രകടമാക്കുക. ഇതിൽ പല ശാസ്ത്രങ്ങളെയും നമ്മുടെ അടുത്തുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ Popular science—സർവ്വജനീനശാസ്ത്രവിജ്ഞാപനം—എന്ന് അവകളുടേതാണ്. അതിന്റെ തീർച്ചിയാണു്, 'പ്രസിദ്ധനാക്കിയവയെല്ലാം' രസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. സർവ്വജനീനമായ ഒരു കൃതിയിൽ ഏതൊരു വിഷയവും അപഗ്രന്ഥനയിലോക്കുകയില്ലെന്നും, അവയോ അതിലോക്കിയതും പല സമൂഹങ്ങളെയും എഴുത്തു ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം പ്രത്യേകം സമീകാരം അണ്! ഈ നാട്ടിൽ പലപ്രവർത്തനങ്ങളെ അനേകം അധികൃതന്മാർക്കു് കഴയാതെയാക്കിത്തന്നിട്ടു്, അതുപോലെ

ഉായ പ്രസക്താംശങ്ങൾ എല്ലാ മലയാളികളും വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. നമുക്കു നിത്യപരിചിതങ്ങളായിട്ടും, മർദ്ദാഗ്രങ്ങളായ മഴ, കാറ്റുകൾ, കാലാവസ്ഥ—എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കു വായനക്കാർക്കു പ്രദായം സമാകർഷിക്കുന്നവയായിരിക്കുന്നു. 'സംഗ്രഹങ്ങളുടെ ഭേദവിഭാഗം' എന്ന ഉപസ്ഥാപനത്തിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങൾ, ബുദ്ധിപൂർവ്വം വായിച്ചുനോക്കുന്ന മലയാളികൾക്കു ഓരോ യാത്രയാഗ്യാദേശങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു വീട്ടുതന്നെ. ഭാരത പ്രദേശത്തെയും വിശദീകരിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു ശാസ്ത്രസാഹചര്യങ്ങളായ പട്ടങ്ങൾ, കാവ്യങ്ങളും വസ്തുതാലക്ഷ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നതിനാൽ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉപയോഗം പൊതുവേ ഒരു മാറ്റമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

പ്രസ്തുതപുസ്തകം രചയിതാവിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കുന്നവയ്ക്ക് അസന്ദിഗ്ധമായി മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന ഒരുമാതൃക, ഭാരത വിഷയവും വായനക്കാർക്കു സുഗമമാകുന്നതിന്നു വേണ്ടത്തക്ക എല്ലാ കൗശലങ്ങളും ഗ്രന്ഥകർത്താവു സാമർത്ഥ്യത്തോടെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്. ഭാരത വിഷയത്തെയും—അതിന്റെ എല്ലാ അംശങ്ങളേയും,—കുറിച്ചു സൂചിപ്പിക്കുവാനും പ്രവർത്തനവും ആവശ്യമാനം പൂർണ്ണമായിരിക്കുകയാൽ, ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് ഭാരത വിഷയത്തെയും നാനാപ്രകാരങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിന്നു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംശയരഹിതമായ ഒരു മനസ്സിൽനിന്നു പ്രതിപാദനമായി, സുപ്രകാശമായ ഒരു രീതിയും മാധ്യമവും പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ ഞാൻ മടിക്കുകയില്ല.

ന്നിട്ടു. വാണിയുദ്ധതങ്ങൾ, പ്രതിവാണിയുദ്ധതങ്ങൾ—
എന്നിതുകൾ താഴിലുള്ള അന്തരം; ആലിയും, അലോ-
രിയും എന്നിതുകൾ താഴിൽ കാലാവസ്ഥ സംഭാവനയി-
ലുള്ള അതദ്വവിവേചനങ്ങൾ;—മതലായ ഘട്ടങ്ങൾ
ഇതിൽ നല്ല കൃഷ്ണാങ്കങ്ങളാകാം. വിഷയങ്ങളുടെ ക്രമീക-
രണത്തിലുണ്ടാകുന്ന മോഷ്ടണിമിത്തവും മറ്റും, ശാസ്ത്ര-
ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലപ്പോഴും ചർച്ചയാക്കുകയായി കാണാവുന്നതു
കൊണ്ടാണ്, “ഭൂവിചരണസിദ്ധാന്തസംഗ്രഹത്തിന്റെ
ഈ വികീകൃതരേ ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കുന്നു
മെന്നു തോന്നിയത്”.

അറിയപ്പെടേണ്ട വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിസ്താര-
മായി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെയിൽ ഈ
പുസ്തകം, ഒരു നല്ല ഗദ്യമെഴുത്തുകാരന്റെ കൃതിയാവാൻ
ഇടയായതു മലയാളഭാഷയുടെ ഭാഗ്യമാണെന്നു. സാങ്കേ-
തികശാസ്ത്രങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിലുണ്ട്; സംശയമില്ല.
ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ അവ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണല്ലോ.
എന്നാൽ, സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ ബാഹുല്യംനിമിത്തം
കാഴ്ചഗ്രാഹണത്തിന് ഇതുപദേശം ആവശ്യപ്പെടാൻ ഇട-
വാനുണ്ടെന്നും, പുതിയ ശബ്ദങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെ-
ടുത്തുപോകുന്നതും കഴിയുന്നുമെന്നും ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടായി-
രുന്ന് ഉദ്ദേശ്യത്തേ അർത്ഥങ്ങളായ പദകൃഷ്ടർ വിളിച്ചുപ-
റയുന്നുണ്ട്. സാമ്പ്രതികളുടെ പ്രൗഢതപം അനുസരിച്ച്,
“സൗരശ്ചന്ദ്രം”, “സൂര്യൻ” എന്നീ രണ്ട് ഉപന്യാസങ്ങ-
ളിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ സ്വച്ഛന്ദമായി ഉപയോഗിച്ചി-
രിക്കുന്നുവെന്നിന്റെ സമാരംഭം സാമ്പ്രതികളിലുണ്ടാകാൻ സവി-
ശേഷം അനുയോജിക്കുന്നതാണ്. നാനാപ്രകാരമേ
ആലോചിച്ചാൽ, ഈ “ഭൂവിചരണസിദ്ധാന്തസംഗ്ര-
ഹം” മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ—പ്രത്യേകം മലയാളശാസ്ത്ര-

അളക്കുക—ഇക്കരയിൽ ഉണന്നമോൻ ഒരു പദവിടെയ്ക്കു അത് ഹി
സ്താനുണ്ടു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ലോകകാലകാര്യം ഭാഷാ
പ്രമാണങ്ങളും ചെയ്യുന്ന എന്തെങ്കിലും കൃതികളുടെ സമീപ്യ
മവശാളത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരട്ടെ!

XIII

കാലഗണന

ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെയും നാളുടെ സകലകർമ്മങ്ങൾക്കും കാലപരിമിതാനം അത്യാവശ്യമാകുന്നു. കാലപരി
മിതാനം ജ്യോതിഷാസ്ത്രമേ ആണുള്ളൂ. ജ്യോതി
ഷാസ്ത്രം, അതിനാൽ, വേദാജ്ഞയിൽ ഒന്നായി ഗണിക്കു
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അജ്ഞയിൽ വെട്ടും, ജ്യോതിഷം വേദ
പുരുഷന്റെ കണ്ണാണത്രേ. അതിനാൽ, ആദികാലം
മുതൽക്കുതന്നെ ഹിന്ദുക്കൾക്കു ‘ജ്യോതിഷാമന്തനം’ ഒരു
അവർജ്ജനീയമായ ശാസ്ത്രമായിത്തീർന്നു. ‘ജ്യോതിഷവേ
ദാജ്ഞം’ എന്നു പേരോടുകൂടെ ഒരു അതിപ്രാചീനവും
അതിപ്രമുഖവും ആയ ഗ്രന്ഥം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നു
ശേഷമാണു്, ‘വരാഹിപ്പുറം’ ‘ബ്രഹ്മം’ മുതലായ സിദ്ധാന്ത
ങ്ങളുടെ ഉത്പത്തി. ഇവയിൽ പ്രധാനങ്ങളായ അഞ്ചു
സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ‘വാരാഹമിരചാര്യൻ’ തന്റെ ‘പഞ്ച
സിദ്ധാന്തിക’യിൽ സമഗ്രമായിട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പഞ്ച
സിദ്ധാന്തികാപ്രകാരമുള്ള ‘സൂര്യസിദ്ധാന്ത’ത്തിലും, ഇ
പ്പോൾ ആ നാമധേയത്തിൽ ‘പഞ്ചനന്ദ കൃതി’ എന്ന
പ്രമുഖമായ ഗ്രന്ഥത്തിലും തമ്മിൽ ചില സജ്ജതി

വേർതിരിച്ച് ആശ്വസിപ്പിക്കണം സ്പഷ്ടമാകും; ബലക്ഷേത്രം ബ്രാഹ്മസിലാത്തപ്രകാരം സൂക്ഷ്മമാകും; ഇതുകേൾവ് ആശ്വ ബ്രാഹ്മസിലാത്തമേറ്റ പ്രകാരം ഗണിച്ചുകൂട്ടി അർദ്ധിച്ചാൽ യോജിപ്പുണ്ട്—എന്ന്.

(൨) 'പുരുഷനാശ്വാമാതിരി' തന്റെ 'കരണപദ്ധതി'യിൽ 'നാനാജ്ഞാനപ്രഗല്ഭ' ഇന്ത്യാദി പ്രാചീനോക്തപദ്യങ്ങൾക്ക്, 'ആശ്വഭോക്തപദ്യസാമ്യം' സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി, 'ശകാബ്ദസംസ്കാരം' എന്ന് പേർ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തെ "വാഗ്ഭാഷാവാദാജ്ഞാതാർത്ഥം....." ഇന്ത്യാദി ശ്ലോകംകൊണ്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

(൩) ഭാഷാഭാഷികൾ ഈ സ്ഥാനത്തിൽ "ജീജ സംസ്കാരം" എന്നൊരു കൃത്യ പദംകൊണ്ടുണ്ട്. ജീജ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രയോജനം, കാലാന്തരങ്ങൾക്കു കുന്നു ചുറ്റാക്കുമ്പോൾ നീക്കി ഗണിതത്തിനു പ്രകാശവും സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടുവരണം അവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആശ്വഭോക്ത പില്ലാലത്തിൽ ഗണിതമുല്പത്തിപട്ടികളോടു ഗുണപദ്യങ്ങളോ ചേർത്തുവെക്കുന്നതിനു കൈയ്യെടുത്ത ആവാദ്യങ്ങൾ ആരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആശ്വഭോക്താർ സ്വാധീലാത്തമേറ്റ സ്ഥാപിച്ചത്, ൩൩൩൩ (ശോഭോത്തുണ്ണ) കലിദാസ്കത്തിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ൪൪൪ (വാഗ്ഭാഷ) ശകാബ്ദത്തിലാണെന്ന്, "ഋഷ്യപുണ്യാനാം അഗ്നി....." ഇന്ത്യാശ്വാഭോക്തകാരികയിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ സിലാത്തമാണു നാമിപ്പോൾ ബ്രാഹ്മാദി കർമ്മപണ്യാനങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള പരമദിനഗണിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. "ശോഭോത്തുണ്ണ" എന്ന

കുല്യബ്ദത്തിൽ ഒരു മഹാസഭ കൂടി ഗണിതസമ്പ്രദായത്തേ ഏല്പാം പരിഷ്കരിച്ചു; അക്കാലത്തേ അനഭവത്തിന്ന ശരിപ്പെടുത്തിയ “കരണ”ങ്ങൾക്കൊന്നും “പരമറിതം” എന്ന പേർ കല്പിച്ചുകൊണ്ട “സദ്രത്നമാല”യിൽ സൂത്രമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

പരമറിതഗണിതം കാലക്രമേണ അസ്ഫുടമായി കണ്ടുള്ളതായിത്തീർന്നു. ആണ് “ദൃഗ്ഗണിത”ത്തിന്റെ ആവിർഭാവം. ഇന്ദ്രിയോഗം, ഗ്രഹനക്ഷത്രയോഗം, ഗ്രഹണം മുതലായ പ്രത്യക്ഷാനുഭവങ്ങളേ ഗണിച്ചറിയുന്നതിലേയ്ക്ക് “ശ്രീപതി” “മുജാലക” പ്രഭൃതികൾ:—

“ത്രിവിംശതിരപരോച്ചാനഭാസപദ്മജ്വാ.....”

“ഇന്ദ്രോച്ചാനാക്ഷകോടിശ്ച ഗത്യംശാ.....”

ഇത്യാദി പുതിയ സംസ്കാരങ്ങളേ ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ, കലാഭിഗ്രാഹങ്ങൾക്കെല്ലാം ദൃഗ്ഗണിതത്തിൽ പ്രത്യേകമായി അവർ ഏല്പിച്ചതായിട്ടറിയാറില്ല. കേരളത്തിൽ മാത്രം, “തന്ത്രസംഗ്രഹം”കണ്ടാവാൻ “പരമേശ്വര” ചാലൂർ ദൃഗ്ഗണിതത്തെ സർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഏല്പിച്ചതായി, അതിൻപ്രകാരം ത്രാസാദികൾക്കുളേ അനന്തരിയ്യം ചെയ്തു. ഇന്നും കേരളത്തിൽ “പരമേശ്വര” സ്ഥാപിതമായ ദൃഗ്ഗണിതപ്രകാരം വൈവിധ്യകരമായ ധ്യാനം ചെയ്യുന്നവർ ഉണ്ട്. ആലപ്പുഴഗ്രാമക്കാർ ദക്ഷപഞ്ചാശ്വാധ്യായികൾ ആണെന്നു കേൾക്കുന്നു. “ഗ്രഹലാഖഡ”ഭിഗ്രന്ഥങ്ങളും ദൃഗ്ഗണിതൈശ്വത്തിനു വേണ്ടി അതാതു കാലത്തും ദേശത്തിലും ഉള്ളവർ ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതായിട്ടും, അവയിൽ കേരളീയഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള സൂക്ഷ്മത വന്നിട്ടില്ല. “സ്ഫുടനിസ്തംഭം” എന്ന അർത്ഥമുള്ള കേരളീയഗ്രന്ഥത്തിൽ, ചെന്നു ചെറിയസ്ഫുടം

മുതലായ പല വിശേഷസംസ്കാരങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടു. ക്രമിയ്ക്കു നന്നിഹിതമെന്നും, ശീശ്യനാമിയും, ഗ്രാമാന്തര പ്രതിവശഗതിയും ആകുമ്പോൾ ചന്ദ്രനെ സ്ഫുടീകരിയ്ക്കുന്നതു ശ്ലൈശസാധ്യമാകുന്നു. യുരോപ്യന്മാർ ചന്ദ്രന് അനേകം സംസ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട്. അവരിൽ കലാദാവി സുഷുതയ്ക്കു ആരാധ്യകൾക്കുളായ പതിമൂന്നെണ്ണങ്ങളേ എണ്ണതു കോപ്പകൾക്കുളേക്കൊണ്ടു ലംഘപ്പെടുത്തി 'വേദം കേൾക്കേതുകൾ' എന്നു നമ്മുടെ സാരജീവിതാര കലാ ജ്യോതിഷികപ്രവരൻ തന്റെ "ജ്യോതിസ്തണിത"മെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യജ്യോതിഷികളുടെ കരണങ്ങൾക്കു ചേരാം ചെയ്ത നമ്മുടെ ഗണിതശീതിയ്ക്കു യോജിച്ചിട്ട് അതിസുഷുപ്തമാക്കുളേ സാധിയ്ക്കുന്നതായ "ജ്യോതിസ്തണിതം" എന്നു കരണഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു ചമച്ച 'കേരക'യുടെ വ്യവസരയന്തേ എത്രയെന്നു അഭിനന്ദിച്ചാലും തൃപ്തി വരുന്നതല്ല. ആ മഹാമഹാവന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനു 'ബോധോപാധിധർമ്മി'യിൽ ക്രമേണ പ്രചാരവും വന്നതുക്കൾമീട്ടുണ്ട്.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര പരിത്രത്തേപ്പറ്റി ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചത് അതിനു ചലേ അവസരങ്ങളിലും പരിസ്താരങ്ങൾ ചെയ്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാരെ ബോധപ്പെടുത്താനാകുന്നു. ആത്മജായ നോമാസ്ത ജ്യോതിഷപ്രകാരമോ, വാസിഷ്ഠാധിഭാഷാപ്രകാരമോ ഗ്രഹാദികളേ ഗണിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന സ്ഫുടങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു അനുഭവത്തിനു യോജിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നും, ഇക്കാലത്തേ അനുഭവത്തിനു യോജിയ്ക്കുണ്ടെന്നുമെങ്കിൽ, നവീനമായ ജ്യോതിസ്തണിതപ്രകാരം ഗണിതം ചെയ്യണമെന്നും ഇതുകൊണ്ടു സിദ്ധിയ്ക്കുന്നു. ആദ്യകോപാഖ്യർ സ്വപക്ഷജീവിതകാലത്തിൽ പുരാതനങ്ങളായ ആത്മജാധിഭാഷകളേ തള്ളി

യന്ത്രപാഠം, നാം ഇന്ന് ആദ്യമായിലാതത്തെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു ന്യായപ്രാപ്തമാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷശാസ്ത്രമാണ് ആധുനികജ്ഞയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണമല്ലാതെ ശാസ്ത്രപ്രമാണം അർത്ഥീകാര്യമല്ലെന്ന് എല്ലാ ഗുണമകാരന്മാരും ഐക്യകണ്ഠേന സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരാതനങ്ങളായ നിധാന്തങ്ങളെല്ലാം ത്രീഷേണപ്രദൃതികളാൽ അതാതു ഘട്ടങ്ങളിൽ പരിശോധിച്ച പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും നാം കണ്ടല്ലോ. ബ്രാഹ്മണിതം പാണ്ഡിത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ കരങ്ങളിലേ ആധാരമാക്കി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ വൈദികകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് ആ ഗണിതത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്നും സംശയിപ്പാൻ അവകാശമില്ല. അന്യമതസ്ഥന്മാരുടെ ഗണിതരീതിയെ പൂർണ്ണമായും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വരാഹമിഹിരചാതുർ സ്വസംഹിതയിൽ:—

“മേജ്യാനി യവനാശ്വേഡ
സമൃദ്ധ്യാസ്ത്രമിദം സ്ഥിതമ്;
ജ്ഞിതമേതദപി പൂജ്യതേ;
കിം പുനർവേദവിദ് ദിജഃ?”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാശിചക്രത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയോടപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ “ഭാസ്കരാഭാഷ്യ”ത്തിൽ അദ്ദേഹി വരിയ്ക്കുംപ്രകാരം പറഞ്ഞുകാണുന്നു:—

“യവനന്മാർ ശ്ലോകന്മാരാണ്; എന്നാൽ അവരിലാണ് ഈ ശാസ്ത്രം വേണം പ്രകാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവരും ജ്ഞികളോടപ്പൊലെ പൂജിക്കപ്പെട്ടവരും; വേദവിത്തായ ദിജന്റെ കാര്യം പിന്നെ പറയുവാനുണ്ടോ? (പ്രസാധകൻ)

‡ “ഉത്തരം രാ “സ്ഫുട്ജിതധർമ്മ” യവനനേരപരേണ-
 പ്രജാഃ സിന്ധുക്ഷുഭഃ കീല വിശപധാതാ
 പ്രജാപതിഃ പ്രാഗ്ബ്രതമാപചാരഃ
 സ ചാശ്വതാസ്തപ്രഭവം സ്വപരേണ
 ധ്യാപ്തപ്രാദിതേന കൈ ഭഗനം സസജ്ജ.
 നേത്രേ ന ഭാഷാഭിഗണാൻ പ്രജഭേദേ
 നേത്രേണ തദ്ഭേദവികല്പഭേദാസ്ത്വാനം.”

ഇവിടെ ജ്ഞികളേ ഉപേക്ഷിച്ചു, യവനനേരപരേണ പ്രമാണമാക്കിപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ രാശിചക്രകല്പന ഹിന്ദുക്കൾ യവനന്മാരിൽനിന്ന ഗ്രഹിച്ചതായിരിക്കുന്നു. മെസ് ഇക്ളീഷുകാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപദേശം പിൻ താങ്ങുന്നു. ആകാശത്തിൽ ശേഖ്യവസ്തു ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കു ഹിന്ദുക്കൾമദ്-൨൭-ആയി അംശിച്ചിട്ടുള്ള നക്ഷത്രചക്രം ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു, ൧൨-ആയി അംശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു രാശിചക്രത്തിന്റെ അപേക്ഷ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ടുള്ള സജ്ജതയും മുൻപറഞ്ഞ ഉപദേശത്തിന് ഉപപുംഭകമായിരിക്കുന്നു. ഗർഗ്ഗപരാശരാഭി പ്രാചീനമെന്റേഴ്സിമാർ നക്ഷത്രചക്രത്തെ അല്ലാതെ രാശിചക്രത്തെ ഒരിടത്തും നിശ്ചയിച്ചുകാണുന്നിട്ടുണ്ടുള്ളതും

‡ “സ്ഫുട്ജിതധർമ്മ” എന്ന യവനനേതാവു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്:—പണ്ടു ബ്രാഹ്മാവു, പ്രജകളേ സൃഷ്ടിച്ചു നാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു തപസ്സു ചെയ്തു. അന്നന്തരം ആദ്യമേ പതിനെട്ടുജന്മമെങ്കിലും ജന്മസ്ഥാനവും സ്വപരേണയവമാത നക്ഷത്രസമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു. പിന്നെ അവയിൽനിന്നു മേടം മുതലായവയേയും, അവയിൽ നിന്ന്, പക്ഷപ്രകൃതി തദ്ഭേദവികല്പംവഴി മറ്റുള്ളവയേയും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു (സൃഷ്ടിച്ചു). (പ്രസാധകൻ)

സാമ്പത്തികതയ്ക്കെതിരെ സർവ്വസമ്മതമായി ഏറ്റെടുത്താ
യിരിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

ആദ്യകോടികളായ മഹാത്മാക്കൾ സ്ഥാപിച്ച
(പരഹിത)ഗണിതം തൊറാകാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള കേതു
തിരേകത്താൽ അതിനെ സാധൂകരിപ്പാൻ വേണ്ടി, അതു
ഭ്രമോളമധ്യസ്തമാണെന്ന് ഒരു യുക്തി ചിലർ പുറ
പ്പെടുവിച്ചു. അവയെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഭ്രമോള
മധ്യവും ഭ്രമോളമധ്യവും ഭിന്നമാണ്; ഭൂമി ഭ്രമോളമധ്യ
ത്തിലും ചിലപ്പോൾ വന്നേയ്ക്കാമെന്നോ ഉള്ള. ഭ്രമോള
മെന്നാൽ പേജോമെന്നും മറ്റും വ്യവഹരിയ്ക്കുന്ന രാശി
ചക്രമാണു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു ഭൂമി, അതിന്റെ
തന്നെ വനമധ്യത്തിൽനിന്ന്, “ഇന്ദ്രപ്രോനാകുകോടി
പ്രാമേയ്യമുപേക്ഷണ”മിതമായ അന്തരം കീഴ്തേലായി
ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഗണിതമെല്ലാം
ഭ്രമധ്യത്തിൽനിന്നു സാധിയ്ക്കുവുള്ള. അപ്പോൾ ഭൂമിയും
മിയ്ക്കപ്പോഴും ഭ്രമോളമധ്യത്തിൽനിന്നു ഭ്രമോളമധ്യ
ലാണു ഗണിതം പ്രകടമാകാത്തത്. “ഇന്ദ്രപ്രോനാ
കം.....” എന്നു പറഞ്ഞ ക്രിയകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ
തത്കാലസ്ഥിതി ശരിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ഗണിതം പ്രക
ടമാകുമെന്നു ചെയ്യുന്നു. ഇപ്പറഞ്ഞ മധ്യഭ്രമോളമധ്യ
രമിപ്പാത്ത ഗണിതമാണു പരഹിതം; അതു ഭ്രമോളമധ്യ
ത്തിലിരിക്കുന്നതോക്കിയാൽ സ്തംഭമാകും. ത്രാഹാദി
വൈദികകർമ്മങ്ങൾ വൈദികങ്ങളാകയാൽ ഭ്രമോളമധ്യ
ഗണിതപ്രകാരം അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഗ്രഹണാദി
കൾ പ്രത്യക്ഷങ്ങളാകയാൽ അവ മധ്യഭ്രമോളമധ്യവും
കൊണ്ടു പ്രകടമാകുന്നതോക്കിയ ഏതാനിതപ്രകാരവും
അനുഷ്ഠിയ്ക്കണം. ഇതാകുന്നു ചന്ദ്രക്കത്തിൽ പരഹിത
പ്രാമാണ്യവാദികളുടെ മതം. ഇതിലേയ്ക്ക് അവർ—

(൧) “ഇന്ദുജ്യോതാർക്കകോടിജ്വാ.....” ഇത്യാദി തന്ത്രസന്ഗ്രഹവാക്യവും, (൨) “മുസപ്പിനീയുഗാർക്ക...” ഇത്യാദി ആവൃതവചനവും, (൩) “സ്രോതോർദ്ധ്വം വലുതോർദ്ധ്വം അധി വലുതോർദ്ധ്വം” — ഇത്യാദി ഭാഷ്യവാക്യവചനവും,

(൪) “തന്ത്രവേദാദിനാ തത്ത്വം
യദ്ബീജം ഗണകൈസ്സതഃ
ഗ്രഹണാദി പരീക്ഷേത
ന തിദ്വാദി കദാചന.” *

എന്നുള്ള വിജ്ഞാപനവചനം മുതലായ പ്രമാണങ്ങളും ഉപന്യാസിക്കുന്നു. ഈ സങ്കല്പനിരൂപണി, “സിദ്ധാന്തിശിവഗതാരാത്രികർ” അതീതനായ “കുരിച്ചരം കൃഷ്ണജ്യോത്സ്യർ” മുതൽക്കു പല വാദങ്ങളും കലാരങ്ങളും അടുത്തകാലത്തു നടത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതോടൊപ്പം വരും, സ്വപക്ഷാഭ്യസനവും, പ്രതിപാദനവിധിയിൽ അവതരണവിധിയിലും, കലാപ്രവൃത്തിയുടെ ഉപപക്ഷിപ്തം, മധ്യസ്ഥദൃഷ്ട്യോ പശ്ചാത്തോഷിതുന്നതാകാൻ പ്രയോജനമോളമോ കല്പനാം പരോദിഗ്ഗണിതത്തിന്റെ ഉപപക്ഷിപ്തം വേണ്ടി ഉദ്യോഗിക്കപ്പെട്ടതോ ഉള്ള എന്തെങ്കിലും തെളിവുകളും:—

൧. “മുസപ്പിനീ” ഇത്യാദി ആവൃതവചനത്തിന് പ്രാമാണികത്വമുണ്ടെന്നു പലവിധത്തിൽ

* തന്ത്രവേദം മുതലായവകൊണ്ടും അറിയാപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായ തത്ത്വം ബീജമാർന്നതും, അതുകൊണ്ടും, ഗണകങ്ങൾ ഗ്രഹണാദികളെ ആണു പരീക്ഷിക്കേണ്ടതും; തിരിച്ചു മുതലായവയെ ആ പരീക്ഷപ്രകാരം മറിയ്ക്കലും പരീക്ഷിച്ചുപോകേണ്ടതും. (പ്രസാധകൻ)

ലാകയാലും, സേവാകൗസിലാത്തത്തേ ആദ്യമോക്കി ആദ്യത്തേൻ ഒരു സഞ്ചാരത്തേ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതായിനാ ലും, ആ വചനം പ്രകൃതത്തിലേയ്ക്കു തെളിവുവരുന്നതല്ല. “ഭൂമോളമധ്യവും.....” ഇത്യാദി ഭാസ്കരവചനത്തിൽ, “യത്” എന്നതിനേ ശത്രുതയുണ്ടു പ്രകവചനമാക്കി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു പൂർവ്വോത്തരഗ്രന്ഥസംപാദ്യത്തിനു യോജിക്കുന്നില്ല. വിശ്വപുരാണത്തിലെ ജ്യോതിഷഭാഗം തന്നെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ പരാ ശരണം തത്പ്രകാരം ത്രീവേദ്യോസനം തമ്മിൽ ജ്യോതിഷവിഷയത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യമേതെന്ന് ഉപപത്തിയില്ലാത്ത വരും. അതിനാൽ കേരളീയഗ്രന്ഥരച നങ്ങളാകുന്നു മധ്യഭൂമിയിലുള്ള പ്രധാനപ്രമാണ ണ്ടെ. കേരളത്തിൽ “പരമിതം” എന്നും “ഭൂമി” എന്നും ഗ്രന്ഥത്തിലുമെല്ലാം കേരളീയമായി ചിത്രീകരി ത്തുകൊണ്ടു, പരമിതപ്രമാണപ്രമാണികൾ മധ്യഭൂമി ത്തേ കല്പിച്ചു എന്നു വരാം കാരണവും ഉണ്ട്.

(2) ഭൂമോളമധ്യവും, ഭൂമോളമധ്യവും മിന്നമെ ത്തിൽ തന്നിലെപ്രധാനമായും വ്യവസ്ഥാപനം എല്ലാ ഗ്രന്ഥ ണ്ടെക്കും വരുകയില്ലേ? ചന്ദ്രൻ മാത്രമേ തത്പ്രകാരം ഭൂമോ “ഭൂമോളമധ്യവും.....” ഇത്യാദി വചനങ്ങളേ കൈമാറ്റം വിധിച്ചുകാണുന്നതല്ലല്ലോ. ഭൂസാമീപ്യത്തി നേർത്തും, ശക്തിയുണ്ടും ആധിക്യത്താൽ ഇതു ചന്ദ്രനെ മാത്രമേ സംബന്ധിക്കുന്നുള്ളു എന്നു സമാധാനപ്പെടാനും സ്വാഭാവികം; രാശിചക്രം എല്ലാ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കും ഉപരി ചന്ദ്രനുമായിരിക്കുന്നതല്ലോ. കർമ്മാഭിപ്രായങ്ങളേയും രാശിചക്രത്തിനേർത്തും കേന്ദ്രം ഉണ്ടെന്നു എന്നു കല്പിക്കുന്നതാൽ, സ്കന്ദപുരാണത്തിൽ “ഉപപത്തിയി

ഒപ്പുവെച്ചവർ എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

(൩) ക്രമോളഭോഗോളഭയുക്തരേക്കു ചെല്ലുന്നതിലോ പാതാളത്തിലോ ഏകപുത്രസ്ഥിതി നഷ്ടമായാൽ, നീ ചോദ്യസ്ഥാനങ്ങളിൽ കേന്ദ്രപാലാഭാസം വരുമ്പോലെ, മധ്യഭേദപ്രയത്നങ്ങളോ നശിച്ചു, ഉപ്ലവ്ധകവും പരമിതസ്ഫുടവും ഒന്നാകേണ്ടതല്ലയോ? മധ്യമക്കളിലും മനോദ്ധ്യങ്ങളിലും മിവ ശ്രമങ്ങളുടെ ചരമഫലമുമാകു
 ഉിലും ദേവമുള്ളതിനാൽ ഇതു സാധിപ്പിച്ചില്ലെന്നു കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ശ്വേതീയ്യം തത്ത്വമനുസരിച്ചു സിദ്ധസ്ഫുടത്തിൽ രൂപം ചോദനാലേ ഉപ്ലവ്ധകമാകുമുള്ള എന്നു “ഗണേഷൈവൈവർത്തൻ” പറയുന്നത് ഈ ക്രമോളഭോഗോളഭേദരേക്കുണ്ടു സാധിപ്പിച്ചുവെന്നു തല്ലേ.

[illegible][illegible]

ബാധനാ ചുമന്നവരും ഇത്തരക്കാരുടെ ഇടക്കാലത്തിൽ നഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചതാകുന്നു. പ്രാചീനതലമരണം ഗണിച്ചു കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ “ചൈതന്യമാധ്യമം” പ്രകാരം

രാശിചക്രത്തിന്റെ (ചക്രത്തിന്റെ) ആരംഭം ധനിപ്പു (അവട്ടം) ആയിരുന്നു എന്നു “പഞ്ചമംഗിരസാനുക്തിക”യിലെ കൈയാമാംഗിരസാനുക്തികരൂപമാല 100-ാം കല്പം രചിച്ചിട്ടുള്ള “ശരീരം ധനിപ്പുമാല” എന്ന പദപരമ്പരയിൽ നിന്നു തെളിയുന്നു. അതുതന്നെ മാല തന്നെ; അത് മാലാശ്വരപുരപ്രതിപാദ സംവത്സരാരംഭവും യുഗമാനം അഞ്ചു കൊല്ലവും ആയിരുന്നു.

* മാലശ്വരപുരപ്രതിപാദം
പഞ്ചമംഗിരസമാധിനം
യുഗവ്യക്തിമാംഗിരസം
കാലശതമാനം പ്രമാണമേ

§ “പ്രാചയ്യേതേ ശ്രവിഷ്യാദേ
സൂര്യചന്ദ്രമാസാവരേ”

ഇപ്പോഴീ ശ്വേതനീഷവേഷാശ്ശവധനങ്ങളും ഇതിലേയ്ക്കു പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു. മാലശ്വരപുരമലീവസം അവട്ടം നാൾ വരുന്നതാണിതെന്നുമാർക്കു സൂചനാർപ്പം. ശ്രവിഷ്യാദിയിൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ വരക്കോട്ടുള്ള ഗതി ആരംഭിക്കുന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ ആ ആദികാലത്തിൽ വസന്തരണനും ഉത്തരാരണാരംഭം മുതൽ ഉത്തരാണാരംഭംവരെ എന്നായിരുന്നു. അല്ലാതെ ഇക്കാലത്തുള്ളതുപോലെ ഉത്തരാരണാചക്രമായ വിഷുദിനം മുതൽ ആ വിഷുദിനംവരെ എന്നല്ലായിരുന്നു.

* മാലശ്വരപുരകൈരളം ഇടത്തി, പഞ്ചമംഗിരസത്തിലവസാനിക്കുന്നതും, അഞ്ചുവർഷമുള്ളതും ആയ യുഗത്തിന്റെ കാലശതമാനം പറയപ്പെടുന്നു.

§ അവട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സൂര്യനും ചന്ദ്രനും വരക്കോട്ടു മാറിത്തുടങ്ങുന്നു. (പ്രസാധകൻ)

ഉത്തരായണാരംഭം അല്ലെങ്കിൽ ദക്ഷിണായമകൃത്തി ശ്രവിഷ്ഠാമിയിൽ ആണെങ്കിൽ, ഉത്തരായണവിഷു സൂര്യൻ കാന്തികയ്ക്ക് അത്തു വരുമ്പോൾ വേണമെന്ന സ്വഭാവമാകുന്നു. അതിനാൽ, അക്കാലത്തു വിഷുസമീകൃതം പ്രമാണിച്ച വർഷാരംഭം ചെയ്യാമെന്നെങ്കിൽ, വൈശാഖമാസം സംവത്സരത്തിന്റെ ആദ്യമാസമായി ഗണിയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതായി വരും. വൈശാഖത്തിന് ഇന്നും വൈദികമായ ഒരു വൈശിഷ്ട്യം കല്പിച്ചുകാണുകയാൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിരിപ്പാനും ഇടയുണ്ട്.

* “മുഖം വാ ഏതത് സംവത്സരസ്യ ഫാല്ഗുനീ പൗഷ്ണമാസീ” (സംഗ്രഹ-ബ്രാഹ്മ-൪-൪)

ഇന്ത്യാമി ചില ബ്രാഹ്മണവചനങ്ങളാൽ, ഏതൊ കാരണവശാൽ ഒരു കാലത്തേ ഫാല്ഗുനമാസംകൊണ്ടും വർഷാരംഭം ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ആദ്യഭാമി ക്കളുടെ കാലത്തിൽ വിഷുദിനം സൂര്യന്റെ അക്ഷിനി പ്രവേശത്തിലായിരുന്നതിനാൽ നവർ ചൈത്രമാസം കൊണ്ടു വർഷം ആരംഭിച്ചു. ഇരവിധത്തിൽ ഫാല്ഗുനം, ചൈത്രം, വൈശാഖവും—ഓരോ കാലത്തു് ആദ്യ മാസമായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുകയാൽ ആദ്യഭാമികൾ സ്വകാലത്തിൽ കണിയുന്നപ്രകാരം അയനവന്ധി, ക്രാന്തിപാതം, മഹാസംവാതം എന്നും മറ്റും പറയുന്ന നക്ഷത്രചക്രാരംഭധാരം അക്ഷിന്ത്യാമി ആണെന്നും, ആ ബിന്ദുവുണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഇട (൨൩ ഭാഗ-൪൦-കല; അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥൂലമായി-൨.൭-ഭാഗം) മുൻപോട്ടും പുറകോട്ടും നീങ്ങി കിടക്കുന്ന കാന്തികവരേയും, മറ്റേതെങ്കിലും പുറത്തു

* ഈ സംവത്സരത്തിന്റെ മുഖം ഫാല്ഗുനമാസത്തിലേ വെളുത്തവാവു് ആകുന്നു. (പ്രസാധകൻ)

കൂന്തിവാഴയും മാമുരെന്നും ഒരു കല്ലുന ചെച്ചു. ഇതാണ് അധന ചലനസിദ്ധാന്തം. വാസ്തവത്തിൽ, അധന ചലനം പിറകോട്ടു ചലച്ചിട്ടിരിക്കാതിട്ടല്ലാതെ, മുന്നോട്ടു പുറം ചിരിക്കില്ലെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം. ട്രസ്റ്റണിതകൾ രാജാവിന് എന്താവാമെന്നു അയന്ന സന്ദേശം വകുക്കിത്തന്നതാണു സമീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു. ദുർഗ്ഗാക്ഷത്തിലും പരാമിതപക്ഷത്തിലുമുള്ള അധന ചലനഗണിതകൾ നോക്കുക. പ്രാചീനരായ അധന ചലനം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മോശായത്രാ മിക്കകൊണ്ടു സൂര്യന്റെ പാതകൂന്തികാലവും, വിഷുവത്കാലവും അറിഞ്ഞു, കൂന്തിപാതയിൽനിന്നുതന്നെ ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഭോമഭോഗകലകളേ ഗണിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ പ്രാചീനഗണിതമെല്ലാം സാധനഗണിതമായിരുന്നുവെന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ, അക്കാലത്തു ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഭോമഗ്രഹാരോരമെല്ലാം, രാശികൂട്ടഭോഗകലകളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാതെ, നക്ഷത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും, അത്പാദങ്ങളെക്കൊണ്ടും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ഗ്രഹങ്ങളുടെ രാശി സ്ഥിതിയും ഭേദം വന്നിരിപ്പാനും ഇടമില്ല. പക്ഷാപര ശാരിക്കളെല്ലാം നക്ഷത്രഗ്രഹാരോരേ സർവ്വത ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നു നമുക്ക് അവലോകനമെല്ലാം. കൂന്തിപാത അഥപിത്യാമിയിൽ വന്ന കാലത്താണു രാശിഭോഗകലാഗ്രഹാരോരം എടുത്തു, ആ പാതയിന്നു, കൂമേണ പിറകോട്ടു നീങ്ങിനീങ്ങി വന്നതുകൊണ്ടു പ്രാചീനരായ അധനചലനസംസ്കാരം ഒന്നാവശ്യപ്പെട്ടതു്. രാമായണത്തിൽ ഭൂമിഭേമന്റെ ഭാരതം വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ, ആധുനികഗണിതരീതിപ്രകാരം കാണുന്ന ചില അസാധാരണങ്ങളും സമാധാനം, പ്രാചീനരുടെ പ്രശസ്തമായ ഗണന

സമ്പ്രദായമേതായിരിക്കുന്നു. മേടക്കാലത്തിൽ ഇത്ര നവമിയും, പുനർസംനവനംകൂടിയോടുകൂടിയില്ലെന്നില്ലല്ലോ. അന്നത്തെ വാക്കുകളോടും ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഇല്ലാത്തതല്ലാത്തതല്ലെന്നും, പുനർസംനവനം ആദ്യംകേവലമായതിനാൽ അതിന്റെ മാനം-മരം-മോശ ആയിത്തീർന്നതും മറ്റുള്ള സത്യങ്ങളും ഇവിടെ പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ അപ്രകൃതമെന്ന് ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ.

പലകാലത്തിലും, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു മുറുത്ത വിധത്തിലും മറ്റും നമുക്കു ശ്രമങ്ങളുടെ ശാശിസ്ഥിതി ആണ് അറിയേണ്ടത്. എന്നിരിക്കിലും സാധനശക്തിമൂലം, നിരന്തരഗതിതന്നെയെന്നാണു നമുക്ക് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ പരിഷ്കരണത്തിൽ ഗണിതം സാധനമാക്കണമെന്ന് ഒരുവനും വാദിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ, വിഷയിവരും അന്യന്മാരും മുമ്പായതുകൾ സാധനമായിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യവും ആണ്. നാം ഇപ്പോൾ മകരം ൧-ാം-ഉത്തരായണാരംഭം എന്നു പറഞ്ഞു കാലങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, അന്നേദിവസം ഉത്തരായണം ആരംഭിച്ചു് ഇരുപത്തോ, ഇരുപത്തൊന്നോ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു നല്ല ബോധവും ഉണ്ട്. അതനുസരിച്ചുവെങ്കിൽ ഒരു സത്യത്തിലൂടെ എന്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. അനുചലനം ഒരു വർഷത്തെയും ദൈവികശ്രവണം—൫൪—വികല എന്നും, ശുദ്ധകാര്യം ദിവ്യ-എന്നും ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു സൂക്ഷ്മമല്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു വർഷത്തെയും ഉള്ള അനുചലനം ൫൪ വികലയാകുന്നു എന്നു സൂക്ഷ്മശ്രമങ്ങളെക്കൊണ്ടു പാശ്ചാത്യർ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

യ്ക്കുന്നു. ഈ വികലാലോചിതമായ അന്തരം, 'ആയിരം
മാകാണി അറുപത്തിയെട്ട്' എന്ന മുറയ്ക്കു് ഈട്ടംകൂടി
വലിയ തുകയാകുമ്പോൾ ഗണിതം തെറ്റാതിരിപ്പാൻ
സ്വായമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രകൃതിയെ രണ്ടു വികല
കറങ്ങുപോയെങ്കിൽ, വർഷമാനത്തിൽ ൮½ വികല
കൂടീട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ, മൊത്തത്തിൽ ഉള്ള തെറ്റു
വളരെ വേഗത്തിൽ തെളിയാതെ കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും,
വർഷമാനത്തിലേ സ്വല്പാധിക്യത്താൽ ഇപ്പോൾ-൩
തീയതിയോളം കാലമാനത്തിൽ കറവു വന്നിട്ടുണ്ടു്.
വാസ്തവത്തിൽ വൃശ്ചികം ൧൫-ാം-നും എന്ന നാൾ പാ
യുന്ന ഇന്നേദ്രിപഥം ൧൮-ാം-നും ആകേണ്ടതാകുന്നു.
എന്നാൽ, സൂര്യനു മൂന്നു തീയതി കറച്ചാൽ ഗുഹണമൂ
ളാദികൾ തെറ്റാകുമ്പോഴും എന്തെങ്കിലും വശം,
രാശിചക്രത്തിന്റെ ഔരോരസമാനം മാറുമ്പോൾ തത്
പ്രയുക്തമായ ഭേദം എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളെയും ഒന്നുപോലെ
സ്വർഗ്ഗീയ്ക്കുന്നതാകയാൽ ഗ്രഹണാദിസംഭവങ്ങൾക്കു മാറ്റം
വരുന്നതല്ലെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ ധാരാളപ്പെടും. ആദി
കാലത്തു്, ഭീനഭേദസ്വരൂപി എന്നു കല്പിച്ചിരുന്ന ധർമ്മം,
ഇപ്പോൾ മൂന്നു ഭാഗം ചിറകോട്ടു നീങ്ങിപ്പോയി എന്നേ
ഉള്ളു. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഭോഗമാനം പ്രാചീനന്മാർ വ്യവ
സ്ഥപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതിലും രണ്ടുപക്ഷം വരുകയാൽ ഈ
സ്ഥിതിയും ഒരുവിധം തെളിയാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു.
“സൂര്യനിലോത്ത”ത്തിൽ, ചിത്രാനക്ഷത്രഭോഗം—൧൮൦-
ഭാഗ ആണെന്നും, അതിനാൽ ആ നക്ഷത്രത്തിന്റെ
സ്ഥിതി സൂക്ഷ്മമായ ഭോഗാബ്ജത്തിലാണെന്നും പറഞ്ഞി
രിയ്ക്കുന്നു. ഭാഷ്യരാദികൾ ബ്രഹ്മസ്മൃതിശ്ലോകം അനു
സരിച്ചു്, ചിത്തിരയ്ക്കു—൧൮൩...ചിലപാനവും ഭോഗ
യാണു ഭോഗമെന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇങ്ങനെ പക്ഷ

ദേവകൊണ്ടു രാശിമുക്താരംബമാനത്തിന്നു മുന്നിൽ
 കിരപാനം ദാഹകളുടെ അന്തരം ഉള്ളതിനാൽ, സൂര്യ
 റശിശ്ചാന്തമന്തം അന്തസ്തരിയ്ക്കുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ ആധു
 നികഗണിതാക്കൾക്കു വലിയ തെറ്റുകളുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.
 മേലാമലയിലും ചേർത്താണു പരിഷ്കരിയ്ക്കുവാനുപദേശം
 കാലാന്തരത്തിൽ മേൽപ്രകാരി ഇപ്രകാരമായിത്തീർന്നുവരിക
 എന്നു വരും. ഇപ്പോൾത്തന്നെ എന്നെന്നിവിടെ ഒരു
 ദിവസം രാത്രിയേയംചെയ്ത്, സൂര്യൻ കിരാനക്ഷത്ര
 ത്തിൽപിന്നുള്ള അന്തരം സൂക്ഷ്മപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ,
 ഗണിതാമതസൂത്രം എന്തെന്നു കരകളുടെ മേൽമുണ്ടെന്നു
 സ്തബ്ധമാക്കും. ഇക്കാലത്തു രാത്രിസമയം ഉള്ളതിനാൽ
 സൂര്യനേയും, നക്ഷത്രത്തേയും ഒന്നിച്ചു നോക്കുന്നതിനും,
 അന്തരം അതിസൂക്ഷ്മമായി അളക്കുന്നതിനും സാധിയ്ക്കു
 നതാണല്ലോ. കോളീൻ പ്രശ്നത്തിന്നു ഏകപ്പെടുത്തിയ
 കാലത്തു് അവർ സൂര്യഗണിതത്തിന്നു മാത്രം പരിഷ്കാരം
 ചെയ്തില്ലല്ലോ എന്നു വ്യസനിയ്ക്കുന്നു.

പുരാതനകാലത്തു ഹിന്ദുക്കൾക്കു് (വിവിധ കേര
 ഭൂതർക്കു്) ജ്യോതിഷത്തിൽ എത്രത്തോളം അന്തരവും
 പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിരുന്നോ, അത്രത്തോളം ഇക്കാലത്തു്
 അന്തരാനവും അപ്രാബല്യം ഉണ്ടെന്നു സന്ദേഹമാപ്തം സമു
 തിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. പഞ്ചാങ്കം പലരും അമുടിപ്പു
 പ്രസിദ്ധമെണ്ണുന്നില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ അറബിൽ
 ഏതെങ്കിലും കണ്ടെത്തുന്ന യോജിച്ചുകാണുകയില്ലെന്നു
 തന്നെ പറയാം. ഗ്രഹനക്ഷത്രയോഗം, ഗ്രഹങ്ങളുടെ
 ചരസ്സരയോഗം, യുഗം, ഹൃസ്തോന്നതി, ധനുപ്രകാരം
 പരാഗം മുതലായ വൈവിധ്യങ്ങളേ ആലംഗണിയ്ക്കു
 റില്ല. മൗഢ്യം മാത്രം പഞ്ചാങ്കക്കാർ രണ്ടുപ്രകാരത്തിലും

പ്രകടീകരിച്ചുവരുന്നു. ഇല്ലാത്ത ഗ്രാമങ്ങളെ ഉണ്ടെന്നു പറയും, ഉള്ളതിനെ അറിയാതെയാകയും സംഭവിക്കാത്തതു. കടിയെ വൃശ്ചികത്തിൽ ചന്ദ്രഗ്രഹണമുണ്ടെന്നു ചില പഞ്ചാശ്ശക്കാർ എഴുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ കരിടത്തു കാണുകയുണ്ടായില്ല. അതു ഫിലർ അനുഷ്ഠിക്കുകയും, ഫിലർ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർപഞ്ചാശ്ശഗണകന്മാർ ഗണിച്ചുകൊണ്ടു പ്രകാരം ഗ്രാമണത്തിന്റെ സ്കോർമാർക്കുമാകട്ടെല്ലാം എഴുതിട്ടു. 'നവീനഗണിതപ്രകാരം ഗ്രാമണമില്ലെന്നു കാണുന്നു'—എന്നു കൈമുദ്രത്തി, 'പുത്രോ ന പുത്രീ' എന്ന് ഭൂതരം പരമേശ്വരപ്രശ്നക്കാരോട്യാലേ, അപവാദത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. മറ്റൊരു ചില ഇല്ലാത്തതിൽ ഉണ്ടായ വലയഗ്രാമണം ഒരു മലയാളാ പഞ്ചാശ്ശത്തിലും ശരിയായി ഗണിച്ചിരുന്നില്ല. ആ ഗ്രാമണം ഗവനാധികര്യമേൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗവനാധികര്യമേൽ പഞ്ചാശ്ശക്കാർ പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. സമയമേതോ എല്ലാ സ്വരഗ്രാമങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ പറയാറുണ്ട്.

ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു ഗണിതപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള കാലം അതികൂടി ഉണ്ടില്ലെന്നു എന്നതിലേയ്ക്കു രണ്ടുപക്ഷം വരാം ഇടയില്ല. ഇനി എത്രത്തോളവും, എത്രയും വിഷയങ്ങളിലും ആൺ പരിഷ്കാരം വേണ്ടതു് എന്ന ഭാഗത്തിലാണ് വിസംവാദത്തിനവകാശം. ഭാഗ്യമേറ്റ അതിവൈദികകാർക്കുമാർക്കു 'പാരദിത്വം', പ്രശ്നമേറ്റ കാലി വലയകിസസ്സതികൾക്കു 'ദൃക്'-എന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ആചാരം. ഇതിൽ ഒരു സസ്സതി ആലോചിച്ചുവരുന്നു:—ജാതകം ദൃക്സിദ്ധപ്രകാരം ആണെന്നിൽ ദൃക്കിലും, പാരദിതത്തിലും ചന്ദ്രഗണിതത്തിൽ—ഉണ്ടാകെ

ജ്യോതിഷികൾ യോഗം ചെയ്ത്, പ്രാചീനങ്ങളായ ആശ്ചര്യകരങ്ങളായ രേഖപ്പെടുത്തിയതും പലതും ഇനങ്ങളായ പല പരീക്ഷിത സമരപ്രകാരം കരണപരിഷ്കരണം ചെയ്യുന്നതു ധർമ്മവും ശക്തിയും ആണോ?

— കേരളത്തിലെ ജ്യോതിഷം

XIV

കേരളത്തിലെ ജ്യോതിഷം

ഹിന്ദുക്കൾ ആദികാലമുതൽത്തന്നെ ജ്യോതിഷത്തിൽ പരിമതിപുണ്യശാലായിരുന്നു. യുറോപ്പ്യവണ്ഡത്തിൽ മിസ്സർ അതിക്കാലം വിശ്വമനോധർമ്മിച്ച് ഇരത്തേടി നടന്ന്, അഭ്യർത്ഥിച്ചതുകൊണ്ട് കൊണ്ട് തിന്നുകൊണ്ട്, കാട്ടാളനിവൃത്തിയേക്കും കാട്ടു വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ, ഇൻഡ്യക്കാലം ചീനത്തുകാലം ഗുഹയോടടുത്തുണ്ടെ നിർമ്മിച്ച് അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ ബന്ധുവകളിൽ ഇവർ ആകാശശാസ്ത്രത്തെ അറിയുന്നതിട്ടുപുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. രാശിചക്രവും അതിന്റെ നിശാസങ്ങളായ അശ്വിനാഭി—രഹു—നക്ഷത്രങ്ങളും വേദത്തിൽത്തന്നെ പേർ പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നു. പല ജ്യോതിഷാസ്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളേയും കടങ്കാലയുടെ രീതിയിൽ ജ്യോതിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാമിന്നൊന്നും, ആ ആദികാലത്തിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ജ്യോതിഷജ്ഞാനം അത്യന്തസ്ഥൂലമായിട്ടിപ്പോന്നെ സമ്മതിയുള്ള, കൂടേണ അവർ ഗ്രന്ഥരത്നങ്ങളെ കണ്ടു പിടിച്ച്, ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നതിനാലായിട്ടു.

“സ്വാസ്ഥ്യം സ്ഥിരമാകേണം” എന്ന സൗഖ്യപ്രകാരം ശാസ്ത്രീയകല്പനകളുടെ (Theories) വിഷയത്തിൽ വിചിന്തനം പരസരഭേദം സംഭവിക്കുമ്പോൾ, ക്ലേശനിവൃത്തിയിൽ കാലക്രമത്തിൽ പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും (Schools) ഉദ്ഭവിച്ചു. അവയിൽ പ്രധാനമായി അഞ്ചെണ്ണമാണ് പരമ്പരപരമാകുകയു്. ഇവ മ. ദശാധിപ്തം, വ. പൈതൃകമരണം അല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മം, ന. പൗരമിശം, ജ. രോമകം, മി. സൗരം—എന്ന് അഞ്ചു സിദ്ധാന്തങ്ങളാകുന്നു.

പ്രാധാന്യത്തിന്റെ ആരംഭമാണക്രമത്തിലാണു് അവയെ ഇവിടെ പരിഗണിച്ചുകാണിച്ചതു്. വാസിയും വളരെ സ്ഥൂലവും, ഒരു സിദ്ധാന്തഗ്രന്ഥം എന്ന പേരിനെ അംഗീകരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിലാത്തതും ആകുന്നു. ദൈവികാചാരങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെട്ട തിനിനക്കനുരവി ശേഷഭിംഗങ്ങളെ അറിവാത്തതിടത്തോളമേ അതിൽ വിഷയം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. അതിനെ ആശ്രയിച്ചു്, വേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അധികമുണ്ടായിട്ടില്ല. പൈതൃകമരണം കറേജുടി വിശ്വീകൃതവും, സ്വാപകവും, ശാസ്ത്രീയവും ആണ്. ആ സിദ്ധാന്തത്തെ ആധാരമാക്കി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പൗരമിശവും രോമകവും വിമേശങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടിയതല്ലവയാണെന്നു് അതുകളുടെ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ ഉൾഫിയ്യും. രോമകം ‘റോമാ’ക്കാരിൽനിന്നും, പൗരമിശം ഗ്രീക്കുകാരിൽനിന്നും ഇൻഡ്യക്കാർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സൗരസിദ്ധാന്തമാണു് ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ ഉത്തമം.

* അവരവരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ അനുസരിച്ചാണു് രാജാക്കന്മാർ രാജാവിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു്.
(പ്രസാധകൻ)

അതു 'മേന്മ' എന്ന അസംശയിപ്പി സത്യമേ ചെയ്തു ചെയ്ത് ആ മേന്മന്റെ മുഖമുട്ടനിന്നും ഉപശേഖരമായി ഗ്രഹിച്ചതാണുപോലും! അതിനാലാണ് അതിനു 'സൂത്ര സിദ്ധാന്തം' എന്നു പേരു വന്നത്. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള 'സൂത്രസിദ്ധാന്തം', അതിന്റെ മൂല ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന പല അവസരങ്ങളിലായി ചെയ്തിട്ടുള്ള പല പല ഭേദഗതികളാലും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി പരിഷ്കരിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നതിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായഭേദം ഇല്ല.

പിന്നീട് ആത്മഭാഷാത്മക ചിന്താബ്ജം ആനന്ദതത്വവൽക്കത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലത്തിൽ പല പുതിയ സൂത്രങ്ങളേയും കണ്ടുപിടിച്ച്, തന്റെ 'ആത്മഭാഷാത്മക'ത്തിൽ സമഗ്രമായി, മറികുറവില്ലാത്ത ആത്മഭാഷാത്മക രീതിയിൽ ചേർത്തു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിച്ഛാലത്തിൽ വന്ന പ്രതിരോധം, ആത്മഭാഷാത്മക മറികുറവില്ലാത്ത ചിന്താബ്ജം സമീകരിച്ചുകൊണ്ട്, പ്രചലനസിദ്ധാന്തത്തെ മാത്രം പൂർവ്വപക്ഷമായി അദ്ദേഹം അതിനെ ഉപഗ്രഹിച്ചതോ ഉള്ള എന്നു തള്ളുകയാണു ചെയ്തത്. ആത്മഭാഷാത്മകം ഉണ്ടാവരുത് അത്മഭാഷാത്മക ആകുന്നു എന്നായി ഗണിപ്പാനുള്ളത്. അദ്ദേഹം സ്വകാര്യമായി ഉണ്ടായിരുന്ന സകലതത്വങ്ങളേയും ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ നിർദ്വൈധനാചാര്യ ശിഷ്യപ്പെടുത്തി, എല്ലാത്തിനും ഉപദേശിക്കുക പ്രതിപാദിച്ചു, 'സിദ്ധാന്തശിരോമണി' എന്ന ശാസ്ത്രസംഗ്രഹമാല ഒരു ഗ്രന്ഥം ചേർച്ച. അതിനെ അതിശയിയ്ക്കുന്നതിൽ ഇന്നും ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

അതിനുമേൽ ജ്യോതിഷത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രഹമെല്ലാം അതിനെ ഉപജീവിച്ചുള്ള കരണഗ്രന്ഥങ്ങളേ ഉള്ളൂ. ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളേ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന് സിദ്ധാന്തഗ്രന്ഥമെന്നും, ഗണിതപദ്ധതികളേ കാണിക്കുന്നതിന് കരണഗ്രന്ഥമെന്നും പേരുകരും.

എന്നാൽ കരണസൂത്രങ്ങളുടെ സ്വയലതയാലും, ഗണിതക്രിയകളിൽ അദ്ധ്യായികത്തിനൊന്നും എന്നും പൊതു ഭിന്നരാശികളേ തള്ളിക്കളയുന്ന സമ്പ്രദായത്താലും, ഗ്രഹരേഖത്തിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന രേഖങ്ങളുടെ സ്വന്തകളാലും, ശാസ്ത്രീയകല്പനകളുടെ തന്നെ അപൂർണ്ണതയാലും മറ്റും പ്രസ്തുതശാസ്ത്രമായ ജ്യോതിഷം അസംഭവത്തിന് യോജിച്ചവരാതെ തെറ്റിവന്നു കാണുകയാൽ, കൊല്ലവർഷം സൗർ-ാം എന്നിരായ ശകാബ്ദം ൧൪൪൨-ൽ ഗണേശമൈവേണ്ണൻ 'ഗ്രഹരാഖവം' എന്ന കരണഗ്രന്ഥത്തെ നിർമ്മിച്ചു. ഇതിൽ ഗണിതവും, അസംഭവവും യോജിപ്പുവരാൻവേണ്ടി, ഗ്രഹകാരൻ ഭാരത ഗ്രഹങ്ങളേ ഭാരത സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സ്വീകരിച്ചുവെന്നും, ചിലതിനെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളെന്നും പറയുന്നു. ഈ ഗ്രഹരാഖവപ്രകാരമാണ്, ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ഇന്നും ഗ്രഹാദികളേ ഗണിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുപോലുള്ളതിന്നും മറ്റും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി, ഇൻഡ്യയെ ഒട്ടേറെ സംബന്ധിക്കുന്ന ജ്യോതിഷാസ്ത്രത്തിന്റെ ഇത്രയും ഒരു ചരിത്രസന്ദർഭം പത്തൊട്ടുകി, ഇനി പ്രകൃതവിഷയത്തിലേയ്ക്ക് അവതരിപ്പിക്കാം.

കേരളത്തിലെ ജ്യോതിഷത്തോപ്പാറി വിചാരണ ചെയ്യാൻ ചുറ്റപ്പെടുന്നവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒന്നാമതായി

പതിയ്ക്കുന്നത്, ഈ നാട്ടിലേ കാലഗണനാസമ്പ്രദായമാകുന്നു. കാലപരിശുദ്ധത്തിനൊക്കെയും കാണുന്നതൻ സൂത്രനാണെന്നു സർവ്വസമതമാണല്ലോ. സൂത്രന്റെ കൈയ്യും കഴിഞ്ഞു, വേറെ കൈയ്യും വരുന്നതുവരെ നാം, ദിവസം അല്ലെങ്കിൽ നീയതി, അല്ലെങ്കിൽ നാൾ എന്നു പറയുന്നു. ഇതുതൊട്ടമുള്ള സത്ത്തിയിൽ ആക്കം തക്കമില്ല. എന്നാൽ ശാരദി കണക്കിൽ മുപ്പതുദിവസം ചേർന്ന് ഒരു മാസം എന്നു കല്പിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം അതുപോലെ സ്സൂക്ഷ്മല്ല. അതിനുള്ളതെന്നു മറുമാസം കൂടിയത് ഒരു സമ്പ്രദായം എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതിനും യുക്തിയുണ്ടെന്നു് അധികം പേരും ഗ്രഹിച്ചു കാണുകയില്ല. മാസം എന്ന കാലപരിശുദ്ധത്തിന്റെ ഉത്പത്തി സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ഗതിതാരതമ്യത്തിൽനിന്നാകുന്നു. അമാവാस्या അല്ലെങ്കിൽ കറുത്തൊരുവിവസത്തിൽ, ചന്ദ്രൻ സൂര്യനോടു യോദ്ധാ പ്രാപിയ്ക്കുന്നത് അടുത്തുനായിത്തീരുന്നു. പിറേറദിവസം മുതൽ ചന്ദ്രൻ ഭാരോഭാ കലയായി വർദ്ധിച്ചുവന്ന്, മറ്റു ദിവസം കൊണ്ടു പൂർണ്ണനായിട്ടു പൂർണ്ണ അല്ലെങ്കിൽ രാമുത്ത വാവാദിവസം കാണപ്പെടുന്നു. പിന്നീട് ദിവസത്തോളം ഭാരോ കലവീതം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു്, മറ്റു ദിവസകാലം കൊണ്ടു് ആദിയേ് അമാവാസിയിൽ അടുത്തുനായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ മുപ്പതുദിവസംകൊണ്ടു ചന്ദ്രൻ ഒരു പരിവൃത്തി പൂർത്തിയാക്കിവരുന്നു. ഇതിൽ കല വർദ്ധിയ്ക്കുന്ന മറ്റു ദിവസങ്ങൾക്കു ബ്രഹ്മപക്ഷമെന്നും, കല കുറയിയ്ക്കുന്ന മറ്റു ദിവസങ്ങൾക്കു കൃഷ്ണപക്ഷമെന്നും, രണ്ടുപേർ ഒരു ചന്ദ്രപരിവൃത്തികാലമായ ൩൦ ദിവസത്തിനു് ഒരു മാസമെന്നും പേരുൾ ഇടവാക്കിയതായി,

ഇപ്പകാരം മാധം എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ചന്ദ്രനാകുന്നു.

സംവത്സരം എന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ കാരണ ക്രമൻ 'ആദിത്യേ' സ്വരൂപമാകുന്നു. വാസന്തരീതിയാടി അല്ലെങ്കിൽ വേനൽ, മഴ, മഞ്ഞ മുതലായ ഇത്തരം മുറയ്ക്കലുള്ള വ്യവസ്ഥയിനാലും, സൂര്യൻ ഏ-മാസക്കാലം വടക്കും, ഏ-മാസക്കാലം തെക്കും മാറിമാറി വിപ്ലവനതിനാലും, മാ-മാസം പ്രകീര ഒരു കാലത്തിന് ഒരു ചോർ ഇടേക്കു താഴി വന്നു. മഴ മാസം ഒരു ജന്തു; മുൻ ജന്തു അല്ലെങ്കിൽ ആരമാസം ഒരു സാരനും, മഞ്ഞനം പ്രകീരത്ത് ഒരു സംവത്സരം എന്ന വിഭാഗങ്ങൾ മുറയ്ക്കും എടുപ്പട്ട. ഇങ്ങനെയൊന്നു സർവ്വജനീനമായ കാലഗണനാസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ആഗമം. എന്നാൽ, കാലക്രമേണ പൂർണ്ണ കലാർ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ മാത്രമല്ല, ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന അനേകകോടി ജ്യോതിസ്സുകളെയും അവയുടെ സ്ഥിതി ഭേദങ്ങളെയും മറ്റും നോക്കിയിട്ടാൽ, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര തത്വങ്ങളേ കാരണമായി ഗ്രഹിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, മുൻ വിവരിച്ച മാധം മുതലായ വിഭാഗങ്ങളുടെ സമ്യക്ത അവർ വെളിപ്പെട്ടു. ചന്ദ്രന്റെ വൃശ്ചിക്കരങ്ങൾക്ക് ഒരു ആവൃത്തി പൂർണ്ണമാകുന്നതിനു ൩൪-ദിവസം കിടച്ചു വേണം, ഉദ്ദേഹം മുൻ-ദിവസം മതി, എന്ന കല്പന അതിയണ്ണം. സൂര്യൻ പ്രകീരയുടെ മധ്യരേഖയിൽനിന്നു തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ഉദ്ദേഹം വട-ഭാഗം അല്ലെങ്കിൽ 'ധിത്രി' ചരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു വൃത്തത്തിൽക്കൂടി കൂടി വ്യാപ്തം ചെയ്തുകൊണ്ടെന്നും, അതിനു വേണ്ടുന്ന സംവത്സരം എന്ന കാലം മുപ്പതു ദിവസങ്ങളുള്ള മാ-മാസം അല്ല, ൩൩-ൽ ധിപ്രാനം ദിവസങ്ങളാണെന്നും അവർ ധാരണപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ മാസാദി വിഭാഗ

അദ്ദേഹത്തെ പരിശുദ്ധിയോടുകൂടി വന്നുകൂടി. ഉടൻ
 മുമ്പ് ഉദയംവരെ എന്നുള്ള ദിവസവിഭാഗങ്ങളെ മാറ്റാൻ
 നിർദ്വാരമില്ല. കർത്താവാൻ മുമ്പ് കർത്താവാവുന്നതെ
 എന്നുള്ള ഭാഗവിഭാഗങ്ങളും വർഷ-ദിവസമേ ഉള്ള
 ജീവം ദേവപ്പെട്ടത്താൻ മാറ്റമില്ല. സന്തതി-ൽ വിചിത്ര
 നം ദിവസം കൂടിയത് ഒരു സംവത്സരമെന്നും സ്വീക
 രിച്ചു തീർത്തു. ഈ കാലത്തിൽ അവർ ചെയ്ത ഉപാസന
 ഇപ്രകാരമാകുന്നു—മുപ്പതു ദിവസം തന്നെ ഒരു മാസം;
 ൧൨-മാസം തന്നെ ഒരു സംവത്സരം. അദ്ദേഹം ഉണ്ടാ
 ക്കാൻ കോഴം, ഒരു സംവത്സരം വാസ്തവത്തിൽ സന്തതി-
 ദിവസം ഉള്ളതിൽ, വർഷം ൧൨-൧൨-൧൨ ദിവസമേ
 ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുള്ളതായല്ലോ. ഇതിൽ കറവ ൧൧
 ദിവസങ്ങൾ, ഉദ്ദേശം ൩-വർഷംകൊണ്ടു മുപ്പതു ദിവ
 സം തികയുമ്പോൾ ഒരു മാസം ആകുമ്പോൾ, അതിനെ
 'അധിമാസം' എന്നു പറയുമ്പോൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു
 ഒരപ്പോഴെ ചെയ്തു. ഈ വ്യവസ്ഥപ്രകാരം അദ്ദേഹം
 ഉണ്ടാകുന്ന ഏകാക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ തന്നെ തീർന്നു
 പോകുന്നതിനാൽ, തൊറകൾ ഈ കാലം കൈമാറുന്ന
 നമ്മെ ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നതിന് ഇടയാക്കുന്നില്ല.

ഈ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഇതുവരെയും ഇപ്പോൾ
 ഒട്ടും ആവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിൽ പലവിധം അസം
 കൂലങ്ങളും നോക്കുന്നു. ഇതിന്റെ മുമ്പോളായി കോഴം,
 ദിവസമെന്നും സംവത്സരമെന്നും ഉള്ള വിഭാഗങ്ങൾ
 സമഗ്രമായി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. മുമ്പുള്ള മാസം
 എന്ന വിഭാഗം മാത്രം പഴയതിനേ അനുസരിച്ചു
 പോരുന്നതാകുന്നു. ദിവസവും സംവത്സരവും സമമാന
 പ്രകാരം, മാസം മാത്രം ചാതുർമാസപ്രകാരം എന്ന്

വിജാതീയമായി ഭേദപ്പെടുകയാൽ തെറ്റിക്കൊന്ന രോഗി
യ്ക്കൊരു വരണം. ഗുഹാരോഗങ്ങൾ, ഗുഹാരോഗ മൂലമായ
സകല രോഗിനും ചെമ്മുണ്ടാതിനും ചെമ്മുണ്ടാതികൾക്ക്
'ബോർട്ടോ' എന്ന പദവയെ ദിനസംഗ്രഹ അന്യാവശ്യ
മാകുന്നു. ഇന്നു മാസം ഇങ്ങനെയായി എന്തെങ്കിലും ഇഷ്ട
ദിവസം, തണിയാലോടൊന്നിച്ച് എടുത്തു 'ബോർട്ടോ'
ത്തിൽ നിന്ന് എത്രനാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു കണ്ടു
ക്കാക്കേണ്ടതും, അതിനിടയിൽ എത്ര അധിവാസങ്ങളും,
എത്ര കഷ്ടതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെന്നു വരുത്തി, പ്രാ
കൃതം കളകളും ചെയ്തു ശരിപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരു ക്ലേശബ
ഹുലമായ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. എല്ലാക്കാരണഗുഹാരോഗങ്ങളിലും
അമർദ്ദമെന്നൊരനത്തിനു വേണ്ടുന്ന സ്വപ്നങ്ങളോടൊന്നു
ഗുഹാരോഗങ്ങൾ ആദ്യമായി വിവരിയ്ക്കു പരിവ്. ഈ
ക്ലേശത്തിന്റെ സമാധാനത്തിൽ പ്രാപ്തിപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത
വക്ക് അത്ര വലുതായി തോന്നാതെ വരും. അതിനെ
നന്നാക്കപ്പെടുത്താൻ ഒരു ഉപോദ്യമം കാണിയ്ക്കാം:—
ഈ തിരുവിതാംകോട്ടിൽ, കാട്ടു, ചക്ക, പണം, രൂപ
എന്ന നാട്ടുനാണയങ്ങൾക്കു കൂട്ടത്തിൽ, രണ്ടാം, നാലാം
നാലാം മുതലായ വെള്ളിത്തൂക്കവും ഇറ്റിപ്പിപ്പറമ്പായും പ്രകി
കലത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടും, കൂട്ടം പണം
വില്പനയ്ക്കു തീരുവിതാംകോട്ടിൽ രൂപ ഒരു നാണയമായി
ഇല്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും കണ്ടുകാണുന്നവക്ക്
എത്ര ക്ലേശം തേരിടുന്നു എന്നു ബോധമുണ്ടല്ലോ. രണ്ടു
വിജാതീയമാനങ്ങളെ പ്രതിഷേധത്തിലാക്കുകയാകുന്ന കഴി
പ്പം, ഇതിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ചാൽ അറിയാം.

മലയാളികൾ ചാതുര്യമാണെന്നു നിശ്ശേഷം ഉപേ
ക്ഷിച്ച്, കാലമാനം സകലതും സൗകര്യമാനപ്രകാരമാക്കി,
ഈ കഴിപ്പത്തിന് അവകാശമേ ഇല്ലാത്തതിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ കാലഗണനകൾക്കു ശാസ്ത്രസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചതായ ഒരു സമ്പ്രദായ പ്രദേശകത്തിൽ മനോഹരികളായ തന്നെ ഇരുന്ന പാമ്പും, നമ്മുടെ നീരതിയും മാനവും ആണ്ടും ആണ്ടും സൗരമാസപ്രകാരം തൃശ്ശൂരായി അളന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. സൂര്യൻ ഭൂമിയെ ചുറ്റി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഏതൊരു പ്രദക്ഷിണപൂർത്തിയായാകാലമാണോ ഒരു സംവത്സരമെന്നു പറയുന്നതെന്നും മൗഢപ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. സൂര്യൻ ഓടിക്കൂടുന്ന ഈ വൃത്തത്തിനു ജ്യോതിഷികൾ 'അപക്രമമണ്ഡലം' അല്ലെങ്കിൽ 'കാശിചക്രം' എന്നു പേർ ചെർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വൃത്തത്തിനു ചേർന്നിരിക്കുന്നത്, '൨൪-മാസങ്ങളായിട്ട്' ൧-നാളുകളിൽ കാരോന്നിന്നമാണു നക്ഷത്രം എന്നു പറയുന്നതു്. അമ്പലമുക്ക് അഥവാ, കോണി, കാർത്തിക എന്നീ സംവത്സരം അതിപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. ചെന്നൈൻ സഞ്ചാരവൃത്തത്തോടു ചുറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിലാണു് ഈ വിഭാഗത്തിനു് അധികം ഉപദേശം. ചെന്നൈൻ കർമ്മവിവരങ്ങൾ ഒരു ചരിത്രത്തി ചുറ്റിവരും. അതിൽ ഏതു ദിവസം ഏതു നക്ഷത്രത്തിൽ ചെന്നൈൻ നില്ക്കുന്നുവോ അതാണു് അന്നത്തെ നക്ഷത്രം എന്നു നാം വ്യവഹരിക്കുന്നു. ഈ വൃത്തത്തിനു തന്നെ കാശിചക്രം എന്നു പേരെ ഒരു വിഭാഗം പറയുന്നു, ചെന്നൈൻ എണ്ണമായിട്ടാണു്, അതിൽ കാരോന്നം കാരോശാലി, അവയ്ക്കു് അകത്തു വിടുന്ന മിലനക്ഷത്രങ്ങളുടേതിന്റെ ആകൃതി പ്രമാണിച്ചു് ഒന്ന് ആട്ടിൻ തലപോലെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അതു ദേഹം അല്ലെങ്കിൽ ദേഹം; മനോഹരീന കാളയുടെ സ്വപത്രപമുള്ളതിനാൽ അതു വൃഷഭം (ഇടവം)— ഇത്യാദി പേരുകൾ സിദ്ധിച്ചു.

ഇങ്ങനെ സമുപാധമെന്നും, പരാമർശമെന്നും ചർച്ച
 യുക്തമായ വൃത്തത്തിന് ചാ.-ആയിട്ടും, ചെ.-ആയിട്ടും രണ്ടു
 വിഭാഗങ്ങൾ. രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളേയും കൂട്ടി ബോധിപ്പി
 പ്താൻ രണ്ടുകാൽ നഞ്ചനും ഒരു കാലി എന്നു വരും.
 സൂത്രാദികൾ ചരിയ്ക്കുന്ന മാർഗ്ഗം വൃത്താക്രമിയായതി
 ന്നാൽ 'ക്രികോണമിതി'ശാസ്ത്രപ്രകാരം വൃത്തങ്ങൾക്കു
 പൊതുവേ ഉള്ള വിഭാഗവും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അതു
 നന്നും-പിന്തികൾ അല്ലെങ്കിൽ ഭാഗകൾ എന്നുള്ള
 വിഭാഗമാണ്. അതിനുമേൽ, ഒരു ഭാഗയ്ക്കു് നും-കല;
 ഒരു കലയ്ക്കു് നും-വികല എന്നുള്ള അവാന്തരവിഭാഗ
 ങ്ങളും ഉണ്ട്. അപ്പോൾ ൩൦-ഭാഗ കൂടിയതു് അല്ലെ
 ത്തിൽ രണ്ടുകാൽ നഞ്ചനും കൂടിയതു് ഒരു കാലി; പന്ത്ര
 ള്ക കാലി ഗുണമെടുത്തവയും—എന്നായി. ഈ വിഭാഗ
 മെല്ലാം എല്ലാ ശേഖരങ്ങളിലേ ചൌരതിപ്പികളും സമ്മതി
 ചിട്ടുള്ളതാണ്.

കേരളത്തിലേ ചൌരതിപ്പികൾ ഈ ചാ.-ആയി
 ട്ടുള്ള കാലിപ്രകൃതിഭാഗത്തെ എടുത്തു്, സൂത്രൻ ഒരു കാലി
 യിൽ നില്ക്കുന്ന കാലം ഒരു മാസം എന്നു നിശ്ചയം
 ചെയ്തു. മാറുള്ള നാട്ടുകാർ അപരിഹാര്യം എന്നു വല്ല
 ചാണുമാനപ്രകാരം ശ്ലാഘിച്ചിരുന്ന മാസവിഭാഗത്തെക്കൂടി
 സൗരീകരിച്ചു്; കാലവിഭാഗമെല്ലാം ഒരു തോതിലാക്കി,
 എല്ലാം ശിക്ഷപ്പെടുത്തി. സൂത്രൻ മേഘരശ്മിയിൽ നില്ക്കുന്ന
 കാലം മേടമാസം; വൃഷഭരാശിയിൽ നില്ക്കുന്ന കാലം
 ഇടവമാസം; മിഥുനരാശിയിൽ നില്ക്കുന്ന കാലം മിഥുന
 മാസം; ഇന്ദ്രാമിദറയ്ക്കു പന്ത്രണ്ടിലും. അതിൽ സൂ
 ത്രന്റെ ഭ്രമണമാർഗ്ഗം നേരെ വൃത്തമല്ലാതെ മീകാല
 വൃത്താക്രമിയാകയാലും, ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി മീകാലവൃത്ത

അതിനു കേന്ദ്രസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന 'നാദികൾ' എന്ന രണ്ടു 'വിഭാഗം' ഉള്ളതിൽ ഒന്നിലൊന്നായും, ഭൂമിസ്ഥലമായതോടുകൂടിയിൽ സൂര്യന്റെ ഗതിയ്ക്ക് ഏറ്റക്കുറവുകൾ വരുന്നു. ഈ ഏറ്റക്കുറവ് അനുസരിച്ചാണ്, മാസങ്ങളുടെ തീരതികൾ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മീനം മുതൽ കന്നിവരെ ച-മാസങ്ങളിൽ, സൂര്യൻ ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ള ദൂരം അധികപ്പെടുകയാൽ ഗതി കുറയുന്നതുകൊണ്ട്, ൩൦ ഡിഗ്രി ചലിയ്ക്കാൻ ൩൦-ൽ അധികം ദിവസം വേണ്ടിവരുന്നു. അതിനാൽ ആ മാസങ്ങളിൽ തീയതി ചുറ്റുത്തിരങ്ങാളും ഏകദേശം ശേഷം ച-മാസങ്ങളിൽ, നേരമെറിച്ച്, സാമീപ്യത്താൽ ഗതി വർദ്ധിച്ച്, ൩൦ ദിവസത്തിനു മുൻപുതന്നെ രാശി മുഴുവൻ സൂര്യൻ ഉള്ളു തീരുന്നതിനാൽ തീയതി ഇതു പകുത്താൻപത്തോളം കുറയുന്നു. സൂര്യന്റെ സഞ്ചാരം ഉദയത്തിൽത്തന്നെ വരണമെന്ന നിർദ്വന്ദ്യമായില്ലായ്മയാൽ, എന്നല്ല അക്കേര വരുന്നതു വഴക്കു അപൂർവ്വമായുള്ള ഏണിയില്ലായ്മാൽ, മാസാവസാനം ഏതു ദിവസം വേണമെന്നു സഭയോടൊരു വരണത്തിനും നല്ല സമയത്തിനായ ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മദ്ധ്യഛായയിൽ മുൻപു സഞ്ചാരം വന്നാൽ അത് ൧-ാംനം; അതിനു മേലായാൽ ൧-ാംനം പിറോദിവസം. ഇതു ലൗകികവ്യവഹാരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചെയ്ത വ്യവസ്ഥ. ദൈവികാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു സൂക്ഷ്മമായ സഞ്ചാരകാലം മുതൽത്തന്നെ മാസാരംഭം. ഇന്നു ൧൨-ാംനാഴികയ്ക്കു മേഷസഞ്ചാരവും, ൧൦-നാഴികവരെ അശ്വതിനക്കൂട്ടവും എന്നു വന്നാൽ, ൧൨-ാംനാഴികവരെ മീനമാസമാകയാൽ, മീനമാസത്തിലേ അശ്വതി പുറന്നാകും, ലൗകിക

കവ്യവഹാരത്തിൽ മേടം ൧-ാംനു എന്ന ഗണിയ്ക്കുന്ന ആ ദിവസം ആണ് അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നത്.

ഇത്രയുകൊണ്ട്, മലയാളഭേരത്തിലേ കാലഗണനസമ്പ്രദായം എത്രയും സമ്യക്തികവും, ശാസ്ത്രാനുസൃതവും, ജ്യോതിഷാസ്ത്രത്തെപ്പുണ്യസൂചകവും ആണെന്നു ദിവാന്മാർ ഉറപ്പിച്ചുകൊൾക. ഇൻഡ്യയിൽ ഉള്ള മറ്റു വർഗ്ഗക്കാരുടെ നില ഇതോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വളരെ മോശം ആണ്. ഇന്ത്യയിൽ മേടമാസം കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത ഒരു മാസം വകയില്ല; അതിനടുത്താണ് ഇടവമാസം എന്നും; ഈ മാസത്തിൽ ഏഴും എട്ടും നീയതികൾ ഒരു ദിവസമാണ് എന്നും; മറ്റൊരു മാസത്തിൽ ൧൨-ാംനു-യ്ക്ക് അപ്പുറം ൧൧-ാംനു ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞാണ് എന്നും മറ്റും വന്നാൽ, അതു നമുക്ക് എത്രയോ അസംബന്ധമായിട്ടു തോന്നും. എന്നാൽ, ഇതു ചാലൂചാസന്റെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്ന ഇൻഡ്യാ ഡാറ്റിംഗിനുള്ള കൂട്ടക്കൂടെ സംഭവിയ്ക്കുന്ന ഒരു സജ്ജതി ആകാം. നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും തിഥികൾക്കും ഈ മട്ടു നമുക്കു പരിചിതമാണല്ലോ. നാം തിഥി എന്നു പറയുന്നതു തന്നെ ആണ് നാഡയുടെ നീയതി എന്ന് ഭാഷാശാസ്ത്രം തീർത്തിരിക്കുന്നു. തിഥി എന്ന സംസ്കൃതപദം അന്നേതാണ് നമുക്കു നീയതി ആയത്. തമിഴർ തിഥിയെ 'തേതി' ആക്കി; മലയാളികൾ ഒന്നുകൂടി നീട്ടി 'നീയതി' ആക്കി എന്നേ ഉള്ളൂ.

എന്നാൽ ഇവിടെ വിവരിച്ച ഈ കാലഗണനാ ക്രമം മലയാളത്തു മാത്രമേ നടപ്പുള്ളൂ എന്നാണ് ഇനി ആലോചിച്ചാണുള്ളത്. തമിഴ്ഭാഷയിലും ഈ സൗര സമ്പ്രദായംതന്നെയാണു നടപ്പ്. ഇതു തമിഴിൽനിന്നു

മലയാളികൾ ഗ്രാമീളും; അതോ മറിയും; അല്ലെങ്കിൽ ഈ സമ്പ്രദായം പ്രാചീനമായി പൊതുവേ ഉണ്ടായിരുന്നതോ—എന്നാണ് ഇനിയത്തെ ചോദ്യം. കേരളത്തിൽനിന്ന് അടുത്ത പാഞ്ചധ്യദേശത്തേയ്ക്കു വ്യാപിച്ചതാണെന്നാണ് എന്റെ നാട്കരായ അഭിപ്രായം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, തമിഴിലേ മാണ്ഡമാണ്ഡര എല്ലാം, മറയ്ക്കുവാക്കെ മാന്ദ്രമാനവ്കാരമുള്ള മാണ്ഡമാണ്ഡരിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിച്ച അർദ്ധജാതാണെന്നു സ്സമുദായം. മാന്ദ്രമാനവ്കാരമുള്ള മാണ്ഡമാണ്ഡരർ അതാതു മാണ്ഡങ്ങളിലെ വെളുത്തചാവ് എന്ന നഷ്ടഗുണിൽ പ്രാരേണവരണവോ, ആ നഷ്ടഗുണിന്റെ പേരിൽനിന്നു വ്യത്പാദിച്ചിട്ടു തമിഴന്മാർക്കുള്ളതെന്നു. മിത്തിരയിൽ പാർത്തുമാസി വരുന്ന മാണ്ഡം മൈത്രം; റിശാചത്തിൽ വരുന്നതു വൈശാചം; അന്തരായ എന്ന അനുഷത്തിൽ വരുന്നത് ആന്തരായം;—ഇങ്ങനെ മൈത്രം, വൈശാചം, ഐയ്യം എന്നെല്ലാമിൽ ആന്തരായം, ആന്തരായം, ഞാവണം, പ്രൗഢപാദം, ആശ്വിനം, കാർത്തികം, മാർഗ്ഗശീർഷം, പരഷം അല്ലെങ്കിൽ മൈഷം, മാഷം, ഫാല്ഗുനം—എന്ന മാന്ദ്രമാണ്ഡരം തന്നെയാണു തമിഴിൽ, മിത്തിര, വൈകാശി, ആനി മുതലായവയാളിതീർത്തത് ഒരു നോട്ടത്തിൽത്തന്നെ വെളിപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിലാകട്ടെ, കേരം, ഇടവം മുതലായവ തത്കാലം സൂര്യാധിപിതരാതികളുടെ പേരുകളാകയാൽ മാന്ദ്രമാണ്ഡരിന്റെ സ്വർഗ്ഗപോലുമില്ല. അതിനാൽ, ഈ സൗമാനരീതി കേരളത്തിൽനിന്ന് അടുത്ത തമിഴ്ദേശങ്ങളെ വ്യാപിച്ചു എന്നു കല്പിക്കുന്നതിനാണ് അധികം സംഭാവ്യത. തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം മുതലായ ശേഷം പ്രാചീനദേശങ്ങൾ സംസാരിയ്ക്കുന്നവർ, ഇന്നും

ഉത്തരദേശത്തുകാരെപ്പോലെ ചാതുർമാനത്തേത്തന്നെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതിനാൽ, ഈ സമ്പ്രദായം ദ്രാവിഡരുടെ പൊതുസ്വഭാവമായിരുന്ന എന്നു കല്പിക്കുന്നതിനും അവകാശമുള്ളതല്ല. യോധി, ഇന്ദ്രധ്യരായ, വെട്ടിയിലുള്ള യുദ്ധോപാലയങ്ങളിലെ കാര്യഗണനാസമ്പ്രദായം, നായർമാനാനുസൃതമാണെന്നിവിടെ, അവരുടെ മാതൃഭാഷയായ തമിഴ്നാട്ടിലെ ഭാഷാവിശിഷ്ടവസ്തുവുമായ ശ്ലോകീകൃതസാഹിത്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചുള്ള, ഉപയോഗം തീർന്നിരിക്കുന്നതും യഥാമാതൃഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും ചേർന്നു വന്നിരിക്കുന്നതിനാലും തീർന്നിരിക്കുന്നതും, അതുപോലെ തന്നെ തീർന്നിരിക്കുന്നതും ഇവയെ മിഥുനം ചേർന്നു ഉണ്ടാക്കുന്നതിനാലും തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാലും ശ്ലോകീകൃതസാഹിത്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചു വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ കേരളീയരുടെ കാലമാനവീതിയാണു സർവ്വോത്തമം എന്നു നാം പറയുന്നതായാൽ, അതിൽ സ്വദേശാഭിമാനം നശിച്ചുപോയിട്ടില്ലെന്നതാണെന്നു മഹാമാർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടാൽ ഇടയാക്കുകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

കേരളീയർക്കു ശ്ലോകീകൃതസാഹിത്യത്തിൽ വേറെ അംശമില്ലെന്നും ഉത്കൃഷ്ടമല്ല. ഗണിതത്തിൽ ഇതാദിയിൽ (Ponnala) എന്നു പറയുന്ന പല കാണ്ഡങ്ങളെക്കേരളം അപേക്ഷിച്ചു. അതുപോലെ മൃഗാ (Sine) കോടിയാ (Cusine) മുതലായവയെക്കൂടെ ഇക്കാണ്ഡത്തിൽ പല പട്ടികകളും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇതിനെക്കേരളം വിട്ടുപോയതിൽ പലതരമുള്ള പലവിധത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു വരുന്ന. പലതരമുള്ള വളരെ പലവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും മറ്റും ചേർത്തതാവുന്നതും ഒരു സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ നടപ്പാക്കി. ഇതിൽ അഞ്ചര

സത്വ്യ നാളെങ്കിൽ കടപയാദിസത്വ്യ, അല്ലെങ്കിൽ 'പരത്' എന്നു പേർ. ഇതിന്റെ സ്വഭാവം വളരെ ലഘുവും, സൗകര്യസമ്പാദകവും ആകുന്നു. വൃഷണനാഷ്ടരങ്ങൾ അഷ്ടാമാസത്തിലെ ക്രമപ്രകാരം, ൧, ൨, ൩— എന്ന സത്വ്യകളെ കഠിന്യം; കേവലസ്വരങ്ങൾ ശുദ്ധമെന്നു കാണിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങൾ ൨൫ ഉള്ളതു പതിപ്പത്തായി അറിയുമ്പോൾ രണ്ടു 'സ്റ്റോക്'; ഭോജം, യ-മുതൽ, ൧-വരെ ഉള്ളവ കർവത്; കൃഷ്ണരത്തിൽ ക-റിലെ വൃഷണനും പ്രധാനം— ഇത്രയേ ഉള്ള പാസ്റ്ററിന്റെ നിരവധന. ഈ എണ്ണാറിൽപ്രകാരം, ൧-മുതൽ ൫-വരെ ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളെ കഠിപ്പാൻ നന്നാലക്ഷരങ്ങളും, ൩-മുതൽ ൯-വരെ ഉള്ളവയെ കാണിപ്പാൻ മുൻകണക്കുരങ്ങളും, ശുദ്ധത്തിന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ രണ്ടു വൃഷണങ്ങളും, ൧൩ കേവലസ്വരങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ സൗകര്യമുള്ളതിനാൽ, എത്ര വലിയ സത്വ്യയെന്നു കാണിക്കുന്നതിലും നല്ല സാർവ്വത്രിക വാക്യം എളുപ്പത്തിൽ നിർമ്മിക്കാമെന്നു സ്റ്റാക്ടാകുന്നു. ഇന്നു അക്ഷരത്തിന് ഇന്നു ലക്ഷണം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന്നു സ്വപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ക്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചുള്ള നാശങ്ങൾ പട്ടികകളും മറ്റും ചർച്ചയ്ക്കുന്നതിൽ ഉറപ്പിരിക്കുന്നതിന്നു സത്വ്യ കഠിപ്പാൻ, A. B. C. D. മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അതു് എത്രയെന്നെന്നാണെന്നു ഗ്രാമിപ്പാൻ എണ്ണിനോക്കേണ്ടിവരുന്നില്ലല്ലോ. വക്കീലന്മാരായെ ഇടയ്ക്കുവാൻ മറ്റും പ്രമാണം കൃത്യമാണെന്നു മറ്റും പറയുമ്പോൾ അവയ്ക്കു് എന്തിനായ സത്വ്യയുടെ ഉപയോഗിതി ഉടൻതന്നെ ഉണ്ടാകുമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. അതിൽ സന്തോഷമുണ്ടാ

യിരുന്നാലും, C, L, I, X എന്നും മറ്റും ഉള്ള രോമൻ ലക്കത്തെ സംബന്ധവ്യവകരണക്രിയകളെപ്പറ്റം ചെമ്പു സങ്ഖ്യയോക്കിക്കാലംവരുന്നിടത്തോളം ഇന്നും പരപ്പേറിയിട്ടുണ്ട്. സങ്ഖ്യ അറിയുന്നതിൽ ഇപ്പോൾ എന്തിനും തന്നെ നല്ല അനുഭവമുണ്ട്.

ഗ്രഹിപ്പാനും രാശിപ്പാനും ഉള്ള സൗകര്യത്തിൽ മലയാളകേന്ദ്രത്തിലിരിക്കും സ്ഥല സങ്ഖ്യകളേയും പരപ്പേർകൊണ്ടാണു വ്യവഹരിച്ചു വരിവ്. ഇന്നു ചമ്പ്രാ ഫസലത്തു ചന്ദ്രന്റെ 'രാശിക്കോസം' (Longitude) എത്രയാണെന്ന് ഒരു കേരളീയയ്യോസ്ത്രരോടു ചോദിച്ചാൽ, അയാൾ 'ചന്ദ്രോ ചാനദേ' എന്നാണെന്ന് ഉത്തരം പറയും. '൮ രാശി (Sign) ൫ ഭാഗ (Degree) ൨൯ കവാ (Minutes) എന്നു സങ്ഖ്യയാക്കിക്കാലു പറയുന്നതിലെടുപ്പും കേരളീയർ ഈ വാക്യം അർത്ഥീകരിച്ചുണ്ട്. മലയാളപക്ഷാസ്തങ്ങളിൽ 'എറണാകുളത്തേയും മറ്റും, ഇങ്ങനെ പെരിട്ടല്ലാതെ, അങ്ങങ്ങായിട്ട്' ആരും എഴുതാറില്ല. സങ്ഖ്യകളേ പരപ്പേരുകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചു എന്നുള്ള 'പോരിടുക' എന്നാണു സാധാരണ വ്യവഹാരം. സങ്ഖ്യകളേവെച്ചു പോരിടുക എന്നുള്ളതു മലയാളികൾക്ക് ഒരു നിഷ്പ്രയാസമായ ജോലിയാണെന്നു മാത്രമല്ല, അതിനെ അറുപർ ഒരു വിനോദത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ കൂടി ഗണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ വിവരങ്ങൾപരയ്ക്കു്, മുറുപ്പ അല്ലെങ്കിൽ, 'പാദം' വയ്ക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം ഒരു നെടും പുരയും കവിടിസഞ്ചിയും കൊടുക്കുക എന്നൊരു ഉദ്ദേശം ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്. പാദംവയ്ക്കുക എന്നാൽ വേദത്തിലോരോ, സൂത്രസമുദായ മറ്റൊരവ്യങ്ങളിലോരോ ഒരു ശ്ലോകത്തിന്റെ ഒരു പാദം പരപ്പേർസംഖ്യ അനുസ

വിദ്യ അറിവിക്കൊക്കെ വയ്ക്കുക ആകുന്നു. ആ നാശ്യ നോക്കി അടുത്തു വിദ്യയെന്നവർ, വെച്ചവർ ഉദ്ദേശിച്ച സ്റ്റോർപാക്കത്തെ നിഷ്പ്രയാസമായി പറഞ്ഞുകളയുക. ഈ കലയിൽ വളരെ പാടണയിച്ചിട്ടുള്ളവർ, പാഠം വയ്ക്കുന്നവൻ കാരോ അക്കരത്തിനും അറിയിച്ചൊച്ച തീരും മുൻപു തന്നെ, കാരാലവായിയെന്നതാൽ പറഞ്ഞുകളയുക. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു 'മുഖത്തിനൽ' എന്നെന്നാൽ സവനവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും മുഖത്തിടത്തും പാടണയിച്ചിട്ടുള്ളവർ നന്നുവിടാത്തകളിൽ വിപർക്കം. നാരായണീയകന്തൊന്നു മേൽത്തൂർ നാരായണമുട്ടത്തിരി ഈ വിദ്യയിൽ അതിവിചിത്രനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബാല്യകാലത്തിൽ ഒരു മൺ അദ്വൈതത്തിൽ വികാർ ആയി നടന്നിരുന്ന എന്നും, ഒരു ദിവസം പ്രസിദ്ധശ്വരത്തിങ്കൽ നാശ്യരച്ചിപ്പോക്കി ഒരു കലിനഷ്ടവെച്ചു അതിന്നു പേരികാൻ തന്റെ ശിഷ്യരോടു പറഞ്ഞ സമയം, അദ്ദേഹം ഭൂമിയിൽ അറിക്കെ ചെയ്താൻ തുടങ്ങിയതിൽ ശിഷ്യന്മാർ പേരികാൻ അനുവദിച്ചതാൽ, 'എന്നതാൽ, ഉണ്ണിനന്നുവിട്ടാൻ ഇതിൽ ഒരു പേരികാൻ നോക്ക' എന്നു ചിപ്പോക്കി പറഞ്ഞ ക്ഷണത്തിൽ തക്കന്നു, ഭൂമിയിൽ ചാലകളത്രം സെതപ്പൂ' എന്നു പേരികളും, അതു ചിപ്പോക്കിയ്ക്കു കയ്യുമാൽ കാലനാമസം സപ്തവും കൂടാതെ ഭൂമിയിൽ 'വിശപ്പായിത്തന്നെ' എന്നു ബേക്കാര പേർ പറകയും ചെയ്തതിൽ ചിപ്പോക്കി സന്തോഷിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ചുമാനിക്കുമായി എന്നുമൊക്കെ കേൾപ്പിച്ചു മുണ്ട്. ഭൂമിയിലും ഈ വിഷയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വാസന അന്യാദൃശംതന്നെ ആയിരുന്നതാകാം. കരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെമ്പക്കല്ലരി (അമ്പലപ്പുഴ) അങ്ങ

വിന്റെ രാജധാനിയിൽ വാമനശിഷ്യന്മാരോടൊക്കെ അതി വൃത്തികളുമുണ്ടായി. താഴ്ന്ന ഭൂമിയായ അമ്പലപ്പുഴ മുഴുവൻ ജലത്തിൽ മുക്കിപ്പോയി. ആ ദാമോദരനെപ്പറ്റി ഭട്ടതിരി ഒരു ശ്ലോകം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“നദീപുഷ്പിരസംഗ്രാഹ
നാഗ്യാസാരം പരോഷനി
നിജാത് കടീരാത് സാരാരോഹ
നശ്ചാത്മജഃ പ്രയത്നജനഃ”

വളരെ അലങ്കാരങ്ങളാലൊന്നും നാലുകൃതമല്ലെങ്കിലും, ഈ ശ്ലോകം പ്രകൃതസംഭവത്തെ സരസമായ മട്ടിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. “നദികൾ നാസംഗ്രാഹമായ മട്ടിൽ പെരുക്കി, കുറച്ചപ്പോൾ വെള്ളമുപ്പൊക്കമുണ്ടാകുന്നു. കടികൾ സന്ധ്യാകാലത്തിൽ സകലസപത്തുകളും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് വീഴ്ന്നിട്ട് കാലകളുണ്ടായി” * എന്നാണ് ശ്ലോകത്തിന്റെ സാരം. ഇതിന്റെ കാരോ പാദവും പ്രത്യേകം ആ സംഭവം നടന്ന ദിവസത്തെ കലിദിനസത്വ്യയെ പരല്ലേയകൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു. വിഷമപാദങ്ങളിൽ അനുലോമരീതിയിലും, സമപാദങ്ങളിൽ പ്രതിലോമരീതിയിലും ആ കരേ സത്വ്യയെത്തന്നെ ഇതിൽ നിന്ധനയിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ഈ ശ്ലോകം മുഴുവനും അന്നത്തെ ദിവസത്തെ—മ.ശ. ര.ശ. മുഖം എന്നുള്ള കലിദിനസത്വ്യയെത്തന്നെ കാണിക്കുന്നു. അത് അതിനാൽ യാതൊരു

* ഇതു തിരുനാവായെ വെച്ചു നടന്ന മാമാങ്കം വേദാജ്ഞാപനത്തിൽ ചോറ്റിൽ വെള്ളം പെരുക്കിയതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട് പശുമാണെന്നും രേഖപ്പെടുത്തി.

(പ്രസാധകൻ)

ഹരവം വന്നിട്ടില്ലതാനും. ഈ മാതിരി കവിത എങ്ങനെ ആയത്യാണെന്ന് അറിയില്ലായിരിക്കാം? ഇങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു റിക്കാർട്ടിനെ വിവരമറിയിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ചരിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ടി ഇത് ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയും, കവിയുടെ ദൃഷ്ടി ഒരു സംഭവപട്ടവും ആയിരിക്കുന്നു.

ചരിത്രകാരന് പരമ്പരയെക്കൊണ്ട് പല സംഭവങ്ങളേയും തീർപ്പിനി നീക്കിയിപ്പാൻ മലയാളത്തിൽ മാർട്ട് മുഖർ. ഈ മാർട്ടുകാരനായ ബ്രിട്ടീഷുകാരന് പാർട്ടിസാമതികളുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണദിനത്തെ കലിദാസന്റെ 'ആലോചനാമേധാ' എന്നാണെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആലോചനയെക്കുറിച്ച് വാക്കിന് ഒരിയ്യും മേലും വരുകയില്ലെന്നുള്ള അർത്ഥാശ്യാസം നോക്കുമ്പോൾ ഇതു വാസ്തവമായിപ്പോന്നിടയുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഈ ദിനസന്ധ്യയെ വർണ്ണിക്കാൻ നോക്കിയതിൽ കൊല്ലവർഷത്തിന്റെ ആരംഭം വാസ്തവം കല്പനയും ചർച്ചയും ഉണ്ടെന്ന്, വേറെ സാക്ഷികളോട് യോജിക്കുന്നില്ലെന്ന്, എന്റെ ചരിത്രപണ്ഡിതനായ സ്റ്റേറ്റിസ്റ്റ് എന്റോസ് പറയുകയുണ്ടായി. ആ സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഈ രാജ്യം കൊല്ലവർഷാരംഭദിനത്തെ ഓർമ്മിക്കാൻ വേണ്ടി ചെയ്തതായിരിക്കാം എന്ന സംഭാവനപ്പെട്ട്, ആ വിഷയത്തിൽ ഞാൻ പിന്നീട് നിഷ്പക്ഷതയോടെ ചെയ്തില്ല. പല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും കുറിക്കും അവസരമെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലോ അവസാനത്തിലോ രണ്ടു മിക്കിലുമോ കലിദാസന്റെ 'ആലോചനാമേധാ' അക്ഷരസന്ധ്യ കൊണ്ട് നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ട്. ഈവക വിവരമറിഞ്ഞ് റിക്കാർട്ടുകളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ഓരോരോ കാലത്തും നടക്കുന്ന മാറ്റസംഭവങ്ങളെ

യുടെ വരാൻ ഇടയായില്ല. അവർ (കേരളീയർ) ഗണിതശീതിയെ മണ്ടത്തരാക്കി. പൂർവ്വചാരപരമ്പരയോ വന്നിട്ടുള്ള കരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗണിയുന്ന സമ്പ്രദായം പരമിതം; ട്രക്കിസ് (ട്രാക്സിഡ്, അനവേഷണിസ്) ചേർന്നുവരുന്ന പ്രകാരം ഉള്ള ഗണിതം ട്രസ്സണിതം. ത്രാഡ്ഡി വൈദികകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന് വേണ്ടി തിഥിനക്ഷത്രാദികളെ ഗണിയുന്നതെല്ലാം പഴയ പരമിതരീതിയിൽ. ഗ്രഹണാദിപ്രത്യക്ഷസംഭവങ്ങളെ ഗണിയുന്നതു്, പുതിയ ട്രസ്സണരീതിയിൽ—എസ് ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. ഇയവിധം, ലോകവേദോദയോപയോഗിയായ ഗണിതത്തിന് വിഷയവിവേചനം ചെയ്താൽ, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പരിഷ്കരിയ്ക്കുന്നതിൽ കേരളീയർക്കു ബ്രിതിസ് മുന്നിന്നിരായും വന്നുപോയെങ്കിലോ എന്നുള്ള ശങ്കയ്ക്ക് അധികാരം കുറഞ്ഞു. വൈദികാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനായി, പൂരിപ്പ് ഒരു കോണിൽ ഒരുപിറുപ്പിടുന്ന പരമിതസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും കരണങ്ങളേയും മെഴുത്തുപിടിച്ചുമാറ്റാതെ ആരും തൊടാറില്ല. ട്രക്കസിലാ നങ്ങളിൽ പലരും പല പല പരിഷ്കാരങ്ങളെ ഇടക്കൊലംവരെ ചെയ്തുവന്നു. കേരളത്തിലെ ട്രക്കസിലകരണ പ്രകാരവും, ഉത്തരദേശത്തുകാരുടെ ഗ്രഹലോചനത്തിൽ ഉള്ള കരണപ്രകാരവും, തൊൻ എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളേയും ഗണിച്ചുവരുത്തി Nautical Almanac-ൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഫടകങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി. കേരളീയഗണിതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് അര സിഗ്നിയിൽ അധികം വ്യത്യാസം ഒഴിഞ്ഞു കളിയില്ല; ചില ഗ്രഹങ്ങൾ മുന്നോന്നാലോ കല മാത്രമേ ഭേദിച്ചിട്ടുള്ളു. ഗ്രഹലോചനപ്രകാരമുള്ളതിലാകട്ടെ, നാലഞ്ചു സിഗ്നിയോളം വ്യത്യാസം

വന്നിട്ടുണ്ട്. പത്രഗ്രാഹണത്തിൽ ഗ്രാഹണത്തിന്റെ പരി
ണാമം Nautical Almanac-യും മലയാളചരമപ്പട്ടത്തി
ലും കൃത്യമായിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെക്കൂടെ മാത്രം മൂന്നു
മിന്നിട്ടോളം നീക്കം വന്നുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാഹണവേഗ
ഗണിതം അനുസരിച്ചുള്ള എങ്ങനെ വരുന്നില്ല.
നമ്മുടെ ഗണിതത്തിന് ഇത്രയും സൂക്ഷ്മത സിദ്ധിച്ചാ
ൽക്കു കാരണം പൂർവ്വികന്മാർ ഗ്രാഹണവേഗത്തെ ഗണിത
ത്തിന് ഓക്കേകൂടെ വരുത്തുകയും, മേൽനിന്നുള്ള കാരണ
ങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയും, യുക്തികൊണ്ടു പരിഹരിക്കുകയും
ചെയ്തവനാകാം. അതിനാൽ മേലാലും ഉന്കുന്കു
ത്തെ നിലനിർത്തുന്നതിന് നാം യുക്തിയോടുകൂടിയതാണെന്നു
സ്വയംശോഭിമാനികളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തത്
കാലം വിരമിക്കുന്നു.



XV

ഒരു ചിലമ്പിന്റെ ചരിത്രം

ഉദ്ദേശം നാലുസഹസ്രകത്തിന് മുമ്പ്, ഒരിക്കൽ
എന്റെ പുരാണങ്ങളുടെ ഒരു ചിലമ്പിൽ, ഒരു ചിലമ്പി വല
കെട്ടുന്നതു തൊൻ നോക്കുകയുണ്ടായി. മീട്ടിലേ അടിച്ച
തളിക്കാരി അവളുടെ കാലംബയനുസാരം നാലുജന
യോ കൂടെയുണ്ടു ആ ചിലമ്പി പ്രാണിയുടെ ദൃഢമായ
ഫലത്തിന്റെ നോക്കു കാലമാനമായിത്തന്നെയും, ദാഗ്ദ്ധ
ചലാൽ, തൊൻ അതിനെ ധ്വജപ്പെടുത്തുന്നതിന് ധ്വജത്തി

മിശ്രം; അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടിന് എനിയും വിചാരിച്ചതിലധികം വിനോദരൂപേണ പ്രതിഫലവും ലഭിച്ചു.

കേട്ടാൽ വിശ്വസിക്കുവയാത്തതായ വ്യാസവാക്കുമാൽ, ആ വലയുടെ ചങ്ങി മൂന്നടിവശംകൊണ്ടു പൂർത്തിയാക്കി; അനന്തരം ആ കീടം അതിന്റെ പുതിയ വാസഗൃഹത്തിൽ ഉല്ലാസത്തോടുകൂടി രാമിയ്ക്കുനന്തായി എനിയും വിചാരിച്ചുതിരിച്ചുപോന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടു. അതു കൂടെക്കൂടെ ആ വലയിൽ ചുറ്റിപ്പുറങ്ങിയ്ക്കുകയും, വലയുടെ ഭാരം ഭാരത്തേയും ചേർത്ത ശക്തിയായിത്തീർന്നു എന്നു ചെറിയൊരിക്കലും തിരികെ വാസസ്ഥാനമായ രസ്യത്തിലേയ്ക്കും മടങ്ങുകയും, ഇടയ്ക്കിടെ വെളിയിൽ ഇറങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തുവന്നു. അതിന് ആദ്യമായി എതിർക്കേണ്ടി വന്ന ശത്രു, അതിനേക്കാൾ വലുതായ മറ്റൊരു ചിലന്തിയായിരുന്നു. ഈ പുതിയ ചിലന്തി തന്റെ അയല്പക്കത്തന്റെ സ്വത്തിനെ ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടു, തനിയ്ക്കു സ്വന്തമായ ഒരു വല ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടും, അങ്ങനെ ഇല്ലാതെ വന്നത് ഈമായിരിപ്പണികളിൽ തനിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന വാക്കെല്ലാം അതിച്ചു പോയിരുന്നതുകൊണ്ടും ആയിരിയ്ക്കും. ഉടൻതന്നെ അതിൻ താലിൽ ഭയങ്കരമായ ഒരു ശബ്ദം നടന്നു; ഇതിൽ ഹിമിതീയമായി വന്നതിനാണു ജയം ലഭിച്ചത്; പരിശ്രമിയായ മറ്റേതെങ്കിലും തന്റെ രസ്യമണ്ണിൽ പ്രവേശിച്ചു തക്കപ്പെട്ടേണ്ടതായിട്ടും വന്നുകൂടി. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, ജേതാവു ദർശനത്തനായ ശത്രുവിനെ അവിടെനിന്ന് അപകർഷിയ്ക്കുന്നതിന്നു വല പോരകളും ചങ്ങിത്തന്നു തൊൻ സൂക്ഷിച്ചു. അവൻ, വിട്ടുപോകുന്ന ഭാവം നടിച്ച്; എന്നാൽ ഉടൻതന്നെ മടങ്ങി

വന്നു. പിന്നീട് പോരുകയൊന്നും പദ്ധിജ്ഞിപ്പെട്ടു കണ്ടപ്പോൾ, അവൻ ആ പുത്തൻവലയെ നിർദ്ദയം നശിപ്പിച്ചുനശിപ്പിച്ചു. ഇത്, വേറെ ഒരു യുദ്ധത്തിന് സജ്ജനീകരിക്കുകയും, അത് വിചാരിച്ചിരുന്നതിന് വിചാരിതമായിട്ട് ആ പരിശുദ്ധിയായ മിലന്തി ജയിക്കുകയും, അതിന്റെ കരുതലാണെന്നാകുകയും ചെയ്തു.

സ്വയമായ തന്റെ സ്വപ്നം അറിഞ്ഞു കൈവശപ്പെട്ടവനെ കണ്ടപ്പോൾ, ആ മിലന്തി പരമജ്ഞമയോക്താവി വലയ്ക്കുണ്ടായ 'അറക്കറ്'യോളം തീർത്തുകൊണ്ടും, എന്റെ അറിവിൽ ആരോരും ഒന്നുകൂടാത്തതും മൂന്നാമിടം ഇരുന്നു. എന്നാൽ, കട്ടറിൽ തീലനിറത്തിലുള്ള ഒരു വലിയ ഈച്ച അവന്റെ വലയിൽ അകപ്പെടുകയും, മോചനം പ്രാപിച്ചിരുന്നതിന് കഠിനമായി ശ്രമിച്ചതും ഉണ്ടായി. അതിന്, വലയിൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം കടുത്താൻ, മിലന്തി അവസരംകൊടുത്തു. എന്നാൽ, വലയുടെ സ്ഥിതിയ്ക്ക്, ഉറച്ചു കറെ അധികം ബലവാനായിരുന്നതുപോലെ തോന്നി. മിലന്തി ഉടൻ തന്നെ പുറപ്പെട്ടു വന്ന്, ഒരു 'മിന്നി'നകം, പാറപ്പെട്ടതിനെയുടെ ചുറ്റും ഒരു പുതിയ വല കെട്ടിയതു കണ്ടപ്പോൾ, അത് അന്യോന്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എന്ന സമയം തീർച്ച തീർത്തു. ഈ വലകൊണ്ട്, ഈച്ചയുടെ മിറകുകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ചലനം നിർദ്ദയം. ഈ മട്ടിൽ ഈച്ച കരുവിയം പ്രതിരോധം ആയപ്പോൾ, മിലന്തി അതിനെ പിടിച്ചിടച്ച്, തന്റെ രണ്ടുതലയ്ക്കും കൊണ്ടു പോകുകയും ചെയ്തു.

ഈവിധം ഒരു അറിഷ്ടനായിതിൽ അതു കാര്യം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു; ഈശ്വരൻ അതിനെ ഈ മാതിരി

ജീവമാത്രവും ചേർന്നാണു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതും; എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, അതു് ഒരു ഒറ്റ ഈശ്വരഭക്താണു് ഒരുവാത്തിലധികം ആരാധന നിർവ്വഹിച്ചു. ഒരിക്കൽ ഞാൻ ഒരു കുന്നലിനേ അതിന്റെ വലയിൽ പിടിച്ചിട്ട്; എന്നാൽ, പതിവുപോലെ ചിലന്തി അതിനേ പിടിച്ചാൽ വന്നപ്പോൾ, ഏതുവിധം ശത്രുവിനോടാണു അറിവു പെരുമാറാനുള്ളതു് എന്നു മനസ്സിലാക്കുതിൽ, ഉടൻതന്നെ അതിനേ സ്ഥഗിച്ചിരുന്ന നൂലുകളേ അറക്കുകയും, അതു അലവാനായ ശത്രുവിനേ അടിച്ചുവിടുന്നതിനു തരിയു, കഴിയുന്നതൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ വിമുക്തനായപ്പോൾ, ചിലന്തി, വലയുണ്ടാക്ക കേടുകൾ തീർപ്പാൻ ആരാഭിയ്ക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രശ്നിച്ചിരുന്നു; എന്നാൽ ആ കേടുകൾ തീർക്കുവാനു തയ്യാറായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു; അതിനാൽ ആ വല നിശ്ശേഷമുപേക്ഷിയ്ക്കപ്പെടുകയും, പുതുനായാണു് ആരാഭിയ്ക്കപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. അതും പതിവുള്ള സമയം കൊണ്ടു വൃത്തിയാക്കി.

ഇത്രമേറെപ്പോൾ, ഒരു ചിലന്തിയ്ക്കു് എന്തു വല കെട്ടാൻ കഴിയുമെന്നു ചർച്ചിച്ചിരുന്നുണ്ടെന്ന്, എന്നിയ്ക്കു് ഒരു സ്ഥഗി തോന്നി. അതിൻപ്രകാരം, ഞാൻ ഈ വലയെ നശിപ്പിച്ചുകയും, ആ കീടം വേറെ ഒരു ആരാഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വലയും ഞാൻ നശിപ്പിച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ മരകക്കല്ലാം അവസാനിച്ചതായി തോന്നി; ഇനിമേൽ, അതിനു നൂൽ നൂൽക്കാൻ കഴിവില്ലായിരുന്നു. പ്രധാന ജീവനോപായമില്ലാതായി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ, പ്രാണധാരണത്തിനുവേണ്ടി അതു പ്രയത്നിച്ചു കൈക്കലാക്കുക, വാസ്തവമായിട്ടു് അശ്വസ്തകരങ്ങളോ

യിരുന്നു. അത്, കാലുകളുടെ ഒരു ചാത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ചുരുക്കി, വളരെനേരം ഒന്നിച്ചു് അനങ്ങാതെ കിടക്കുകയും, എന്നാൽ എപ്പോഴും തരംതോക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെ ഇരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മറ്റാൻ കഴിവില്ലെ; വല്ല ഈച്ചയും വേണ്ടുവോളം അടുത്തുചെല്ലുന്നതായാൽ, അതു തടയാതിനായി പായുകയും, ആ ഇരയെ മിശ്നുപ്പോഴും ഉറപ്പായി പിടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

എന്നാലും ഈ മാനിരി കാലശേഷപത്തിൽ വൈരണ്യം തോന്നിയുടങ്ങിട്ട്, അതു തനിയ്ക്കു വേറെ ഒരു വല ചെമ്മൂറാൻ കഴിയാഞ്ഞതിനാൽ, മറെറായ ചിലന്തിയുടെ സപത്തിനെ ആശ്രയിച്ചുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവൻ വളരെ ദൈന്യമുള്ളതോടുകൂടെ അയൽവാക്കത്തുള്ള ഒരു കോട്ടയേ ആശ്രയിനാൻ ചെയ്തും, ആട്ടത്തിൽ തുല്യമായ പൊരുഷത്തോടുകൂടിക്കുന്ന എതിരാളിയായ നിരക്കരിയ്ക്കുപ്പുകയും ചെയ്തു. ഈ ഒരു പരാജയം കൊണ്ട് അദ്ദേഹപ്പെട്ടാതെ, അതു വേറെ ഒന്നിന്റെ നഗരത്തെ ഉപദോഷിച്ചു്, ഭൂനാഥിവാസം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഒറ്റിയിൽ എറിഞ്ഞതിന് ഉപദോഷനേക്കൊണ്ട്, ആ വല കൈവരപ്പെടുത്തി.

ചൊറങ്ങും ഈച്ചകൾ വലയിൽ വീഴുമ്പോൾ, ഉടൻ പുറപ്പെട്ടു ചെല്ലാതെ, ആ ചിലന്തി, അദ്ദേഹത്തിൽ നല്ലവണ്ണം അകപ്പെട്ടു എന്നു നീർപ്പുറ്റുന്നതു വരെ, അടിച്ചു കാത്തിരിയ്ക്കും; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവൻ ഉടൻ അടുത്തുചെല്ലുന്നതായാൽ, അവന്റെ മർദ്ദനത്താലുണ്ടാകുന്ന ദേഹം ചെറികൾക്കു ചുമയനത്തിൽനിന്നു വഴക്കത്തിലേ ചേർന്നു കേടി ഉണ്ടാക്കി

കൊടുത്തേയ്ക്കും; അതിനാൽ അവന്റെ മട്ട്, നിഷ്ഠാർത്ഥം നിഷ്ഠാർത്ഥം ആയ ആനന്ദംകൊണ്ടു ബാധന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ ക്ഷയിയ്ക്കുന്നതുവരെ, ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിയ്ക്കുകയും; അനന്തരം, ആ ബാധിയെ ഉറപ്പായി ജയിയ്ക്കുകയാകുമല്ലോ.

ഞാൻ ഇപ്പോൾ വിവരിച്ച പ്രാണി മനുവർഷം ജീവിച്ചിരുന്നു. ആണ്ടുതോറും അതിനു തൊലി മാറി വരുകയും, കാലകൾ പുതുക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ചിലപ്പോൾ അതിന്റെ ദാഹം കാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ, അതു ചിന്തയുടെ ഭയമുണ്ടായിരുന്നു കൊണ്ടു വളർത്തലും. ആദ്യത്തിൽ ഞാൻ വലയ്ക്കുന്നതു ചെല്ലമ്പോൾ, അതു മൂന്നുപറ്റിരുന്നു; എന്നാൽ കടുവിൻ അത് എന്റെ കൈയിൽനിന്ന് ഇറച്ചുകളെ വന്നു പിടിയ്ക്കുന്നതുവണ്ണം ഇന്നുണ്ടി. ഞാൻ വലയുടെ എത്ര ഭാഗമെങ്കിലും തൊടുന്നതായാൽ, ആമ്പരക്ഷയ്ക്കോ എതിർപ്പാനോ സന്നദ്ധനായിട്ട്, അതു സ്വസ്ഥ്യത്തിൽനിന്ന് ഉടൻ പുറപ്പെട്ടുവരുകയും ചെയ്യും.

XVI

ജീവിതസ്നേഹം

പ്രാധാധിക്യം, ജീവിതത്തിലുള്ള ഭോഗങ്ങളെ ചുരുക്കുന്നതിലും, ജീവിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള ആനന്ദത്തെ വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കും. ഭയവാനത്തിലെ ചോരത്തിളപ്പിൽ, നാം അവരുടെയോടുകൂടി വക്ത്രമാക്കാനെ ചോന്നിരുന്ന അപാരങ്ങളെല്ലാം, നമുക്കു പ്രായം ചെല്ലുമ്പോൾ തോന്നാൻ

അളായി ചമയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രായം കൂടുന്തോറും കരുതിയും കൂടി വസ്ത്രം കട്ടിയിൽ കയ്ക്കേണ്ടതെന്ന മനസ്സിന്റെ പ്രധാന വികാശമായിത്തീരുന്നു; ഐതിഹ്യം ജീവിതത്തിന്റെ സ്വപ്നമായുള്ള അവശേഷം, അവസാനകാലത്തെ നീക്കി വയ്ക്കാനോ, ഐതിഹ്യത്തെ സ്വന്തമാക്കാനോ ഉള്ള നിശ്ചലതയ്ക്കുള്ള ആഗ്രാഹമായി മാറിയെന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലെ ഈ വിപ്രതിഭാസം കിതാക്കുന്നു; എന്നാൽ, ഇതു പണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും ബാധിക്കുന്നല്ലോ. ജീവിതത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ ഭാഗംകൊണ്ട്, വരാന്തിരിക്കുന്നതിന്റെ ഗുണഭോജനങ്ങൾ നിരൂപിക്കുന്നതായാൽ, ആയത് ഉറ്റുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇന്ത്യയെ കണ്ടിട്ടു ഭോഗങ്ങൾ ഒന്നും എനിക്കു പരമാർത്ഥമായ ആനന്ദത്തെ നൽകിയിട്ടില്ലെന്ന് അനുഭവം എന്നോടു പറയുന്നു. ഇനി ഭോഗശൃമാണങ്ങളെക്കാൾ ഭക്തിയെക്കാൾ പ്രസ്ഥലങ്ങൾ എന്ന് ഇവിടങ്ങളും അവധാനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അനുഭവങ്ങളും ഇവിടങ്ങളും ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി വ്യത്യാസമെന്ന; അതു രണ്ടിനെയും ബാധിക്കാത്തതായ ആശം, ദുരമായ ഉപകരണ, സങ്കല്പശുദ്ധിയായ സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടി, പുരോഗോഷത്തിൽ സജ്ജീകരിക്കുന്നു; എന്നോ ഒരു ആനന്ദം ഇവിടം അതിർത്തിയിൽ നിന്ന് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാൻ എന്നു സംഭവിക്കാതെ ചെയ്യുന്നു. ഒരു നോക്കുന്ന വ്യത്യാസമില്ലാത്തതോടൊക്കെ തോൽവിയാകുവാൻ പ്രകൃതി സമരീതിയെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിരൂപിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, മനോജനങ്ങൾ! നമ്മുടെ നോക്കുകൂടി വളർത്തേണ്ട ഈ ജീവിതസ്റ്റേഷനായിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്ത്? എന്തിനാലാണ്, കിട്ടിയപ്പോൾ കൈമാറി

[illegible]

ചററുപള്ളി വാസ്തുക്കളിൽ നമുക്കുള്ള സ്വന്തം സാമ്രാജ്യം അറവയുണ്ടായുള്ള പരിചയത്തിന്റെ കൈകൾക്കു താഴെ വർദ്ധിക്കുന്നു. അതാണ് വളരെ നാൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പഴയ ഗുഹൻ ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു എഴുതിയ സാമ്രാജ്യമായി വരുകയെല്ലാം ഒരു പാസ്സീ സൂക്ഷ്മൻ വേദാനി പറയുന്നു. ചിത്രപരിചയങ്ങൾ

[illegible]

ചരിത്രശാലി എന്ന കീർത്തിപ്പെട്ട ചീനരാജാവു സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ, പുതുരാജാക്കന്മാരുടെ രാജ്യഭാരകാലത്തു ന്യായരഹിതമായി കാരാഗൃഹത്തിൽ നിരോധിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ എല്ലാം വിടുതൽ ചെയ്യാൻ കല്പന കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ, തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാതാവിനോടു കൃതജ്ഞത പറവാൻ വന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ഒരു തേജസ്വിയായ വൃദ്ധൻ കാണപ്പെടുകയുണ്ടായി. അയാൾ ചന്ദ്രവർണിയുടെ കാൽക്കൽ വീണുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം വിജ്ഞാപനം ചെയ്തു: 'ചീനരാജ്യത്തിന്റെ പിതാവായ മഹാത്മാവേ! ഹൃദയവയസ്സു മുതൽ കാരാഗൃഹത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ വളരെ വയസ്സായ ഒരു മഹാപാപിയുടെ നോക്കുണ്ണേ! അപരാധഗന്ധാസ്പൃഷ്ടനെന്നിലും, ഞാൻ എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയവരെ നേരിട്ടു കാണുന്നതിനു പോലും ഇടതരാതെ ബന്ധീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഏകാ

നത്തിലും അന്ധകാരത്തിലും വസിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഇപ്പോൾ
 ഉൾപ്പെടെയായിരിക്കുന്നു. കഷ്ടസ്ഥിതി എന്നുള്ള പരിചയ
 വുമായി. ഒരാളെന്തെങ്കിലും കൃപയാൽ എന്നുള്ള വീണ്ടും കാണ
 ന്നതിനു സാധ്യതയായ പക്ഷം, വെളിച്ചത്തിന്റെ ഒരുജാ
 ല്യത്താൽ മഞ്ജുന കണ്ണുകളോടുകൂടിത്തന്നെ, എന്നെ
 അശ്വസിപ്പിച്ചിരിക്കുകയോ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന
 വല്ല സ്നേഹിതരേയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനായി ഈ
 തെരുവുകളൊക്കെയും ഞാൻ ചുറ്റിനടന്നിരിക്കുന്നു;
 എന്നാൽ എന്റെ സ്നേഹിതരും കുടുംബവും സംബന്ധി
 കളും എല്ലാം മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്നെ അതും ഓർമ്മി
 യ്ക്കുനില്പു. അതിനാൽ, അല്ലെ ഷിവാങ്! അധവ്യമായ
 എന്റെ ആയുശ്ശേഷത്തെ എന്റെ പഴയ കാരാഗൃഹത്തിൽ
 കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് എനിക്ക് അനുവാദമേളണം. എന്റെ
 കാരാഗൃഹത്തിന്റെ ഭിത്തികൾ, ഏറ്റവും വിളങ്ങിക്കൊണ്ടി
 രിക്കുന്ന അരമനയേക്കാൾ എനിക്ക് സന്തോഷകരങ്ങളാ
 കുന്നു. ഇനി ഏതൊരാൾ ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന
 തല്ല. അത്രയുംകാലം എന്റെ യൗവനം കഴിച്ചുകൂട്ടിയ
 ഇടത്തിൽ (അങ്ങു കൃപയെന്ന് എന്നെ വിട്ടതൽ ചെയ്തു
 ആ കാരാഗൃഹത്തിൽ) അല്ലാതെ നയിക്കുന്നത് എനിക്ക്
 സങ്കടവുമായിരിക്കും.

ഈ വൃദ്ധന കാരാഗൃഹവാസത്തിലുള്ള സംരംഭം,
 നമുക്കെല്ലാവരും ജീവിതത്തിലുള്ളതിനോടു സമമാ
 കുന്നു. നിത്യപരിചയത്താൽ കാരാഗൃഹത്തോടു നാം
 ഇണങ്ങിപ്പോയി. ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളിൽ നമുക്ക്
 അത്രപ്രിയമുണ്ട്. നമ്മുടെ വാസസ്ഥലം നമുക്കു രസിയ്ക്കു
 ന്നില്ല. എന്നാലും ബന്ധിമാവത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം നമുക്കു
 ബന്ധനകടീരത്തോടുള്ള വാത്സല്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന

തെയ്യമുട്ട. നാം നട്ടിട്ടുള്ള മരങ്ങൾ, നാം പണിചെയ്തിട്ടിട്ടുള്ള വീടുകൾ, നാം ഉത്പാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പത്ര പൗത്രാദികൾ ഇതെല്ലാം നമുക്ക് ഇഹത്തിൽ ഉള്ള ബന്ധത്തെ ദൃഢീകരിയ്ക്കുകയും, വേർപാടുന്നതിനായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതത്തെ ചെറുപ്പക്കാർ ഒരു പുതിയ തോഴനെപ്പോലെ ഗണിയ്ക്കുന്നു. ഉപദേശ ശിഷ്യരുല്ലാത്ത മൈത്രി അറിവിനേയും വിനോദത്തേയും ഒന്നുപോലെ ജനിച്ചിരിക്കുന്നു. മൈത്രിപാത്രമായ വസ്തുവിന്റെ സന്നിധാനം പ്രീതിയെ ഉളവാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതൊക്കെ ഇരുന്നാലും, നാം അതിനെ അത്ര വളരെ ആദരിയ്ക്കുന്നില്ല. കിഴവരായ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിലാകട്ടെ, ജീവിതം ഒരു പഴയസ്റ്റേഓറിതന്റെ മട്ടിലാണ്. അതിലെ പരിഹാസകഥകളെല്ലാം പലതരം പ്രയോഗിച്ചു പഴകിപ്പോയിരിക്കുന്നു. നമ്മെ സ്നേഹമുഖന്മാരാക്കത്തക്ക ഒരു പുതിയ ഉപാഖ്യാനവും ഇതി ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. വിസ്തരം ജനിച്ചിരിക്കത്തക്കതായ ഒരു പുതുമോടിയാകട്ടെ ഇനിക്കാണുകയുമില്ല. ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ആയാലും നാം ജീവിതത്തെ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നു. ഇനി ഇതിൽ യാതൊരു ഭോഗവും അനുഭവശേഷിച്ചുകിടക്കുന്നില്ല. എന്നാലും നാം അതിനെ പിന്നെയും സ്നേഹിയ്ക്കുന്നു. കറഞ്ഞുവരുന്ന ആ മുതലിനെ കൈമുറക്കി ചെലവുചെയ്യുന്നതിന് നാം കരുതുന്നു. ഒടുവിലെ വേർപാടിൽ വ്യഥയുടെ തീക്ഷ്ണതയെ മുഴുവൻ അനുഭവിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.



ശുഭം ഭൂയാത്.

